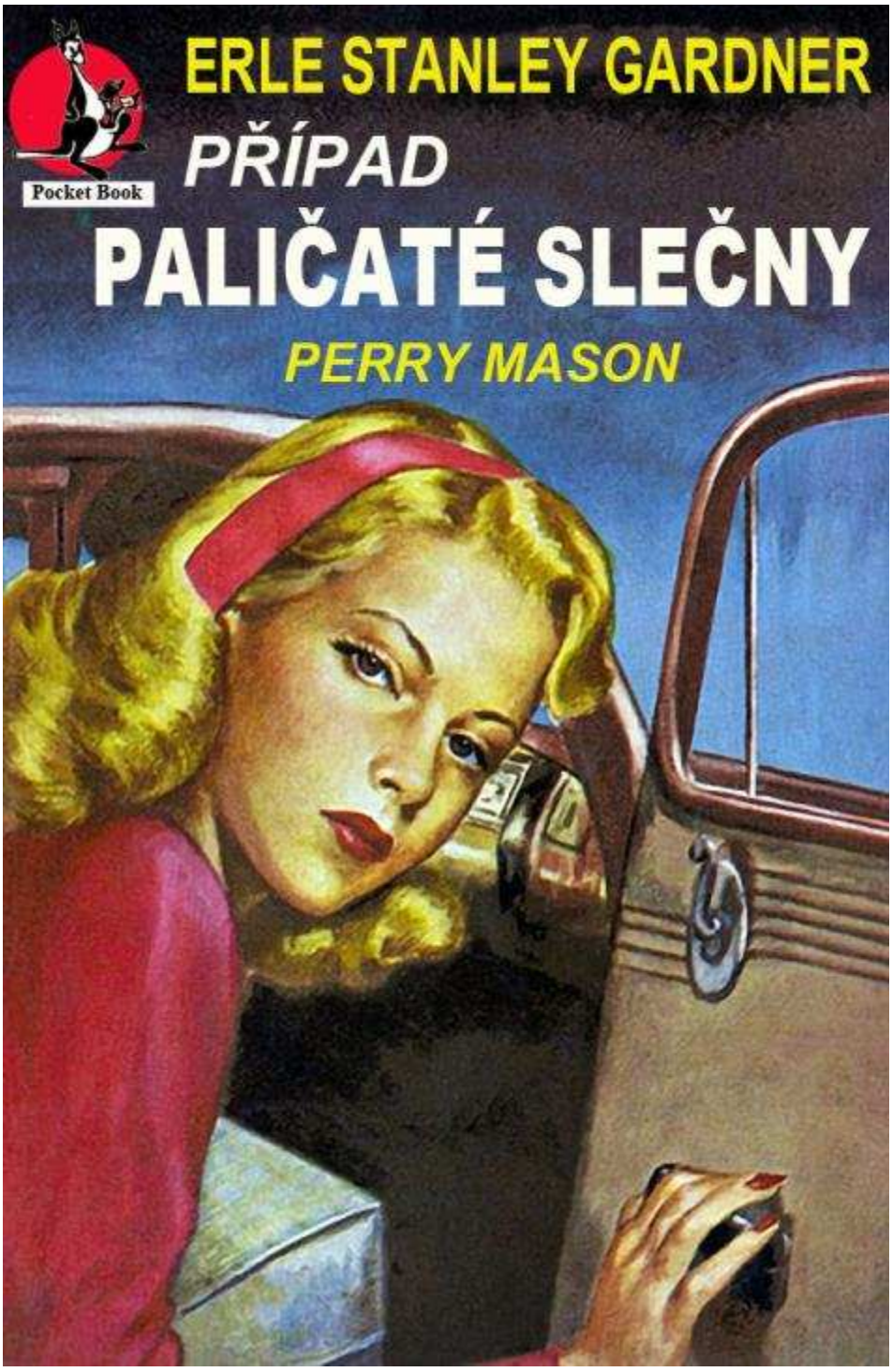

Pocket Book
ERLE STANLEY GARDNER
PŘÍPAD
PALIČATÉ SLEČNY
PERRY MASON

ERLE
STANLEY
GARDNER

Perry Mason

Případ paličaté slečny

Erle Stanley Gardner
The Case of The Sulky Girl

Copyright © 1933 by Erle Stanley Gardner

Pocket Books, Inc. New York N. Y. 1947

KAPITOLA I

Dívka prošla kolem sekretářky, která jí přidržela dveře, a mírně vyděšenýma očima přejela právníkovu kancelář.

Sekretářka tiše zavřela a dívka si vybrala staromódní křeslo s vysokým opěradlem, potažené černou kůží. Posadila se čelem ke dveřím, zkřížila nohy a stáhla si sukni přes kolena. Za okamžik ji popotáhla o něco výš tak, aby dosáhla požadovaného efektu. Pak se mírně zaklonila, aby její zlatavé vlasy ještě více vynikly proti temnému čalounění.

Uprostřed velké kanceláře vypadala dojemně a bezbranně, rozměry křesla jako by ještě zmenšovaly její postavu. Ale přece jen něco prozrazovalo skrytý úmysl. Rafinovaná pečlivost, s jakou se posadila, neodpovídala předstírané bezmocnosti.

Dívka byla podle všech měřítek skutečně krásná. Hedvábné vlasy, velké tmavé oči, vystouplé lícní kosti, plné, pěkně utvářené rty. Měla malou, ale dokonalou postavu, skvěle upravenou. Strnulý, netečný výraz vzbuzoval dojem, že se obehnala jakousi ochrannou zdí.

Dveře kanceláře se otevřely a vstoupil Perry Mason. Popošel pár kroků, zastavil se a upřeně dívku pozoroval.

„Jste pan Mason?“ ozvala se.

Mason neodpověděl, obešel velký psací stůl a posadil se do otáčecí židle.

Mohutný dojem, který Perry Mason vzbuzoval, neměl nic společného s tloušťkou. Široká ramena, ostře řezané rysy, pevné, klidné oči svědčily o jeho síle. Výraz očí se měnil, obličej zůstával nehybný, téměř stoický. Na tomto muži nebylo nic pokorného, byl to bojovník. Bojovník, který dokázal trpělivě zvážit, kdy zasadit

drtivý úder, ale který ve vhodný okamžik nemilosrdně uštědřil ránu silou rozzuřeného býka.

„Ano," přitakal konečně, „jsem Perry Mason. Co pro vás mohu udělat?"

„Jmenuji se Fran Celaneová," představila se dívka.

„Fran?" zeptal se zvýšeným hlasem.

„To je zkráceně Frances."

„V pořádku, co pro vás mohu udělat, slečno Celaneová?" opakoval svou otázku.

Dívka nespouštěla černé oči z jeho obličeje, ale ukazováčkem přejížděla nerovnosti koženého opěradla. Ten bezděčný pohyb prozrazoval její duševní stav.

„Chtěla bych něco zjistit o poslední vůli," výraz očí Perryho Masona se nezměnil.

„Nezabývám se příliš otázkami dědictví," odpověděl. „Jsem spíš advokát. Specializuji se na soudní pře. Dvanáct mužů v oddělených lavicích. To je můj obor. Obávám se, že ve vašem případě toho moc nezmůžu."

„Ale tahle poslední vůle se asi k soudu dostane," namítla.

Stále si ji zdánlivě netečně prohlížel.

„Boj o poslední vůli?"

„Ne, žádný boj nebude. Ráda bych jen něco věděla o svěřeneckém ustanovení."

„Předpokládám," řekl s mírným důrazem, „že mi vysvětlíte, o co vám jde."

„Jedna strana zemřela," spustila váhavě, „a zanechala poslední vůli. Je v ní stať, díky níž osoba profitující..."

„To stačí," přerušil ji Perry Mason. „To je ta záležitost, o kterou vám jde?"

„Ano,..."

„Tak fajn, přejděte k věci a přestaňte mlátit prázdnou slámu."

„Jedná se o poslední vůli mého otce, Carla Celanea. Jsem jeho jediné dítě.“

„To zní lépe,“ povzbudil ji.

„Na základě tohoto dokumentu bych měla dostat spoustu peněz, něco přes milion dolarů.“

To vzbudilo Masonův zájem.

„A vy si myslíte, že kvůli tomu dojde k soudnímu procesu?“

„Nevím,“ zaváhala, „doufám, že ne.“

„No dobře, pokračujte, prosím.“

„Ty peníze mi nepřipadly přímo, předal je svěřenecké správě.“

„A kdo je opatrovníkem?“

„Můj strýc Edward Norton.“

„Tak dál.“

„V poslední vůli je opatření, podle něhož má můj strýc právo dát mi podle vlastního uvážení maximálně pět tisíc dolarů, když se provdám do pětadvaceti. Zbytek má převést na dobročinné organizace.“

„Kolik vám je?“

„Třiadvacet.“

„Kdy zemřel váš otec?“

„Před dvěma lety.“

„Vůle byla tehdy soudně ověřena a majetek rozdělen?“

„Ano,“

„Dobře,“ přikývl a začal hovořit rychleji. „Jestliže ustanovení o svěřenectví bylo provedeno ve výnosu o rozdělení a nikdo se neodvolal, nelze ho souběžně napadnout, snad jen za zcela mimořádných okolností.“

Prstem stále neklidně přejížděla po opěradle křesla, nehet zaškrábal o kůži.

„Na to jsem se vás chtěla zeptat.“

„Tak se ptejte,“ vyzval ji Mason.

„Můj strýc kontroluje svěřenecké peníze. Může je investovat, jak uzná za vhodné, a může mi dát tolik peněz, kolik uzná za vhodné. Až mi bude pětadvacet, dostanu celou částku, uzná-li, že mi takové velké peníze nezkazí život. Jinak mi má zajistit celoživotní rentu ve výši pěti set dolarů měsíčně a zbytek převést na dobročinné účely.“

„Poněkud zvláštní svěřenecká opatření,“ podotkl bezbarvé Mason.

„Můj otec byl svérázný člověk, a já zase trochu divoká dcera.“

„V pořádku, ale o co vám jde teď?“

„Chci se vdát,“ špitla a poprvé odvrátila pohled.

„Mluvila jste o tom se strýcem?“

„Ne.“

„Ví, že se chcete vdávat?“

„Nemyslím.“

„A proč tedy nepočkáte do pětadvaceti?“

„Protože se chci vdát teď,“ podívala se mu přímo do očí.

„Jestli dobře rozumím, má váš strýček naprostou volnost jednání?“

„Ano, tak to je.“

„Nemyslíte, že byste měla jít především za ním a přesvědčit se, jak se ke sňatku postaví?“

„Ne,“ vyhrkla úsečně.

„Neshody mezi vámi a vaším strýcem?“

„To ne.“

„Vídáte ho často?“

„Každý den.“

„Mluvila jste s ním o poslední vůli?“

„Občas.“

„Navštěvujete ho tedy v jiných obchodních záležitostech?“

„Ne. Bydlíme pod jednou střechou.“

„Ach tak,“ vydechl Mason a bezvýrazným hlasem pokračoval. „Váš strýc opatruje spoustu peněz a záleží jen na jeho dobré vůli, jak s nimi naloží, což je poněkud neobvyklé. Předpokládám, že má nějaké závazky?“

„Ach ano, má, ale pokud se toho týče, svěřenecký fond je zcela v bezpečí. Můj strýc je opatrný - až příliš. To jest nesmírně systematický, ve všem, co dělá.“

„Má nějaké vlastní peníze?“

„Hrozně moc.“

„Takže co mám tedy udělat?“ zeptal se Mason se stopou netrpělivosti v hlase.

„Chci, abyste to zařídil tak, abych se mohla vdát.“

Po několik vteřin ji zamyšleně pozoroval.

„Máte kopii poslední vůle nebo výnosu o rozdělení majetku?“ zeptal se po chvilce.

Zavrtěla hlavou. „Je to potřeba?“

Advokát přikývl. „Vysvětlím vám jakýkoli právní doklad, pokud ho mám k dispozici.“

„Ale přeci jsem vám řekla přesně, co obsahuje.“

„Znám jen váš výklad, skutečnost může být zcela jiná.“

„Chápu to tak,“ spustila rychle a neklidně, „že podmínky bránící sňatku mohou být odstraněny.“

„Ne tak úplně,“ řekl jí. „Obecně řečeno podmínka, jež jedné straně zabraňuje, aby se vdala, může být chápána jako něco, co působí proti veřejnému právu, a považována za nulitní. Ale zejména v případech, kdy má instituce svěřenectví zabránit zbytečnému rozhazování, mohou vzejít určité výhrady. Svěřenectví vytvořené poslední vůlí vašeho otce má zřejmě tento charakter. Navíc jste řekla, že neexistují žádná omezení, pokud se týče pozdějšího sňatku. Ve skutečnosti má váš strýc v této záležitosti obrovskou volnost a konkrétní opatření pouze upřesňují okolnosti, za kterých může jednat.“

V tom okamžiku se zdálo, že náhle ztratila jistotu.

„Nuže, strašně moc jsem o vás slyšela,“ zvedla hlas. „Vím, že jsou právníci, kteří říkají lidem, co mohou a co nemohou udělat, ale vy prý vždycky zařídíte věci tak, aby mohli jednat, jak chtějí.“

Mason se usmál, moudrým úsměvem vyplývajícím z hořkých zkušeností a ze znalostí nashromážděných na základě důvěrných sdělení tisíce klientů.

„Možná,“ začal, „že je to částečně pravda. Člověk může skoro vždycky vymyslet způsob, jak vybruslit i z té nejsvízelnější situace. Je to pouze parafráze starého přísloví, že dobrá vůle všechno zmůže.“

„Tak tedy potřebuji dobrou vůli.“

„Koho si chcete brát?“ zeptal se náhle.

Neuhnula očima, jen ho soustředěně pozorovala hodnotícím pohledem.

„Roba Gleasona,“ odpověděla nakonec.

„Váš strýc ho zná?“

„Ne.“

„Milujete ho?“

„Ano.“

„Ví o tom opatření v poslední vůli?“

Sklopila oči. „Myslím, že teď už ano. Ale dlouho to nevěděl,“ doplnila.

„Co tím chcete říct?“

Uhnula pohledem. „Jen se mi tak zdálo,“ řekla neurčitě, „a nic jsem tím nemyslela.“

Mason ji chvilku intenzivně pozoroval.

„A domnívám se, že si ho chcete strašně moc vzít.“

Pak se na něho podívala a řekla hlasem plným citu: „Pane Masone, nenechte se mýlit. Já si Roba Gleasona vezmu. Můžete to považovat za konečnou záležitost. Musíte jen najít způsob, jak to

mohu provést. To je vše. Konečné řešení nechávám zcela na vás. Svěřuji se do vašich rukou. Budu se vdávat!“

Chtěl něco namítnout, ale pak se odmlčel a znovu si ji pečlivě prohlédl.

„Nuže,“ ozval se po chvíli, „zdá se, že zatraceně dobře víte, co chcete.“

„To ano,“ vyletěla.

„Přijďte zítra, dejme tomu v tuto dobu. Mezitím se podívám do soudních spisů.“

„Zítra ráno? To je hrozně dlouho. Nemůžete to udělat ještě dnes odpoledne?“

Perry Mason nespouštěl pohled z jejího obličeje. „Možná,“ připustil. „Hodí se vám to ve čtyři?“

Přikývla.

„Dobře,“ usmál se a vstal ze židle. „Přijďte znovu a nechte prosím jméno a adresu u mojí sekretářky.“

„To jsem již udělala,“ odpověděla, zvedla se z křesla a uhladila si sukni. „Ve čtyři jsem tu jako na koni.“

Cestou ke dveřím se ani neotočila, popadla kliku a majestátně vyplula do vedlejší kanceláře.

Perry Mason seděl za stolem a zamyšleně se díval na dveře, jimiž mladá žena odešla. Po chvilce zmáčkl tlačítko po straně stolu. Do dveří z knihovny vstrčil hlavu mladý muž s rozčepýřenými vlasy a nedočkavým výrazem.

„Franku,“ oslovil ho Perry Mason, „seber se, běž k soudu a najdi doklady o případu pozůstalosti pana Celanea. Frances Celaneové náleží majetek v hodnotě přes milion dolarů, který je zatím ve svěřenecké správě. Opatrovníkem je Edward Norton. Najdi výnos o rozdělení a poslední vůli. Okopíruj svěřenecké podmínky a rychle se vrať.“

Chlapec dvakrát zamrkal. „Celane?“ zeptal se.

„Ano,“ přitakal Mason, „Carl Celane.“

„A Norton?“

„Edward Norton.“

„Děkuji,“ řekl chlapec. Rychle se otočil a energicky vyběhl do vedlejší kanceláře, jako by ho poháněl upřený pohled Perry Masona.

Ten zazvonil na svoji sekretářku.

Delle Streetové bylo asi sedmadvacet. Z jejích pohybů vyzařovala jistota a zdatnost. „Zvonil jste?“

„Ano, pojďte dál.“

Vešla do místnosti a jemně za sebou zavřela dveře. „Pojďme si vzájemně porovnat dojmy o té dívce,“ vybídl ji.

„Jak to myslíte?“ zeptala se. Mrzutě se na ni podíval.

„Řekla jste, že je buď chycená do pasti, nebo paličatá. Teď se nemůžu rozhodnout, co je z toho pravda.“

„Mění to nějak situaci?“ otázala se Della Streetová.

„Myslím, že ano,“ odpověděl jí. „Pokud se týče vašich dojmů a pozorování, máte obvykle pravdu a vy jste ji viděla, když nic nehrála. Začala se chovat afektovaně, až když vstoupila ke mně do kanceláře.“

„Ano,“ souhlasila Della Streetová, „nejspíš má sklon k afektu nebo ráda hraje.“

„Seděla v křesle a přemýšlela, jak naklonit hlavu, naaranžovat nohy, upravit sukni a vůbec jak se má tvářit.“

„Mluvila pravdu?“ zajímala se Della Streetová.

„Nikdo neřekne na začátku úplnou pravdu, přinejmenším ne ženy. Proto bych rád věděl, jaký dojem na vás udělala. Chytili ji do pasti, nebo je prostě paličatá?“

Della Streetová odpověděla zamyšleně, jako by uvažovala o každém slově.

„Řekla bych obojí, jako by se chytila do pasti a díky tomu se zatvrdila.“

„Jste si jistá, že neměla strach?“

„Jak to myslíte?“

„Řada lidí,“ vysvětloval, „nasazuje výraz hráče pokeru, když se bojí, a přitom se právě tváří vzpurně.“

„A vy si myslíte, že se bojí?“

„Ano,“ řekl pomalu. „Myslím, že má strach. Myslím si, že je to sebevědomý malý ďáblík, který skoro vždy jde vlastní cestou a který má neovladatelnou povahu. Nejspíš spadla do pasti a teď se snaží z ní vyhrabat. Až ji poznáme blíže, budeme chytřejší.“

„Divoká šelma?“ zeptala se Della Streetová.

Mírně se usmál.

„Spíš divoké kotě.“

KAPITOLA II

Della Streetová otevřela dveře soukromé kanceláře Perry Masona, téměř kradmě vklouzla dovnitř a opatrně za sebou zavřela. Advokát seděl za stolem, s očima mírně přivřenýma.

„Proč ta tajemnost?“ otázal se.

Postoupila pár kroků, podívala se na něho a pak se ohlédla, zda jsou dveře skutečně zavřené. „Venku je nějaký muž, prý se jmenuje Robert Gleason.“

„Co chce?“ zeptal se Perry Mason.

„Nějaké informace o slečně Celaneové.“

„O té, co právě odešla?“

„Ano.“

„Neprozradila jste mu, že tu byla?“

„Samozřejmě že ne.“

„Co řekl?“

„Chce prý s vámi mluvit. Zeptala jsem se ho proč, a on odpověděl, že se jedná o jednoho vašeho klienta. Požádala jsem ho o jméno toho klienta. Jedná se o slečnu Celaneovou, ale chce mluvit s vámi a nedá se odbýt.“

„Dobře, a co jste mu řekla dál?“

„Že neznám jména všech vašich zákazníků. Že potřebuji vědět podrobnosti. Byl strašně rozčilen.“

„A co ho tak rozčililo? Ta dívka, obchod nebo co?“

„Nevím, je nervózní a rozrušený.“

Mason se narovnal, jako by náhle dospěl k určitému rozhodnutí.

„Pošlete mi ho, chci s ním mluvit.“

Přikývla a přidržela otevřené dveře.

„Pojďte dál,“ vyzvala klienta.

Na prahu se něco pohnulo a do místnosti vstoupil muž, na první pohled neklidný. Hubený, s výrazným nosem a velkýma očima. Nervózně, trhavě popošel dopředu. Mohlo mu být něco kolem třiceti.

„Jste Mason, ten advokát?“ zeptal se rychle, i v hlase zazněla úzkost.

Perry Mason ho přejel klidným pohledem zpod tmavého obočí.

„Posaďte se,“ vyzval ho.

Návštěvník chvilku rozpačitě stál, a pak se posadil na okraj židle s rovným opěradlem.

„Co si přejete?“

„Chtěl bych vědět, jestli vás dnes navštívila Frances Celaneová.“

Perry Mason se na něho klidně, upřeně podíval. „Toto je advokátní kancelář, nikoliv informační, pane Gleasone,“ řekl.

Gleason nervózně vyskočil, popošel rychle tři kroky, na okamžik zůstal stát proti světlu a pak se otočil s pohledem upřeným na právníka. Oči měl temné a nepřátelské. Zdálo se, jako by uvnitř bojoval s nějakým nepřemožitelným citem.

„Přestaňte vtipkovat, musím vědět, zda s vámi Fran Celaneová dnes mluvila, nebo ne.“

Hlas Perry Masona se ani v nejmenším nezměnil. Neklid druhého muže z něho sjel jako voda z husy.

„Aby bylo mezi námi jasno,“ zvedl hlas Perry Mason. „Zřejmě mluvíte o Frances Celaneové.“

„Ano.“

„Znáte slečnu Celaneovou osobně?“

„Samozřejmě že ji znám.“

Advokát mávl rukou odzbrojujícím gestem, jako by tím byla celá záležitost vyřešena.

„To věc zjednodušuje,“ usmál se.

„Jak zjednodušuje?“ zeptal se Gleason podezřívavě.

„To, že znáte slečnu Celaneovou. Nejlepší bude zeptat se jí přímo. Jestli vám odpoví záporně, nemusíte se ke mně vracet. Jestliže se mnou jednala a nepřeje si, abyste to věděl, určitě najde nějakou cestu, jak vám tuto skutečnost zatajit. Jestliže je jí jedno, jestli se něco dozvíte, pak vám to sama řekne.“

Vstal a usmál se na hosta, jako by považoval rozhovor za ukončený.

Robert Gleason zůstal stát u okna. Výraz obličeje naznačoval vnitřní zápas a napětí.

„Takhle se mnou nemůžete mluvit,“ vyhrkl nakonec.

„Už se stalo,“ řekl Mason klidně.

„Ale to nesmíte!“

„Proč ne?“

„Takhle můžete jednat s cizím člověkem, ale já mám k Fran Celaneové úzký vztah. Mám právo to vědět. Někdo ji vydírá a já musím vědět, co jste jí poradil.“

Perry Mason zdvihl překvapeně obočí.

„Kdo koho vydírá?“

Gleason neklidně mávl rukou.

„K čemu jsou všechny ty nesmysly. Vím, že tu byla. A vy to víte také. Řekla vám, že ji vydírají, a chci vědět, co má podle vás dělat.“

„Domnívám se,“ přerušil ho Mason, „že za daných okolností vás požádám, abyste tuto kancelář opustil. Když jsem vás sem zval, myslel jsem, že chcete se mnou projednat nějakou obchodně právní záležitost. Mám dnes dost práce a nemohu ztrácet čas diskusí o záležitosti, která zajímá pouze vás.“

Gleason se držel svého. „Přinejmenším byste mi mohl říct, kdo ji vydírá. Víc nepotřebuju vědět. O další se už postarám sám.“

Advokát přešel ke dveřím, kde zůstal stát s rozhodným výrazem v obličeji.

„Na shledanou, pane Gleasone,“ pokynul mu, „je mi líto, že vám nemohu pomoci.“

„To je vaše poslední slovo?“ Přes sevřené rty to znělo jako zavrčení.

„Jistě,“ opakoval s konečnou platností Mason.

„Tak tedy dobře,“ Gleason se otočil a mlčky proběhl místností.

Perry Mason za ním tiše zavřel dveře, zasunul palce do průramku vesty, mírně sklonil hlavu a začal rázovat kanceláří. Po chvíli přešel ke stolu, vytáhl kopii jednotlivých článků poslední vůle Carla Celanea týkajících se podmínek svěřenectví nad dědictvím Frances Celaneové.

Ještě pročítal strojopis, když Della Streetová znovu otevřela dveře.

„Slečna Celaneová,“ ohlásila návštěvu.

Mason na ni zamyšleně pohlédl a pak jí pokynul. Pochopila, že má jít dál. Vstoupila do kanceláře a zavřela za sebou dveře.

„Odešel Gleason hned, jakmile ode mě vypadl?“ zeptal se.

„Ano, okamžitě, přišlo mi to, že chce vyhrát chodecký závod.“

„A slečna Celaneová se právě vrátila?“

„Ano.“

„A nemyslíte, že se mohli potkat ve výtahu?“

Della Streetová zamyšleně stáhla rty.

„Mohli, šéfe,“ přitakala. „Ale nemyslím, že se potkali.“

„Co slečna Celaneová, nezdá se vám rozrušená?“

„Ne,“ řekla, „je studená jako psí čumák, ale snaží se vypadat co nejlíp. Vytáhla z kabelky pudřenku a teď se šlechtí. Taky se trochu přičísla.“

„V pořádku,“ poděkoval Mason, „pošlete ji dovnitř.“

Když Frances Celaneová vstoupila, sekretářka proklouzla dveřmi a tiše je zavřela.

„Posaďte se,“ vyzval návštěvu Perry Mason.

Dívka přešla ke křeslu, v němž seděla při dopolední návštěvě. Přehodila nohu přes nohu a mlčky pozorovala advokáta průzračným, zkoumavým pohledem.

„Před chviličkou mě navštívil Robert Gleason," oznámil jí Mason, „a trval na tom, abych mu prozradil, jestli jste tu byla."

„Rob je tak vznětlivý."

„Takže ho znáte?"

„Ano, samozřejmě."

„Vy jste mu o své návštěvě řekla?"

„Zmínila jsem se mu o vás. Vy jste mu něco vyzradil?"

„Samozřejmě že ne. Doporučil jsem mu, aby se obrátil na vás, když ho trápí nějaké otázky."

Mírně se usmála.

„Robovi Gleasonovi by se asi nelíbilo, jak o něm mluvíte."

„Nelíbilo," potvrdil Mason.

„Zajdu za ním a všechno mu vysvětlím."

„Gleason," pokračoval advokát, „mi vykládal, že vás někdo vydírá."

Na zlomek vteřiny se v očích mladé ženy objevil záblesk strachu. Pak se však na Masona obrátila s klidným, nevzrušeným výrazem.

„Bob je tak vznětlivý," opakovala.

Mason čekal, že mu prozradí víc, že využije příležitosti, ale klidně seděla a čekala.

Vrátil se k papírům na stole.

„Mám kopie svěřeneckých ustanovení vyplývajících z poslední vůle a výnosu o rozdělení majetku," řekl. „Vidím, že je k nim připojeno roční vyúčtování, předkládané svěřencem. Obávám se, slečno Celaneová, že vám nedám mnoho naděje, pokud se týče výnosu o rozdělení majetku jako takového. Administrativa fondu má zjevně velkou volnost jednání. Pochopte, že i kdybych dokázal odstranit opatření týkající se svatby jako předmětu odporujícího

veřejnému zájmu, pořád bychom stáli před skutečností, že rozdělení majetku fondu je většinou v rukou opatrovníka. Obávám se, že váš strýc by považoval naše napadení poslední vůle za snahu, jež je v rozporu s přáním vašeho otce a s jeho autoritou jako opatrovníka. I kdybychom před soudem naše názory prosadili a vyhráli, byl by oprávněn naše vítězství nulifikovat.“

Přijala tuto ránu, aniž hnula brvou, a po chvilce pravila:

„Toho jsem se právě obávala.“

„V tom svěřenectví je ještě jedno zvláštní opatření,“ pokračoval Mason, „a sice v tom smyslu, že volnost jednání opatrovníka vyplývá z důvěry, kterou měl váš otec v jeho úsudek. Poslední vůle a výnos o rozdělení také zajišťují, že skončí-li opatrovník své povinnosti v důsledku úmrtí, neschopnosti nebo odmítnutí, pak má být svěřenecký fond bezprostředně předán vám.“

„Ano,“ řekla, „to vím.“

„Váš strýc by samozřejmě mohl být dohnán do takového postavení, že by jako opatrovník nemohl vykonávat svou práci. Jinými slovy mohli bychom ho právně napadnout, jeho schopnosti opatrovníka - poukázat třeba na promísení svěřeneckého fondu s jeho vlastními účty, nebo něco v tom smyslu. Říkám vám to jen v hrubých rysech a hlavně proto, že je to nejspíš jediný možný plán našeho případného tažení.“

„To neznáte mého strýčka,“ zasmála se.

„Jak to myslíte?“

„Strýček je nesmírně pečlivý a taky pěkně tvrdohlavý. Neexistuje síla, která by mu zabránila provést to, co si umane, nebo která by ho naopak donutila udělat něco, co nechce. Žádnou cizí pomoc nepotřebuje.“

Poprvé během rozmluvy se v jejím hlase objevil cit - určitá hořkost v podtónu, i když oči zůstaly zcela chladné.

„Co navrhujete?“ zeptal se Mason a přísně na ni pohlédl.

„Myslím, že nám může pomoct Arthur Crinston.“

„A kdo je Arthur Crinston?“

„Arthur Crinston je strýčkův obchodní partner. Nakupují, prodávají, berou si hypotéky na nemovitosti a prodávají a nakupují akcie a obligace. Arthur Crinston má na strýce větší vliv než kdokoli jiný.“

„A jak se chová k vám?“

„Velmi laskavě,“ připustila a mírně se usmála.

„Existuje nějaká možnost,“ zeptal se pomalu Mason, „že by Crinston přemluvil vašeho strýce, aby se vzdal administrativy svěřeneckého fondu a předal vám ho celý?“

„Naděje umírá poslední,“ řekla a neočekávaně rychle vstala. „Požádám pana Crinstona, aby vás navštívil.“

„Někdy zítra?“ zeptal se Mason.

„Někdy dnes odpoledne,“ odpověděla.

Podíval se na hodinky. „Je půl páté a v pět zavírám kancelář. Samozřejmě mohu několik minut počkat.“

„Bude tu patnáct minut před pátou.“

„Chcete mu odtud zavolat?“

„Ne, to není nutné.“

„Co myslel Rob Gleason tím, když tvrdil, že vás někdo vydírá?“ vyštěkl Mason bez předchozího varování už u dveří kanceláře.

Chvilku ho pozorovala velkýma klidnýma očima. „Nemám vůbec potuchy, tím jsem si jistá,“ odpověděla už ve dveřích a rychle je zavřela.

KAPITOLA III

Arthuru Crinstonovi bylo pětačtyřicet let, měl široká ramena a přívětivý úsměv. Přešel kanceláří Perry Masona a napřáhl ruku. „Jsem nesmírně rád, pane Masone, že vás poznávám," zaduněl srdečně. „Fran mi řekla, že vás musím ihned navštívit, tak jsem všeho nechal a přiběhl."

„Posaďte se," vyzval ho.

Arthur Crinston zapadl do stejného křesla, v němž předtím seděla Frances Celaneová, vylovil z kapsy doutník, škrtl sirkou o podrážku, zapálil si a přes kouř se na Masona zašklebil.

„Chce se zatraceně rychle vdávat, že ano?" spustil bez okolků.

„Vy o tom víte?" podivil se Perry Mason.

„Jistě," zasmál se srdečně Crinston, „vím o Fran všechno. Ve skutečnosti je více mojí neteří než Edwardovou. Vycházíme spolu báječně a vzájemně si rozumíme."

„Myslíte, že by rozmluva s Edwardem Nortonem něco spravila?"

„Podle toho, kdo by s ním mluvil."

„Vy," navrhl Mason.

Crinston zavrtěl hlavou.

„Tak slečna Celaneová?"

Crinston opět zavrtěl hlavou.

„Ne, je tu pouze jedna osoba, která by mohla promluvit s Nortonem a něčeho dosáhnout."

„A to je kdo?" zeptal se Mason.

„Vy," řekl Crinston důrazně.

Výraz advokátova obličeje se nezměnil, pouze v očích se mu objevilo překvapení.

„Ze všeho, co jsem slyšel, mám pocit, že by můj zásah byl přesně tou věcí, kterou by odmítl.“

„Ne, to by neudělal, Edward Norton je zvláštní chlapík. Nechce, aby se mu do obchodních záležitostí míchaly city. Je naprosto chladnokrevný. Mnohem ochotněji by naslouchal vám, kdybyste přišel s obchodní a právní nabídkou, než mně nebo Fran, protože bychom se nevyhnuli určitému citovému přístupu.“

„Promiňte,“ přerušil ho Mason, „to mi nepřipadá logické.“

„Na tom vůbec nezáleží, jak vám to připadá, jestli je to logické nebo ne,“ ušklíbl se Crinston. „Tak to prostě je, jiný už nebude. Musel byste si s Nortonem promluvit, abyste to mohl sám zhodnotit.“

Dveře otevřela Della Streetová.

„Ta mladá dáma, co tu byla dnes dopoledne, by s vámi ráda mluvila,“ oznámila a pokynula k telefonu.

Mason kývl a zvedl sluchátko.

„Prosím,“ ohlásil se.

Slyšel, jak slečna Celaneová drmolí.

„Přišel pan Crinston?“

„Je právě u mě. Navrhl mi, abych sám promluvil s vaším strýcem.“

„Uděláte to, prosím?“

„Myslíte, že bych měl?“

„Jestli si to myslí Arthur Crinston, pak ano.“

„Tak fajn. Někdy zítra?“

„Prosím, udělejte to ještě dnes večer.“

Mason se zamračil. „Vzhledem k závažnosti této věci,“ bránil se, „bych raději získal trochu času a rozmyslil si nejlepší taktiku.“

„To je v pořádku, Arthur Crinston vám řekne podrobnosti. Zařídím schůzku na půl devátou, vyzvednu vás v kanceláři a zavezu ke strýčkovi. V osm večer. V pořádku?“

„Okamžik, prosím,“ řekl Mason a obrátil se na Arthura Crinstona.

„Slečna Celaneová si myslí, že bych měl navštívit jejího strýce ještě dnes večer. Říká, že to s ním sjedná.“

„To je výborné,“ zahřímal Crinston, „báječný nápad. Nevím, co by mohlo být lepší.“

„Dobře, slečno Celaneová,“ vrátil se Mason ke sluchátku, „sejdeme se v osm hodin v mé kanceláři.“ Zavěsil a zamyšleně se podíval na Crinstona.

„Na celé té aféře je něco zvláštního,“ podotkl. „Zdá se, že každý, koho se to týká, má strašně naspěch.“

„Vy neznáte Fran Celaneovou,“ zasmál se Crinston.

„Připadá mi jako klidná a rozvážná mladá dáma,“ poznamenal bezvýrazně Mason.

Crinston vyndal doutník z úst a rozřehtal se.

„Měl byste znát lidskou povahu, Masone,“ hulákal, „abyste věděl, že u těchhle mladých moderních dam nemůžete soudit jen podle jejich vzhledu. Nikdy se nesnažte je rozzlobit. Když se naštvou, stanou se z nich divoké kočky.“

Mason pozoroval svého hosta bez úsměvu.

„Jistě,“ přitakal bezbarvě.

„Nechtěl jsem se vás nijak dotknout,“ omlouval se Crinston, „ale to vám u Frances Celaneové zřejmě uniklo. To děvče je úplný dynamit. Řeknu vám, co udělám. Zajdu za Nortonem chvilku před vaší návštěvou a pokusím se ho trochu zpacifikovat. Je to zvláštní chlapík. To pochopíte, až ho poznáte. Je to ztělesnění naprosto chladnokrevné obchodní zdatnosti.“

„Nebude mít slečna Celaneová nějaké problémy se sjednáním té dnešní schůzky?“ zeptal se Mason.

„Nikoliv,“ uklidňoval ho Crinston, „patří k lidem, kteří rádi pracují v noci. Zařídil si v domě normální pracovnu a dělá dlouho

do noci. Většinu schůzek si sjednává na odpoledne nebo na večer.“ Zvedl se ze židle a podal advokátovi ruku.

„Máte nějaké návrhy, čím bych mohl při jednání argumentovat?“ zeptal se Mason.

„Nic mě nenapadá,“ odpověděl Crinston, „až na to, že bych vám radil, abyste zbytečně neplánoval, jak s ním jednat. Brzo poznáte, že Edward Norton je sám o sobě zákonem.“

Když za Crinstonem zaklaply dveře, Mason chvíli rázoval po místnosti, pak je zase otevřel a vešel do předpokoje. Jeho soukromá kancelář byla v rohu apartmá, jež tvořily dvě přijímací místnosti, knihovna s právnickými spisy a dvě soukromé místnosti. Perry Mason zaměstnával písařku, Della Streetová stenografovala a zároveň pracovala jako sekretářka. Frank Everly, mladý právník, zde vykonával advokátní praxi.

Perry Mason přešel do knihovny, otevřel dveře a pokynul Frankovi.

„Franku, potřebuju, abys pro mě něco udělal a to hned.“

Everly odsunul knihu a vstal.

„Ano, šéfe?“

„Myslím, že se jistý Robert Gleason oženil s Frances Celaneovou. Jenže nevím, kde se ta svatba konala, nejspíš před několika týdny. Snažili se to utajit. Musíš projít všechna svatební povolení a zjistit mi to. Zavolej někomu na ohlašovacím úřadě a požádej ho, aby počkal přes úřední hodiny. Za chvíli zavírají. Musíš sebou hodit.“

„O. K., šéfe,“ začal vytáčet číslo. „Kam vám to mám doručit?“

„Až dostaneš příslušné informace, všechno napiš, zalep do obálky, označ to jako osobní a důvěrné a polož to pod podložku na stole v mé pracovně.“

„Ano, šéfe.“

Mason se vrátil do své kanceláře, zastrčil palce za průramky vesty a začal pomalu a rytmicky přecházet po místnosti.

KAPITOLA IV

Fran Celaneová ovládala lehce velký sportovní packard a zkušenou nohou ubírala a přidávala plyn. Když se poprvé usadila do velkého křesla v advokátově kanceláři, vypadala malá a bezmocná. Teď však představa bezbranné ženy vzala za své. Znovu se prosadila silná povaha. Řídila vůz hodně divoce, rychle se proplétala řadou vozidel a na semaforech prudce brzdila. Na zelenou okamžitě vyrazila jako šíp. V obličeji jí zůstal umíněný, vzdorovitý výraz.

Mason seděl vedle ní a soustředěně ji pozoroval.

Dívka vyjela na kopec, odkud se silnice začala prudce stáčet dolů. Pokynula hlavou.

„Tam to je, dole na úpatí kopce.“

Mason pohlédl do údolí a spatřil velký dům.

„Skutečný zámek,“ řekl.

„Ano,“ přisvědčila.

„Hodně služebnictva?“

„Jen pár. Zahradník, správce domu, majordomus, šofér a sekretář.“

„Vy považujete sekretáře za služebnictvo?“ Advokát ji pobaveně pozoroval.

„Jistě,“ odsekla.

„Zřejmě ho nemáte ráda,“ neodpustil si Mason.

Jeho poznámku přešla bez povšimnutí a najela do zatáčky takovou rychlostí, až kola zaskřípala.

„Mimochodem, jestli se chcete odreagovávat v autě, tak bych raději vystoupil. Musím zůstat celý, abych si vydělal na živobytí. S rukou v sádře bych jen těžko mohl účinně gestikulovat před porotou.“

„To je v pořádku. Taky byste mohl přijít o obě nohy.“ Další zatáčku projela ještě větší rychlostí.

Mason se nahnul dopředu a vypnul zapalování. Prudce zabrzdila a podívala se na něho očima, z nichž šlehaly blesky. „Neopovažujte se dotýkat toho vozu, když řídím! Slyšíte, ať vás to ani nenapadne,“ hřímala.

Mason odpověděl naprosto klidně: „Nevytahujte se tím, že riskujete naše životy. To není třeba.“

„Já se nevytahuju. Je mi úplně fuk, co si myslíte. Nechci jen přijít pozdě na schůzku. Jestli se jen o pět minut opozdíme, je všechno v háji. On vás nepřijme.“

„Udělám pro vás mnohem víc, když tam dorazím celý.“

Zmírnila a zastavila. Spustila ruce z volantu a obrátila se vztekle na advokáta.

„Já sedím za volantem a nepřeji si, abyste se mi do pletl do řízení!“ Náhle se usmála. „Odpusťte, prosím, chovám se jako zkažené dítě. Nejspíš jsem spěchala. To je všechno.“

„To je v pořádku,“ poznamenal Mason spokojeně. „Vy ale máte temperament!“

„Samozřejmě, myslela jsem, že to víte.“

„Nevěděl jsem to, dokud mi to neřekl Crinston.“

„Crinston?“

„Ano.“

„To neměl dělat.“

„A moje sekretářka tvrdí, že jste paličatá. Nejdříve jsem si myslel, že by mohla mít pravdu, ale mýlila se. Vy nejste paličatá, vy jen máte z něčeho strach a to je všechno. Když se něčeho bojíte, kopete kolem sebe jako mladej kůň.“

Obrátila se k němu s pootevřenými ústy a očima naplněnýma překvapením. Pak se beze slova rozjela. Rty měla pevně sevřené.

Už nepromluvili, dokud prudce nepřibrzdila na prostranství před domem.

„Tak pojďte, ať to máme za sebou.“

Mason vystoupil.

„Nezamýšlíte se zúčastnit jednání?“ zeptal se Mason.

Otevřela dveře vozu a vyskočila ven, pod vlající sukní zahlédl kus nahého stehna.

„Jen vás představím. Pojďte, jdeme.“

Následoval ji k hlavnímu vchodu, který otevřela patentním klíčem.

„Přímo nahoru po schodech,“ vyzvala ho.

Vystoupili do prvního patra a zahnuli doleva. Chodbou právě přicházel muž, a když je spatřil, zastavil se. V jedné ruce držel zápisník v tvrdých deskách, v druhé nějaké papíry.

„Pan Graves, sekretář mého strýce. Done, toto je advokát pan Mason,“ představila je.

Mason se mírně uklonil a neušlo mu, že se na něj Don Graves dívá s určitou zvědavostí, kterou se nesnaží zakrýt.

Sekretář byl štíhlý, dobře oblečený, měl světlé vlasy a hnědé oči. Působil nejistě, jako by nevěděl, zda se s nimi má pustit do řeči, nebo utéct. Jeho jednání svědčilo o určitém duševním i fyzickém napětí.

„Jsem rád, pane Masone, že vás poznávám,“ vychrlil ze sebe. „Pan Norton vás očekává. Jděte dál.“

Perry Mason neodpověděl, jen mírně pokývl hlavou.

Dívka prošla kolem sekretáře a advokát ji následoval.

Vedla ho přes předpokoj s psacím stolem, nedobytnou pokladnou a řadou stojanů na šanony, dvěma telefony, kalkulačkou, psacími stroji a kartotékou. Bez zaklepání otevřela dveře do další místnosti a Perry Mason stál před vysokým, asi padesátiletým mužem, jenž se na ně díval bezvýrazným pohledem.

„Máte zpoždění,“ vybafl.

„Ne více než minutu, strýčku Edwarde,“ nedala se dívka.

„Minuta má šedesát vteřin,“ odpověděl.

Mlčky se obrátila k advokátovi.

„To je můj právní zástupce Perry Mason, strýčku.“

Muž odpověděl stejně bezbarvě: „Jsem rád, že jsi konzultovala tu věc s právníkem. Myslím, že to bude nyní pro mne snazší. Nikdy bys moje vysvětlení nepřijala. Jsem rád, pane Masone, že jste přišel,“ napřáhl ruku.

Perry Mason pokývl hlavou, potřásl mu pravicí a posadil se.

„Tak já půjdu a svěřím svou budoucnost do vašich rukou,“ usmála se a odešla z místnosti. Mason slyšel, jak za dveřmi rychle hovoří s Donem Gravesem.

Edward Norton neztratil ani minutu planým povídáním.

„Nepochybuji, že jste se seznámil s podmínkami výnosu o rozdělení majetku a s podmínkami fondu,“ spustil.

„Samozřejmě,“ odpověděl Mason.

„Znáte je tedy dobře?“

„Jistě.“

„Pak jste pochopil, že velká část rozhodování je ponechána mojí úvaze.“

„Řekl bych, až příliš velká část,“ připustil Mason.

„A předpokládám, že moje neteř vás požádala, abyste pro ni zajistil určité úpravy.“

„Ne bezpodmínečně,“ odpověděl Mason opatrně.

„Myslím si, že by měla ráda určitou volnost a taky ji zajímá váš názor, kdyby provedla určitou věc.“

„Kdyby se vdala, že?“

„To je jedna možnost.“

„Ano,“ připustil suše Norton, „o tom musíme uvažovat. Její otec na to myslel a já také. Asi jste to ještě nepochopil, pane Masone, ale moje neteř má jednu z nejméně ovladatelných povah na světě. Je paličatá, sebevědomá, a přesto líbezná. Když ji něco podráždí, změní se v tygřici a jedná velmi impulzivně. Jejímu otci bylo jasné, že ji musí chránit před sebou samou. Pochopil rovněž,

že kdyby jí zanechal velký obnos peněz, udělal by pro ni tu nejhorší věc. Věděl, že sdílím jeho názory, a to byl důvod, proč byl zřízen fond.

Rád bych, abyste pochopil, že v případě, že využiji volnost danou mi podmínkami fondu a vydám peníze jinak než přímo mojí neteři, udělám to jenom pro její dobro. Velké bohatství obhospodařované takovou povahou vede často k velkému utrpení.“

„Nemyslíte,“ začal Mason diplomaticky, „že by bylo lepší naučit ji zacházet s tou spoustou peněz tím, že byste jí postupně zvyšoval apanáž. A nemyslíte náhodou, že manželství by ji mohlo zklidnit?“

„Všechny tyhle argumenty znám,“ řekl Norton. „Už jsem je slyšel, tolikrát, že mne to unavuje. Promiňte, nemyslel jsem to osobně. Říkám pouze to, co si myslím. Jsem opatrovníkem tohoto majetku. Spravoval jsem jej až dosud moudře. Ve skutečnosti mohu s radostí konstatovat, že přes různé ekonomické změny, jež proběhly v posledních letech, vykazuje svěřenecký fond trvalý nárůst. Dnes je obnos fondu podstatně vyšší než v době, kdy byl založen. Nedávno jsem zcela zastavil vyplácení jakékoli apanáže mojí neteři. Nedostává ani dolar.“

Mason nedokázal skrýt překvapení.

„Vidím,“ zvedl obočí Norton, „že se vám nesvěřila se skutečnou situací.“

„Nevěděl jsem, že nemá žádný příjem,“ připustil Mason, „mohu se zeptat, co vás k tomu vedlo?“

„Samozřejmě,“ řekl Norton. „Mám veškeré důvody předpokládat, že moji neteř někdo vydírá. Ptal jsem se jí na to, ale odmítla mi cokoli sdělit. Nevím, kdo ji vydírá a nebo jaké indiskrétnosti se dopustila, že z ní teď ždímají peníze. Proto jsem se rozhodl zastavit výplaty v hotovosti a znemožnit jí jednat s vyděrači. Za těchto okolností doufám, že se situace během několika dnů vyjasní.“

Norton pozoroval Masona chladnýma očima, v nichž nebyla ani srdečnost ani nepřátelství.

„Chápete moje postavení v celé záležitosti?“ zeptal se Mason.

„Samozřejmě,“ odpověděl Norton. „Jsem rád, že se moje neteř poradila s advokátem. Nevím, jestli se s vámi dohodla na honoráři. V případě, že tak neučinila, postarám se, aby z fondu byla uvolněna dostatečná částka pro krytí vašich výloh. Ale chtěl bych, abyste jí vysvětlil, že legálně nemůže nic dělat.“

„Ne,“ řekl Perry Mason. „Honorář si vezmu jen od ní a žádnou takovou radu jí nedám. Promluvme si nyní o způsobu, jak chcete využít vaši volnost jednání, místo otázky, zda na ni máte právo.“

„Ne,“ řekl pevně Norton, „o tomhle nehodlám diskutovat.“

„To ale je to prvořadé, kvůli tomu jsem přišel,“ poznamenal Mason vlídně s viditelnou snahou potlačit svůj temperament.

„Ne,“ opakoval chladně Edward Norton, „o tom se bavit nebudeme. Omezíme se pouze na diskusi o právních nárocích vašeho klienta, jak vyplývají z podmínek fondu.“

Mason ho odhadoval chladnýma očima.

„Už dávno vím,“ spustil, „že právní záležitosti mají mnoho kliček a slepých uliček. Když se na tuto věc podíváte z lidského hlediska a uvážíte...“

„Jsem ochoten vám naslouchat,“ přerušil ho Norton, „jen budete-li hovořit o otázce legality fondu a jejím výkladu, o ničem jiném ne.“

Mason odsunul židli a vstal. Hlas měl jako kus ledu, stejně jako jeho protivník.

„Nejsem zvyklý, aby mi druzí diktovali, o čem smím mluvit. Zastupuji práva vaší neteře Frances Celaneové. Budu zatraceně hovořit, o čem chci, pokud se to týká jejích práv.“

Edward Norton se natáhl k tlačítku a zmáčkl je kostnatým prstem. I tenhle pohyb postrádal jakoukoli vášeň.

„Zvoním na sluhu, aby vás doprovodil. Pokud se mě týče, je rozhovor u konce.“

Perry Mason se doširoka rozkročil a řekl: „Bude lepší, když zavoláte dva sluhy a sekretáře navrch. Vyhodím je všechny, dokud nedopovím to, kvůli čemu jsem přišel! Děláte chybu, když zacházíte s vaší neteří, jako by byla váš majetek nebo jen vzduch. Je to velmi oduševnělá a citlivá dívka. Nevím, kdo vám nakukal, že ji vydírají, ale jestliže si to myslíte...“

Dveře soukromé kanceláře se otevřely a v nich se objevil rozložitý muž.

„Zvonil jste, pane?“

„Ano,“ řekl Edward Norton, „vyveďte tohoto pána ven!“

Sluha popadl Masona pevně za ruku. Mason ho setřásl a pokračoval s pohledem upřeným na Nortona.

„Nikdo,“ slabikoval, „mne nevyvede nebo nevyhodí, dokud nedokončím, co chci. Jestliže dívku vydírají, měl byste tím spíš jednat jako člověk a dát jí možnost...“

V té chvíli zaslechl nějaký pohyb a Frances Celaneová vběhla do místnosti. Černýma očima pohlédla na Perry Masona, v obličeji trucovitý výraz.

„Udělal jste všechno, co jste mohl, pane Masone.“

Mason stále pozoroval muže za stolem.

„Vy máte dělat víc, než jen spravovat pokladnu,“ řekl, „nebo byste alespoň měl dělat. Měla by od vás spíš očekávat...“

Dívka se dotkla jeho paže.

„Prosím, pane Masone, já vím, že se snažíte udělat všechno v můj prospěch, ale vypadá to, že zatím to funguje opačně. Už to, prosím, nezkoušejte.“

Mason se zhluboka nadýchl a s hlavou vztyčenou vyšel z místnosti. Sluha za ním zavřel dveře. Advokát se obrátil na Frances Celaneovou: „Ze všech umíněných, chladnokrevných,

nesympatických ledovců, které jsem kdy potkal, je tohle nejhorší exemplář.“

„Já vím,“ souhlasila, „kdybych se vám to snažila vysvětlit, nikdy byste mi neuvěřil. Takže jsem ráda, že jste si to zjistil z první ruky. Teď doufám chápete, proč je nutné zahájit právní kroky.“

„Dobře,“ přikývl Mason, „tak se do toho pustíme.“

KAPITOLA V

Perry Mason odemkl kancelář, přistoupil ke stolu a zdvihl psací podložku. Pod ní ležela obálka s označením „důvěrné“. Roztrhl ji a našel zprávu Franka Everlyho psanou rukou: Robert Gleason a Frances Celaneová si vyzvedli povolení k sňatku čtvrtého minulého měsíce. Byli oddáni osmého v Cloverdale.

Perry Mason se chvíli na zprávu díval, pak zastrčil palce do průramků vesty a začal přecházet po místnosti. Po chvíli vešel do knihovny, vytáhl svazek encyklopedie, pojednávající o posledních vůlích, a začal ji studovat.

Za chvíli si z přihrádky podal svazek zpravodaje Pacific Reporter. Probíral případ od případu, nakonec svazek odložil a podal si další. Pracoval tiše a soustředěně. Obracel pomalu listy, oči upřené na text, obličej bez výrazu.

Hodiny odbily půlnoc, ale Perry Mason ještě četl. Hromada knih na stole se stále zvětšovala. Přecházel kolem regálů, vybíral další svazky a soustředěně studoval některé případy. Občas si udělal krátkou poznámku, sem tam si založil některý případ a knihu odložil stranou.

Asi ve čtvrt na dvě se ozval telefon. Mason si ho nevšímal, ale zvonění nepřestávalo.

Zaklel, šel k aparátu a zdvihl sluchátko.

„Prosím, máte špatné číslo.“

„Promiňte pane, ale jste Perry Mason, advokát?“ nedal se hlas v telefonu.

„Ano,“ odpověděl otráveně.

„Okamžik, prosím.“

Mason držel sluchátko, vnímal rychlý šepot a pak hlas Frances Celaneové: „Pan Mason?“

„Ano.“

„Musíte ihned přijet,“ vyhrkla.

„Přijet? Kam? Kdy? Co se děje?“

„K nám domů, můj strýc byl právě zavražděn.“

„Co že byl?“

„Byl právě zavražděn!“

„Vědí, kdo to udělal?“ zeptal se.

„Myslí si, že vědí,“ řekla tiše, téměř kradmě. „Přijeďte ihned,“ dodala a bez rozloučení zavěsila.

Perry Mason vyběhl z kanceláře, aniž se zdržoval zhasínáním. Noční hlídač přivezl výtah a Mason do něho vrazil, ještě než se dveře zcela otevřely.

„Dneska jste pracoval trochu přesčas, co?“ neodpustil si vrátný.

Mason se mechanicky usmál.

„Žádný klid pro zpustlíky.“

Dole proběhl halou a vrhl se přes ulici k stanovišti taxíků před hotelem. Do jednoho vklouzl a udal řidiči adresu Nortonovy rezidence.

„A dupněte na plyn,“ vyzval chlapíka za volantem.

„Okay, šéfe,“ taxikář přibouchl dveře a prudce vyrazil tak, že Mason zapadl do čalounění. Výraz obličeje zůstával stejný, jen v očích se mu usadil zamyšlený pohled. Vůbec ho nezajímalo, kudy jedou.

Teprve když se silnice stočila dolů, začal si všímat okolí. Okna v přízemí svítila. Prostranství před sídlem bylo také zalité světlem. Napočítal na něm víc než půl tuctu vozů.

Mason zaplatil a pustil se k domu. Proti světlu u hlavního vchodu rozpoznal rozložitou siluetu Arthura Crinstona. V té chvíli se postava pohnula a seběhla tři schody dolů na betonový pruh.

„Masone, jsem rád, že jste přišel. Chci s vámi mluvit první.“

Vzal advokáta za paži a vedl ho přes příjezdovou cestu na trávník stíněný plotem.

„Poslouchejte, tohle je vážná věc, i když přesně nevím, jak moc vážná. Chci, abyste mi slíbil, že budete stát při Frances. Ať se stane, co se stane, postarejte se, aby se do věci nezapletla, nebo spíš aby ji do toho nezatáhli.“

„Hodlá se do toho míchat?“ zeptal se Mason.

„Ne, když při ní budete stát.“

„Myslíte, že s tím má něco společného?“

„Ne, ne, vůbec ne,“ ubezpečoval ho Crinston. „Ale ona je poněkud svérázná a má ďábelský temperament. Nějak se do toho zapletla, ale nevím přesně jak. Těsně před smrtí volal Edward Norton na policii a chtěl, aby chytili jeho neteř. Alespoň to tvrdí policajti.“

„Aby ji zatkli?“ vyhrkl Mason.

„Tedy to přesně ne,“ vysvětloval Crinston, „spíš chtěl, aby ji nějak potrestali. Přesně to nevím. Víte, vyjela si jeho buickem. Podle policie Norton telefonoval, že mu ukradli vůz, a chtěl, aby ho policie našla a řidiče strčila za mříže, ať prý je to kdokoliv.“

„Pak se to muselo stát potom, co jsem odejel, a před Nortonovou smrtí,“ řekl Mason.

Crinston pokrčil rameny.

„Podle policie volal v jedenáct patnáct. Osobně si myslím, že je to nesmysl. Policie se musela splést. Norton měl své chyby, celou řadu, ale určitým svérázným způsobem svou neteř miloval. Nevěřím, že by chtěl, aby ji uvěznili.“

„Dobře, teď na to zapomeňme,“ přerušil ho Mason. „Jak je to s tou vraždou? Vědí, kdo to udělal?“

„Zdá se, že ano,“ řekl Crinston. „Všechno ukazuje na Pete Devoea. Opil se a zabil ho kvůli nějakým penězům. Snažil se předstírat, že se sem vloupali lupiči zvenčí, ale zbabral to.“

„Jak Nortona zabil?“

„Praštil ho golfovou holí do hlavy. Byla to fušeřina. Strašně ho zmasakroval.“

„Našli tu hůl?“

„Ano,“ přitakal Crinston. „V tom právě Devoe šlápnul vedle. Schoval si ji u sebe v pokoji ve skříni. Nepředpokládal zřejmě, že policie bude dům takhle pečlivě prohledávat, snažil se, aby to vypadalo tak, že lupiči přišli zvenku. Chápejte, policie objevila vraždu příliš brzo, to nikdo nemohl předpokládat. Je to jak z románu, povím vám to, až bude víc času. Don Graves ve skutečnosti vraždu viděl.“

„Alespoň stručně,“ vyhrkl Mason, „rychle to vysypte.“

Crinston se zhluboka nadechl.

„Víte, že Norton byl noční pták,“ spustil. „Obvykle úřadoval až do půlnoci. Dnes jsme měli schůzku, jenže jsem se měl sejít i s okresním soudcem Purleyem. Nestačili jsme všechno vyřídit, a tak jsem ho přemluvil, aby mne hodil k Nortonovi a tam na mne počkal, protože jsem potřeboval prohodit s Nortonem jen pár slov.

Chvilku jsme s Nortonem jednali a pak jsem se vrátil k autu. Když už jsme se chtěli rozjet, Norton otevřel okno a volal na mě, jestli bychom nesvezli Dona Gravese. Posílal ho ke mně pro nějaké důležité papíry a chtěl ušetřit čas. Měl jsem mu dát doklady týkající se našich vzájemných obchodů. Purleye nic nenamítal, tak jsem zavolal, aby poslal Gravese dolů, ale Graves už sbíhal ze schodů. Zřejmě můj souhlas očekával. Běžel k automobilu a nastoupil. Rozjeli jsme se k hlavní silnici. Víte, jak se ta cesta kroutí. Když se na jednom místě otočíte, vidíte rovnou k Nortonovi do pracovny. Graves se náhodou v tom místě otočil a vykřikl. Řekl, že viděl postavu muže, jak stojí s holí v ruce a mlátí Nortona do hlavy.

Soudce Purley kousek popojel, aby se mohl otočit. Myslel si, že se Graves spletl, ale Graves trval na svém. Tak se Purley hezky rychle rozjel zpátky.

Sotva jsme zastavili, všichni tři jsme se rozběhli do domu a vzhůru do pracovny. Norton ležel na stole s roztříštěnou lebkou. Kapsy měl naruby, prázdná peněženka ležela na podlaze. Hned jsme zavolali policii.

V jídelně bylo vylomené okno a venku v jílu otisky bot. Velkých bot, policie si myslí, že si Devoe přes svoje boty navlékl větší číslo, aby zmátl vyšetřování. Hned se od nich dozvíte podrobnosti.“

Perry Mason se díval zamyšleně k plotu, který napůl tonul ve tmě.

„Proč by Norton obvinil svoji neteř, že ukradla automobil?“ zeptal se.

„Nějaké nedorozumění,“ připustil Crinston. „Myslím si, že Norton ve skutečnosti netušil, že vůz vzala jeho neteř. Věděl pouze, že vůz zmizel, a tak zavolal policii. Jakmile se dozvěděli o vraždě, pustili se i do toho. Začali se ihned dotazovat, protože si mysleli, že to má co dělat s obchodem s kradenými vozy.“

„Vědí, že vůz si půjčila jeho neteř?“

„Ano. Přiznala, že se jela projet.“

„Je mi divné, že by Norton chtěl, aby ji nechali v chládku,“ bručel Mason.

„Trval na tom, pokud ovšem policie nedostala chybné jméno, což je nepravděpodobné, protože číslo vozu souhlasilo. Ale Fran je zvláštní děvče. Nikdy předem nevíte, co udělá. Proboha, promluvte s ní, ať se do toho nemíchá.“

„Doufám, že si nemyslíte, že má něco společného s tou vraždou?“ zeptal se Mason.

„Nevím,“ pokrčil rameny Crinston a pak rozpačitě dodal: „Ne, samozřejmě že ne, to není možné. Když jste odešel, byla vzteky bez sebe a s Nortonem se pohádali. Ale takovou ránu by nedokázala zasadit. A jestliže by jí někdo pomáhal... ale to všechno je nesmysl. Vinen je Devoe, tak je to. Ale přece jen je to

vražda. Moc dobře víte, jaké s sebou přináší takový případ komplikace. Chci, abyste se sešel s Frances a držel ji stranou.“

„Souhlasím,“ kývl Mason a obrátil se k domu. „Ale ať si již myslíte, že je do toho zapletena nebo ne, něco mi tu nesedí.“

Crinston popadl Masona za ruku.

„A pokud se týče vašeho honoráře, situace se naprosto změnila. Společný podnik, který jsme s Nortonem uzavřeli, vykazuje nyní aktiva a fond je značně bohatý. To děvče ty peníze nepochybně dostane, jsem o tom přesvědčen. Byl bych osobně rád, abyste se ujal celé té záležitosti jako právní zástupce. Můžete to děvče zastupovat v majetkových věcech a hlavně zabraňte zbytečným otázkám.“

Mason se zastavil a pohlédl na Crinstona.

„Mohl byste být ke mně zcela upřímný. Máte zřejmě dojem, že to děvče příliš důrazný výslech nevydrží.“

Crinston vysunul čelist a jeho ledový pohled se střetl se stejně chladným pohledem advokáta.

„Samozřejmě že nevydrží všechny ty otázky,“ vyštěkl. „Copak jste to z mé řeči nepochopil?“

„Proč si myslíte,“ opakoval Mason tvrdošíjně, „že všechny otázky policie nevydrží? Myslíte, že je v té záležitosti zapletená?“

„Říkám prostě, že to nevydrží. Za prvé tu je její povaha, když ztratí hlavu, je z ní fúrie. Nejde o samotnou vraždu, ale v souvislosti s vyšetřováním se náhodně mohou objevit i jiné věci. Teď si pospěšte a snažte se jí dostat co nejvíc z dosahu policie.“

„V pořádku, jen jsem si chtěl ověřit, že si rozumíme. Jste tedy přesvědčen, že by se mohla dostat do nesnází.“

„Samozřejmě že ano!“ vyštěkl Crinston.

„Myslíte, pokud se týče jejích osobních záležitostí?“ upřesňoval si Mason.

„Nejen těch,“ odpověděl Crinston. „Pojďte už dovnitř.“

Ve dveřích stál policista a obrátil se na Masona.

„To je v pořádku,“ řekl Crinston. „To je můj právní zástupce a rovněž advokát Frances Celaneové.“

„V pořádku,“ kývl policista. „Jestli sem patříte, můžete se tady zdržovat, ale nesmíte se ničeho dotýkat nebo jinak mařit případné důkazy.“

„Samozřejmě,“ přisvědčil Crinston a prošel do domu.

KAPITOLA VI

Frances Celaneová měla na sobě krátké sportovní kalhoty a zlatomodrý svetr, jenž zdůrazňoval zlatistou barvu jejích hedvábných vlasů.

Seděla v ložnici se zkříženýma nohama a černýma očima pozorovala advokáta. V obličeji se jí usadil ostražitý výraz, jako by očekávala, co dalšího se přihodí. Velký dům rezonoval mnoha zvuky. Ve všech patrech, na chodbách i schodišti pobíhala spousta lidí, dveře se otvíraly i zavíraly za zdánlivě nekonečným procesím. Bzukot hlasů připomínal vzdálené hřmění.

Perry Mason pohlédl na Fran Celaneovou.

„Tak začněte a řekněte mi přesně, co se stalo.“

Spustila tichým, monotónním hlasem, jako by mechanicky odříkávala naučenou roli.

„Mnoho o tom nevím. Hned jak jste odešel, pohádala jsem se se strýcem. Byl nemožný. Zacházel se mnou jako s kusem nábytku a chtěl mě zlomit. Vmetla jsem mu do očí, že takhle si můj otec spravování fondu nepředstavoval a že on sám se zpronevěřil svým slibům.“

„Co jste myslela tím, že se zpronevěřil?“

„Chtěla jsem tím říct, že otec založil fond jenom proto, aby mi bohatství příliš nestouplo do hlavy a já pak nebyla moc divoká. Rozhodně nechtěl, aby mne strýc Edward takhle utlačoval a já jednala jako stroj.“

„Dobře,“ řekl Mason. „Ví někdo o této hádce?“

„Myslím, že ano,“ připustila sklíčeně. „Don Graves. určitě. A nejspíš služebnictvo. Strašně jsem zuřila.“

„Co děláte, když se rozzuříte?“

„Všechno možný.“

„Zvedáte hlas?“

„Co nejvýš.“

„Děláte něco, co se pro dámu nehodí? Nadáváte třeba?“

„Samozřejmě že jsem nadávala, byla jsem zlostí bez sebe.“

„Dobře, co se stalo pak?“

„Pak jsem seběhla ze schodů, že uteču a vykašlu se na Edwarda Nortona, na peníze a všechno ostatní. Chtěla jsem prostě pryč.“

„A proto jste si vzala vůz?“ zeptal se Mason.

„Ne, k tomu se hned dostanu. Zabalila jsem si věci, a pak jsem se rozhodla zůstat. Trochu jsem se mezitím uklidnila. Dokážu se děsně naštvat, ale když mě to pustí, umím si přiznat chybu. Takže mně bylo jasné, že bych útěkem nic nespravila. Ale potřebovala jsem na vzduch. Nechtěla jsem se jen trochu projít. Chtěla jsem se projet. Chtěla jsem řídit vůz, pěkně rychle.“

Perry Mason suše podotkl: „Ano, to chápu, rychlá jízda by vám provětrala hlavu.“

„Však to znáte, že musíte něco dělat, abyste ze sebe setřásl nepříjemné myšlenky.“

„To je v pořádku, pokračujte. Co se stalo potom?“

„Vešla jsem do garáže a můj packard stál za buickem. Tak jsem nejdříve vyjela buickem, a pak jsem si řekla, proč mám přesedat.“

„Buick patřil vašemu strýčkovi?“

„Ano.“

„Dovolil vám ho užívat?“

„Nikdy mi to nezakázal, ale dával si na něj pozor. Úplně se s ním mazlil, zaznamenával si kilometry, spotřebu oleje a benzinu, olej měnil často. To já se se svým packardem nepárám. Jezdím tak dlouho, až se ozve nějaký divný zvuk, a pak nechám vůz opravit.“

„Takže jste si buicka vzala bez strýčkova svolení.“

„Ano, dá se to tak říct.“

„A kam jste jela?“

„Nevím, prostě jsem brala zatáčky, jak nejrychleji to šlo.“

„To jste asi jela zatraceně rychle.“

„Pořádně.“

„Jak dlouho jste byla pryč?“

„Nevím, vrátila jsem se těsně předtím, než přišla policie. Muselo to být nejvýš patnáct minut po vraždě.“

„Když jste odjela, váš strýc zjistil, že je vůz pryč. Je to tak?“

„Musel mu to říct Devoe.“

„Jak to Devoe věděl?“

„Nevím, možná mne slyšel odjíždět a šel se mrknout do garáže. Nikdy jsem ho neměla ráda. Je to takovej velkej nekňuba, co si nevidí ani na špičku nosu a jenom dělá zmatek.“

„Na tom nezaleží, mě spíš zajímá, proč si myslíte, že to byl Devoe?“

„Nevím. Snad kvůli tomu telefonu. Vždycky jsem považovala Devoea za žalobníčka.“

„V kolik hodin strýc volal?“

„Asi ve čtvrt na dvanáct. Podle záznamu policie přesně v jedenáct čtrnáct.“

„Kdy jste odjela?“

„Asi v deset čtyřicet pět.“

„Takže jste byla pryč půl hodiny, než strýc ohlásil krádež.“

„No, nejspíš, alespoň mám ten dojem.“

„A kdy jste se vrátila?“

„Byla jsem venku asi půl druhé hodiny.“

„V kolik dorazila policie?“

„To může být taky hodinu a půl.“

„Ne, já myslím potom, co jste vrátila vůz.“

„Hádám tak za deset patnáct minut.“

„Dobře, a co řekl strýc policii?“

„Vím jen to, co mi řekli. Jeden z detektivů se ptal, jestli znám důvod, proč by měl strýc ohlásit vůz jako ukradený.“

„A co jim strýc řekl?“

„Podle toho detektiva telefonoval strýček na policii, představil se jako Edward Norton a že chce ohlásit kriminální záležitost. Chvíli byla pauza. Myslím, že je něco přerušilo, a pak nějaký seržant držel nějakou dobu sluchátko, než strýc Edward znovu dostal spojení a ohlásil zločin - krádež automobilu. Popsal jej jako typ Buick sedan, výrobní číslo 6754093, poznávací značka 12M1834.“

„Koukám, že si ta čísla pamatujete velmi dobře.“

„Ano, připadají mi důležitá.“

„Proč?“

„Nevím, mám jenom takový pocit.“

„Řekla jste tomu detektivovi, že jste si ten vůz půjčila?“

„Ano, úplně přesně jsem mu popsala, co se stalo.“

„Myslíte, že vám ten detektiv věřil?“

„Ach jistě. Přestali na tom případu pracovat. Původně si mysleli, že buicka ukradli obyčejní zloději, kteří v něm chtěli utéct.“

Mason rázoval místností, nakonec se otočil a zadíval se na dívku.

„Vy mně neříkáte celou pravdu.“

Ani se nerozčilila, jen ho pozorovala chladným pohledem.

„Co v té mé historce nesedí?“ zeptala se neosobním tónem.

„Nemůžu tvrdit, že mi něco nesedí, ale vaše chování se mi nějak nezdá. Nemluvíte pravdu. Ani teď, ani když jste za mnou přišla poprvé.“

„Co tím míníte?“ zeptala se.

„Všechny ty řeči, že se chcete vdát a tak dále.“

„Co tím chcete říct?“

„Dobře víte, co chci. Tehdy už jste byla pod čepcem.“

Z její tváře zmizela všechna barva a ona na něj hleděla široce otevřenýma očima.

„Kdo vám to řekl? Mluvil jste s někým ze služebnictva?“

„Někdo ze služebnictva o tom ví?“ odpověděl otázkou.

„Ne,“ vydechla.

„Tak proč bych měl mluvit se služebnictvem?“

„Nevím.“

„Jste vdaná?“

„Do toho vám nic není,“ vyjela.

„Samozřejmě že mi do toho je,“ nedal se. „Přišla jste ke mně s určitým problémem. Nemůžete nic získat tím, že mi lžete, stejně jako kdybyste lhala lékaři. Právník a lékař musí znát pravdu. Musíte mi věřit. Nikdy neprozrazuji informace, které dostanu od svých klientů.“

Sevřela rty.

„Co chcete, abych vám řekla?“

„Pravdu.“

„Vždyť ji znáte, tak co chcete víc?“

„Tak tedy - jste vdaná?“

„Ano.“

„Proč jste mi to neřekla předtím?“

„Protože jsme to tajili.“

„Dobře,“ připustil Mason, „ale někdo to tajemství zná. A ten někdo vás vydírá.“

„Jak to víte?“

„Na tom nesejde. Odpovězte mi.“

Natáhla ukazováček a začala jím přejíždět po čalounění křesla.

„Teď, když je můj strýček mrtev,“ začala pomalu, „je v tom nějaký rozdíl, že jsem vdaná?“

Ostře na ni hleděl.

„Pokud si vzpomínám na opatření poslední vůle,“ řekl, „váš strýc může podle svého uvážení převést peníze na charitativní

účely v případě, že se vdáte před vašimi pětadvacátými narozeninami.“

„A po jeho smrti svěřenectví zaniká?“ zeptala se.

„Po jeho smrti svěřenectví zaniká.“

„Takže teď už je jedno, jestli jsem vdaná či nikoliv?“

„Alespoň tak já teď interpretuji poslední vůli.“

Vydechla úlevou a zvedla oči.

„Pak to je jedno, jestli mě někdo vydírá či ne.“

Mason se díval na dívku, jako by jí chtěl z obličeje strhnout masku a pohlédnout jí do duše.

„Neukvapoval bych se s těmi závěry, mladá dámo.“

„Proč?“

„Protože,“ mluvil stále tichým, monotónním hlasem, „jestliže se toho policie chytne, bude se jí to zdát jako vynikající motiv k vraždě.“

„Vy myslíte, že jsem ho zabila já?“

„Připustil bych, že jste měla báječný motiv.“

„Zavraždil ho Pete Devoe.“

„Mohou říct, že Pete Devoe je komplic,“ namítl.

„To mohou,“ pokývla a pokrčila rameny. Nespouštěla z něho záhadný pohled.

„Dobře, dobře,“ vyhrkl Mason trochu netrpělivě. „Vraťme se na zem. Předpokládám, že jste ke mně upřímná.“

„Poslouchejte,“ začala rychle, „dostanu teď spoustu peněz. Budu potřebovat někoho, kdo by chránil má práva. O vás jsem slyšela hodně a vím, že vám to báječně myslí. Dostanete skvěle zaplaceno za všechno, co pro mne uděláte - za všechno. Rozumíte?“

„Dobře,“ souhlasil. „Co chcete, abych udělal.“

„Chci, abyste zastupoval jen a jen mé zájmy. Dám vám padesát tisíc dolarů, a jestliže s tím bude spojena další práce kolem fondu nebo před soudem, jsem ochotna vám přidat.“

Chvíli ji zamyšleně pozoroval a pak tiše řekl: „To je hodně peněz pro člověka, který má chránit vaše práva, zejména když to není třeba.“

„Jak to myslíte?“

„Když si jednoduše půjčíte strýčkův vůz a vyrazíte si na vyjížďku, pak ho vrátíte a najdete v domě zavražděného, pak není třeba utrácet padesát tisíc dolarů za právního zástupce.“

Zaťala pěsti a zeptala se: „Chcete se se mnou hádat?“

„To ne, jen říkám svůj názor, protože chci, abyste všechno pochopila.“

„Rozumíte, co tím myslím, když říkám, že vám zaplatím padesát tisíc dolarů, když budete chránit moje zájmy?“

„Ano,“ přitakal.

Vstala, přešla rychle místnost a zhroutila se do houpacího křesla za stolem, vytáhla kus papíru a perem načmárala pár řádek. Pak ho rozmáchlým gestem podepsala.

„Tady máte moje prohlášení, že vám vyplatím padesát tisíc dolarů, jakmile obdržím dědictví po otci. Taky tam uvádím, že vznikne-li nějaký spor, zaplatím vám více.“

Vzal si doklad, přeložil jej a strčil do kapsy.

„Vyslýchala vás nějak podrobně policie?“ zeptal se.

„Ne, vůbec mne neobtěžovali. Chápejte, byla jsem pryč, když se vražda stala, mám pevné alibi, nemohla jsem vědět, co se v domě dělo.“

„Kdy došlo k vraždě?“

„Určili to velmi přesně. V půl dvanácté, maximálně tři minuty poté. Pan Crinston byl ve voze a soudce Purley chtěl jet domů. Nastartoval přesně v jedenáct třicet. Díval se zrovna na hodinky. Snad se v domě zdržel necelou půl hodinu. Myslím, že pan Crinston slíbil soudci, že ho nezdrží déle než půl hodiny. Pan Crinston měl sjednanou schůzku s mým strýcem na jedenáctou a o sedm minut se opozdil.

Myslím, že jste poznal mého strýce, takže chápete, jak Crinstonovi bylo. Celou cestu pana soudce popoháněl.“

„Ovšem pořád nechápu, jak určili tak přesně dobu vraždy.“

„To je tak,“ vysvětlovala. „Don Graves tu vraždu viděl. Když vůz asi po třech minutách dojel na určité místo, Graves se otočil a viděl osoby, jak mlátí strýčka.“

„Osoby?“

„Osobu.“

„Aha,“ podotkl suše právník.

KAPITOLA VII

Perry Mason potkal Dona Gravese, právě když odcházel od výslechu. Graves si otřel čelo a usmál se.

„Nikdy jsem neprožil takové utrpení," prohodil k advokátovi. „Ještě že jsem tu nebyl."

„Jak to myslíte?" zeptal se Mason.

„Mohli by se snažit mi to přišít. Rozcupují všechno, co řeknete, a ani za mák vám nevěří."

„Zajímalo by mě," řekl Mason, „kdybyste mi v krátkosti shrnul, o co šlo."

Graves unaveně vzhlédl.

„Mleli to pořád dokola, až z toho chraptím."

Mason vzal mladého muže pod paží a vedl ho vážně přes jídelnu do solária, kde kolem stolu stálo několik židlí.

„Kouříte?" zeptal se a napřáhl ruku s balíčkem cigaret.

Graves nadšeně přikývl.

Mason mu připálil.

„Tak začněte!" vyzval ho.

„No," protáhl Graves, „moc toho nevím. V tom je právě ten problém. Policie toho chtěla vědět spoustu. Za prvé, když jsem tu vraždu přímo viděl, soudce Purley si myslel, že mi přeskočilo. Tvrdil, že je nemožné vidět něco na takovou dálku, a policie teď po mně rajtuje, protože jsem jim nedokázal říct víc, a nejspíš si myslí, že zatloukám."

„Vy jste tu vraždu viděl?"

„Myslím, že ano," řekl Graves unaveně. „Jenže mě teď zpracovali tak, že pomalu nevím, co jsem vlastně viděl."

Perry Mason to nekomentoval.

„Tak tedy," spustil Graves a dvakrát vyfoukl kouř, „pan Crinston měl sjednanou schůzku na jedenáctou a zpozdil se o sedm minut. Pan Norton byl vzteky bez sebe - kvůli vaší návštěvě a nějakému konfliktu s neteří. Pan Crinston ale chtěl, abych se o tom druhém zbytečně nešířil, pokud se někdo zvlášť nezeptá.

Tak tedy Crinston přišel na schůzku o něco později a víte dobře, co to udělalo s Nortonem. Měl jednu ze svých nejhorších nálad. Byl nelítostný, mimořádně nepříjemný a stručný. Dost se chytli. Upřímně řečeno, Crinston musel být strašně naštvaný, když se rozhodl odejít. Slíbil soudci Purleymu, že se zdrží maximálně do půl dvanácté, a přesně v půl opouštěl kancelář. Pan Norton ho ještě zdržoval, ale Crinston to odmítl s tím, že slíbil soudci odjet v jedenáct třicet. Norton sarkasticky poznamenal, že ho taky nechal čekat sedm minut, tak ať pan soudce pár vteřin vydrží. Hrozně se zlobil, úplně běsnil.

Asi minutu dvě po Crinstonově odchodu mě Norton požádal, abych zaběhl ke Crinstonovi pro nějaké papíry. Nějaké jejich dohody. Crinston slíbil, že mu je pošle. Norton se náhle rozhodl, že nechce čekat, že je potřebuje hned.

Řekl mi, abych vzbudil Devoea, aby mne ke Crinstonovi hodil hned.

V té chvíli už Purley s Crinstonem pomalu odjížděli - myslím, že už šel motor.

Nortona napadlo, že se ušetří trochu času, když pojedu hned s Crinstonem. Než by se šofér oblékl a vyvezl vůz z garáže, chvilku by to trvalo. Podle mě to nemělo žádný smysl, Devoe mě tam mohl klidně zavézt, ale Norton byl jak nepříčetný. Otevřel okno a zavolal na Crinstona, aby ještě minutu počkali. Nejsem si jist, ale myslím, že Crinston vystoupil z vozu a přišel pod okno, aby Nortonovi rozuměl. Volal nahoru, že se zeptá soudce, ale mně bylo hned jasné, že nebude mít námitky. Nečekal jsem na odpověď a

hned jsem seběhl po schodech. V náladě, v jaké Norton byl, jsem nechtěl ztratit ani vteřinu.

Když jsem vyběhl ven, stál Crinston pod oknem a o něčem s Nortonem hovořil. Pak se obrátil na mě, abych si pospíšil, prý slíbil soudci, že odtud vyjedou přesně v půl dvanácté. Rychle jsem skočil do vozu, snad o chvilku dříve než pan Crinston, nebo současně. Jakmile se zabouchly dveře, vůz se rozjel. Seděl jsem na zadním sedadle, pan Crinston vpředu vedle soudce. Víte, že se silnice točí do kopce v serpentinách. Nevím proč, ale v jedné zatáčce jsem se podíval k domu, snad ze zvědavosti, měl jsem zvláštní pocit, že se něco děje. V té chvíli jsem viděl do studovny. Viděl jsem tam lidi a jednoho muže, jak švihl holí.“

„Kolik jich tam bylo?“ zeptal se Mason.

Don Graves chvíli neodpovídal. Pak se zhluboka nadýchl a pomalu řekl: „Jenom jeden člověk držel hůl a uhodil toho druhého.“

„Jste si jistý, kdo to byl?“

„Ano, pane, naprosto jistý.“

„Mohl tam být ještě někdo jiný?“ zeptal se Mason.

Don Graves velmi tiše odpověděl: „Být vámi, pane, tak bych se o to nezajímal.“

„Proč ne,“ vybuchl Mason.

„Nechce se mi o tom mluvit,“ vytáčel se Graves. „Mohl byste přijít na to, že když povedete vyšetřování tímhle směrem, nepřinese to prospěch ani vašemu klientovi, ani vám.“

„Myslím, že rozumím,“ připustil Perry Mason mírně.

Graves s úlevou vydechl.

„Přece jenom jste byl kus od nich, že,“ připomněl Mason.

„Ano, určitý kus to byl.“

Mason se díval zkoumavě na mladého muže, ale ten odvrátil pohled.

„Vidíte dobře?“

„Dost dobře na to, aby poznal, jak někdo někoho praští," vysypal ze sebe.

„A viděl jste toho druhého upadnout?"

„To ne, chápejte, přeci jen je to delší vzdálenost. Byl to jen moment, když vůz zatáčel."

„Mohl byste přísahat, že v místnosti byly jen dvě osoby?"

„Ne, samozřejmě, že ne, neviděl jsem ji celou."

„Takže tvrdíte, že vy jste viděl jen dvě osoby."

„To jsem řekl," potvrdil Graves, „tedy policii."

„Nehrajme si na schovávanou, Gravesi. V případě, že jste viděl něco, co svědčilo o přítomnosti další osoby, byl byste schopen ji identifikovat?" zeptal se Mason tiše.

Graves odpověděl mírně, ale se zřejmou nechutí.

„Mezi námi, pane Masone, copak můžete věřit vlastním dojmům při takovém letmém pohledu? Ale něco se mi přece vrylo do mozku, ale o tom jsem se policii nezmínil. Mohu to říct vám - přísně důvěrně. Jestli v té místnosti byla ještě další osoba, pak to byla žena."

Perry Mason Gravese upřeně pozoroval.

„Mohl byste ji identifikovat?"

„Nikomu jsem neřekl, že jsem viděl nějakou ženu, a ani se nepokusím ji identifikovat."

„Ale dokázal jste je přesvědčit, že jste nikoho jiného neviděl?"

Graves na něho pohlédl. „Snažil jsem se mluvit pravdu, pane Masone. Pokud se mne na to někdo ptal, snažil jsem se stočit rozhovor jiným směrem. Chápejte, pravdu řeknu až na lavici svědků, když se do ní dostanu. Ale i vy jistě chápete, že každý z nás je bezvýhradně loajální k vaší klientce."

„To znamená?" zeptal se Mason.

„To znamená k slečně Celaneové."

„Mám to chápat tak,“ promluvil Mason velmi tiše, ale skoro hrozivě, „že díky této loajalitě byste ji chránil i proti nařčení z vraždy?“

„Ne,“ řekl Graves upřímně, „to jistě ne, ale stačí k tomu, abychom její jméno drželi mimo jakékoli vyšetřování, které by stejně nikam nevedlo.“

„Co tím přesně myslíte?“ naléhal právník.

„Pokud slečna Celaneová nebyla v té době doma, nemohla být přirozeně ani v té místnosti.“

„Pak jste tedy v místnosti žádnou ženu neviděl.“

„Také to netvrdím. Řekl jsem jen, že jestli v místnosti byla ještě jiná osoba, byla to pravděpodobně žena.“

„Proč?“

„No, zůstala ve mně trochu popletená představa ženské hlavy a ramen v koutě u okna. Ale jistý si nejsem, protože jsem se soustředil na muže se zdviženou rukou.“

„Ještě další otázku,“ pokračoval Mason. „Pořídila si policie stenogram vaší výpovědi?“

„Ano,“ přisvědčil Graves.

„A vy jste nic o žádné ženě neprozradil?“

„Ne.“

„Pochopte, Gravesi,“ řekl pomalu Mason, „na tom všem je něco podivného. Vy i Crinston tvrdíte, že moje klientka se může octnout v určitém nebezpečí. Přitom je zřejmé, že nebyla v té době v blízkosti domu.“

„To je pravda,“ vybuchl Graves zlostně, „nebyla tady!“

„Tak co žvaníte o nebezpečí?“

„Snažím se ji ochránit proti jakémukoliv nařčení, protože - chápejte - existuje motiv, který by jí mohl přitížit.“

„Velmi chvályhodné,“ zasmál se suše Mason. „Nechci, Gravesi, abyste křivě přísahal, ale když jste se do stenogramu o té ženě nezmínil, co byste dělal, kdyby se vás u soudu ptali, jestli jste

nějakou viděl? Popření vaší předchozí výpovědi by mojí klientce příliš neuškodilo, ale na druhé straně by vám to neprospělo.“

Graves pravil důstojně: „Jsem připraven se určitým způsobem obětovat, pokud jde o dobré jméno slečny Celaneové.“

„Ale,“ pokračoval Mason hrozivě, „jestliže nakonec vyjde najevo, že v místnosti byla žena a že jste ji viděl, rozcupují vaší výpověď na kousky.“

„Jistě,“ připustil Graves bez váhání.

„A když říkám na kousky,“ zašklebil se Mason, „pak skutečně myslím na kousky.“

V tom okamžiku se otevřely dveře, dovnitř nahlédl detektiv, podíval se na Masona, a pak na Gravese.

„Gravesi,“ pokynul mu, „potřebujeme vás nahoře. Máme ještě jednu nebo dvě otázky. Něco jste při výpovědi vynechal. Teprve teď jsem si toho všiml.“

Graves pohlédl s obavami na Masona.

„Nevadí vám to?“ zeptal se detektiv.

„Naprosto ne,“ vyhrkl Graves a vyšel ze solária.

Když se za oběma zavřely dveře, vytáhl Mason z kapsy papír, který mu dala Frances Celaneová. Rozložil jej a zamyšleně si ho prohlédl. Musel ji ocenit, byl to písemný příslib na padesát tisíc dolarů.

KAPITOLA VIII

Dveřmi solária proklouzla žena a zastihla Perry Masona, jak rázuje místností. Studovala soustředěně každý jeho pohyb. Klidně mohla být filmovým režisérem, který zaměřil pozornost na vycházející filmovou hvězdu a hodnotí její slabé a silné stránky. Byla spíš menší, podsaditější, ale ne tlustá. Měla vypracované svaly a silnou kostru, čišelo z ní sebevědomí a vnitřní síla, spoléhající jen na sebe. Měla ostré rysy, silnou, kulatou bradu a široké chřípí. Rty tvořily úzkou čáru s pokleslými koutky. Pod vysokým čelem připomínaly těkající oči černé kuličky.

Perry Mason ještě chvíli přecházel, než si uvědomil její přítomnost. Otočil se a na místě se zastavil. Zkoumavě si ji prohlédl od hlavy až k patě.

„Vy jste advokát?“ zeptala se bez okolků.

„Jmenuji se Perry Mason.“

„Potřebuji s vámi mluvit.“

„S kým mám tu čest?“

„Jsem paní Mayfieldová.“

„To mi nic neříká, paní Mayfieldová, můžete být přesnější?“

„Bydlím tady,“ řekla.

„Opravdu?“

„Ano, pane, já a můj manžel.“

Mason pohlédl na široká ramena, silné ruce a černé šaty, jež zakrývaly robustní tělo.

„Vy jste správcová?“

„Ano.“

„A váš manžel?“

„Pracuje jako zahradník a vůbec na všechno dohlíží.“

„Rozumím, o čem se mnou chcete mluvit?“

„O penězích.“

Tón hlasu připomněl advokátovi, aby se otočil ke dveřím. Pak ji vzal za paži a zavedl ji na druhý konec místnosti.

„O jakých penězích přesně?“

„Vy jste advokát,“ řekla žena naléhavě, „s obchody nemáte nic společného. Prý zastupujete slečnu Celaneovou. Dostane teď spoustu peněz a vy z toho slíznete pěkný krajíc. Chci taky něco. Od vás a od ní.“

„Ale proč?“ zeptal se Mason udiveně.

„Protože když je nedostanu já, nedostanete je ani vy.“

„Řekněte mi trochu blíž, o co jde.“

„Už jsem to řekla. Jestli si myslíte, že mě z toho vyšoupnete, tak vytáhnu na světlo jinou věc.“

Mason se mechanicky zasmál.

„To mi musíte, paní Mayfieldová, skutečně vysvětlit. Dnes v noci se tu seběhla spousta věcí a mě sem zavolala slečna Celaneová. Nevím, co všechno po mně bude chtít, předpokládám, že budu zodpovědný za vedení majetku. Nevím, jestli existuje poslední vůle.“

„Já nemluvím o Nortonově poslední vůli, ale o penězích z fondu.“

Mason předstíral překvapení, ale v očích měl tvrdý výraz.

„Celou záležitost zajišťuje výnos o rozdělení, který byl sepsán již před řadou měsíců. Slečna Celaneová si nemusí najímat žádného advokáta, aby získala ty peníze. Budou jí přiděleny soudním příkazem ve smyslu podmínek fondu.“

„Podívejte se, těmi řečmi mě nezblbnete,“ vybuchla žena.

„Jakými řečmi?“

„Prostě když slečinka nebude opatrná, nedostane z toho ani floka.“

„Vy mi naznačujete, jestli tomu dobře rozumím, že jí pomůžete, když opatrná bude.“

„Nevím, kam přesně míříte, ale myslím si, že jste mě pochopil.“

Otřela si ruce, opřela si je o široké boky, vystrčila bradu a upřeně se na advokáta zahleděla.

„Nemohla byste se vyjádřit přesněji?“

„Ta holka je vdaná,“ vyhrkla.

„Skutečně?“ podivil se Mason.

„Říká vám to něco?“

„Teď ne, ale v případě, že je to pravda, měl pan Norton právo zrušit fond tak, že by malou částku převedl na slečnu Celaneovou a zbytek poskytl dobročinným organizacím. Jenže to výhradně záviselo na jeho vůli. Zemřel, aniž by dal přesné instrukce týkající se fondu. Tím platnost fondu končí.“

„Nebuďte si tak jistý, že s tím fondem nic neproved,“ ušklíbla se správcová.

„A provedl?“

„Předpokládejme,“ řekla žena, aniž by přímo odpověděla na otázku, „že se Fran Celaneová se strýcem ošklivě pohádala, když jste odešel. A předpokládejme, že potom řekl, že jí dá pět tisíc dolarů a zbytek půjde na dobročinnost.“

„To řekl?“

„Já se ptám vás, co by se stalo pak.“

„Nikde není důkaz, zda to provedl či ne.“

„Zatím ne,“ připustila.

„Co tím myslíte?“

„Co když budeme předpokládat, že takový důkaz existuje?“

„Vyřešíme ten problém, až nastane,“ konstatoval Mason.

„Dobře, jestli se mnou ten obchod neuzavřete, doplatíte na to,“ vyštěkla.

„To těžko,“ usmál se advokát, „raději brzděte, paní Mayfieldová, a jestliže chcete slečnu Celaneovou z něčeho obvinit, pak to musíte řádně doložit. V tomto případě vím jistě, že slečna

Celaneová opustila dům před jedenáctou a nevrátila se dříve, než se dostavila policie.“

„Ano,“ připustila žena, „to vypadá jako důkaz, ale měl byste si dát pozor, aby se nezměnil.“

„Pořád nevím, o co vám jde,“ vybuchl Mason.

„To poznáte,“ ujistila ho žena, „až donutíte Fran Celaneovou kápnout božskou a nenecháte se vodit za nos. Nebudu tady stát a poslouchat ty vaše nabubřelý právnický řeči. Víte, co chci, a jsem dost chytrá na to, než abych vyhrožovala.“

„Jinými slovy,“ ujistil se, „chcete peníze.“

„Jistě.“

„To chápu, každý chce peníze.“

„Víte dobře, co myslím, a jestli potřebujete víc důkazů, mrkněte se na to, co dělal Rob Gleason, když došlo k vraždě.“

„Gleason?“ podivil se Mason a zvedl obočí. „Vždyť Gleason ani nebyl v domě.“

„Tak on nebyl?“ ušklíbla se.

„Nebo ano?“ vyzvídal Mason.

„Zeptejte se té vaší Frances,“ odsekla.

Mason se náhle otočil, rozkročil se a ostře na ni pohlédl.

„Podívejte se, drahá paní,“ začal tónem, jaký používal v soudní síni, „nevím, jestli vás to vůbec napadlo, ale mohla byste být obviněna z velmi vážného zločinu. Jestli se snažíte vyhrožovat mně nebo slečně Celaneové, dopouštíte se vydírání, a v takovém případě to může být velmi vážný zločin.“

Z očí jí čišelo nepřátelství.

„Podívejte se, mě nezastrašíte.“

„A mě už vůbec ne, to byste si měla uvědomit.“

„Zatím vám nevyhrožuju, jen vás upozorňuju na určité okolnosti.“

„Jaké okolnosti?“

„Buď z toho dostanu podíl, nebo nedostane nikdo nic.“

„Vůbec nikdo?“

„Ani vy, ani ta holka,“ upřesnila.

„To by bylo neštěstí,“ připustil Mason bezvýrazně.

„To by bylo. Pak bych možná našla někoho jiného, kdo by rád zaplatil, když vy sám se nevyznáte v tlačenici. Třeba nějakou tu dobročinnou organizaci.“

„Já vám vážně nerozumím,“ rozčilil se Mason, „musíte mi říct podrobněji, jak si to vlastně představujete.“

„Pro vás jsem příliš chytrá, pane advokát. Jděte a vyšetřete si všechno sám. Nemyslete si, že máte před sebou nějakou pitomou nánu, protože já pitomá nejsem. Promluvte si s Frances Celaneovou a pak můžeme pokračovat.“

„Já už jsem se slečnou Celaneovou mluvil.“

Žena se hrubě a hořce zasmála: „Ale kdepak, vy jste s ní nemluvil, vy jste jí jen naslouchal. Frances Celaneová je největší lhářka na světě. Nejdřív ji musíte pořádně vytočit a pak uvidíte, jak kápne božskou.“

Žena se obrátila a ráznými kroky vyšla z místnosti.

Perry Mason hleděl na její široká záda, dokud mu nezmizela z očí. Ještě pořád se mračil, když do solária vešel muž s pronikavýma šedýma očima a hustými bílými vlasy. Z jeho pohybů čišela vážnost a důstojnost, v obličeji měl klidný výraz.

Perry Mason se mírně uklonil.

„Soudce Purley,“ usmál se, „já jsem u vás praktikoval.“

Soudce na něho bystře pohlédl a přikývl.

„Perry Mason, jestli se nemýlím, dobrý večer, pane Masone.“

„Myslím že už spíš ráno,“ usmál se Mason, „už brzo se rozední.“

„Spěchám domů, jsem strašně unavený.“

„Už policie skončila s výslechy?“

„Myslím že ano. Dostali muže, který to nade vši pochybnost udělal.“

„Toho chlapíka Devoea?“ ujistil se Mason.

„Ano, toho. Myslím, že to pořádně zpackal.“

„Neznám podrobnosti,“ řekl Mason v očekávání.

Soudce Purley si vybral jedno křeslo, usadil se a unaveně povzdechl. Z náprsní kapsy vyndal doutník. Pečlivě odstřihl konec, přičichl a zamručel: „Promiňte, pane Masone, to je můj poslední, už ho potřebuji.“

„Klidně si zapalte, já kouřím jen cigarety.“

„Ano,“ začal soudce vážně, jako by mluvil v soudní síni, „vraha naprosto zmátla okolnost, že jsme hned pod domem otočili a vrátili se. Počítal zřejmě, že má k dobru nejméně půl hodiny, kdy by mohl zločin zamaskovat. Když slyšel, že se vracíme, vlezl do postele a předstíral, že je totálně opilý. Nic jiného ho nenapadlo. Snažil se, aby z jeho dechu byla cítit whisky, a docela se mu to povedlo. Vypadal naprosto grogy. Ve skutečnosti toho mohl vypít pěknou dávku. Na to člověk nepotřebuje dlouhou dobu.“

Perry Mason se usmál.

„To zní, pane soudce, jako kdyby to vypít musel.“

Soudce v té poznámce nepostřehl humor. Odhadoval Masona zkušeným okem právníka.

„Nejspíš toho měl dost k pití.“

„Pokud vím, byl to šofér,“ poznamenal Mason.

„Ano, šofér.“

„Neměl zrovna někam jet?“ zeptal se Mason. „Doneslo se mi, že mu Norton telefonoval, aby vyzvedl vůz a někam sjel.“

„Jestli tomu dobře rozumím,“ začal soudce Purley, „bylo to, jak říkáte. Norton chtěl, aby mu sekretář vyzvedl nějaké papíry u pana Crinstona, šofér ho tam měl zavézt.“

Mason pozoroval soudce přivřenýma očima.

„Zkusme dát dohromady, jak se to asi stalo. Norton vás požádal, abyste vzal Gravese s sebou, je to tak?“

„Přesně tak. Pokud si vzpomínám, Norton volal na Crinstona z okna, samozřejmě že jsem to slyšel.“

„Dobře, začněme odtud,“ navrhl Mason. „Graves sešel dolů, aby jel s vámi. Logicky předpokládám, že pan Norton poslal pro šoféra, aby k němu přišel do kanceláře. Na to potřeboval Graves jednu až dvě minuty.“

„Ano, to je v pořádku,“ přitakal soudce unaveně, „ale jestli dovolíte, pane advokáte, nevím, co se změní, když to budeme znovu omílat.“

„Jistě nic,“ připustil Mason „Jenom mě zajímá, kolik času měli ti dva na hádání.“

„Co tím myslíte?“ zeptal se soudce s náhlým zájmem.

„Jestli k vraždě došlo ve chvíli, kdy se váš vůz dostal na vršek, a jestliže si mezitím Norton přivolal šoféra a došlo k hádce, pak by ta hádka musela trvat trochu déle.“

„To nic neznamená,“ namítl Purley. „Hádka mohla vypuknout ihned. Nemůžeme si myslet, že by Norton ponechal šoféra ve službě, kdyby se předtím chytli.“

V Masonových očích zablesklo.

„Pak ale musíte připustit, že moc času na úkladnou vraždu nezbylo.“

Soudce Purley vzhlédl.

„K čemu tím směřujete?“

„K ničemu,“ odpověděl Mason nezávazně.

„Podle práva,“ začal soudce Purley, jako by vynášel nějaký rozsudek, „není určen čas vymezující úkladnost činu. Stačí, aby byl považován za vraždu prvého stupně.“

„To souhlasí,“ připustil Mason. „Podívejme se však nyní na tento případ z jiného úhlu. Pokud vím, jedno okno bylo otevřené dokořán a pod ním se našly otisky bot. To napovídá, že do místnosti vnikl zloděj.“

„To všechno je kamufláž,“ vysvětloval soudce, „policie to prokázala.“

„Naprosto správně,“ přisvědčil Mason. „Ale nastražit takové otisky vyžaduje nějakou dobu. Chci říct, že není jasné, jestli stopy udělal někdo před vraždou anebo po ní. Policie se kloní k teorii, že až po vraždě. Ale co druhá možnost?“

Soudce Purley na něho zamračeně pohlédl přes oblak modrého doutníkového kouře.

„V tom případě s tím skutečnost, že Norton poslal pro šoféra, nemá co dělat. Šofér mohl čekat na náš odjezd před Nortonovou pracovnou.“

Mason pokývl hlavou. „Tím se dostáváte k podstatě věci.“

Soudce Purley soustředěně pozoroval konec doutníku.

Perry Mason se tichým hlasem zeptal: „Vy jste byl v místnosti, kde byl zločin spáchán?“

„Ano, policie mi dovolila tam nahlédnout. Vzhledem k mému postavení mi ponechali úplnou volnost.“

„Potom,“ pokračoval Perry Mason, „jestli se můžu otevřeně zeptat, zjistil jste něco neobvyklého?“

Soudce Purley se zatvářil spokojeně. Opřel se v křesle a pomalu a zřetelně začal vyprávět. Občas zamával doutníkem.

„Muž byl udeřen zezadu, pravděpodobně když seděl za stolem. Padl na stůl a už se zjevně nepohnul. Telefon měl po levé ruce. Kolem se válely nějaké papíry, obálka, nepopsaný arch a pojistka na auto.“

„Ale,“ Perry Mason zvedl obočí, „ten ukradený vůz byl pojištěn?“

„Samozřejmě že byl.“

„Jste si jist, že ta pojistka zněla na ukradený vůz?“ ujišťoval se Mason.

„Ano,“ potvrdil soudce, „prohlédl jsem si ji a policie také. Buick sedan, evidovaný pod číslem 6754093. Jednalo se o plnou pojistku.“

„Znal jste pana Nortona dobře?“ zeptal se Mason.

„Vůbec ne, nikdy jsem se s ním nesešel. Znám velmi dobře pana Crinstona, obchodního partnera zesnulého, často jsme o panu Nortonovi hovořili a zejména o jeho svérázných vlastnostech, takže mám pocit, jako bych ho znal osobně. Ale nikdy jsem se s ním nesetkal, nebylo to jednoduché s panem Nortonem vyjít, ani nás nepojily společné zájmy.“

„Pane Purley,“ obrátil se Perry Mason na soudce, „nikdo ho nezabil v hádce.“

Soudce Purley zvedl pohled.

„Myslíte ten nedostatek času?“

„Částečně,“ připustil Mason. „Devoe nemohl stihnout vletět do místnosti a v hádce se rozzlobit natolik, aby hned vraždil. Navíc nastražené stopy svědčí o tom, že vrah chtěl dokázat, že motivem vraždy byla loupež.“

Soudce Purley se neklidně zavrtěl. Zdálo se, že váhá, jestli má promluvit nebo mlčet. Perry Mason ho pozoroval jako orel číhající nad zvlněnou krajinou.

„Nuže,“ začal soudce Purley, „musím vám přiznat, pane advokáte, že vaše dedukce mají logiku. Nechtěl jsem o tom mluvit, ale nic se nestane, když potvrdím vaše podezření.“

„Takže motivem byla loupež?“ zeptal se Mason.

„Motivem byla loupež,“ připustil soudce Purley.

„Peníze?“

„Pořádná suma. Pan Norton měl u sebe něco přes čtyřicet tisíc dolarů v bankovkách. Peníze schovával v náprsní tašce. Když našli mrtvolu, kapsa byla urvaná a peněženka pryč. Tedy přesně, peněženku někdo vytáhl a pohodil kousek od mrtvoly.“

„Ostatní kapsy zůstaly nepoškozené?“ zeptal se Mason.

„Ano, ale všechny obrácené naruby.“

„Našla policie něco z těch peněz?“

„To se dovíte později, ale mohu vám jen tak mezi námi prozradit, že ano. Našli dvě tisícidolarové bankovky v kapse Devoeových kalhot. Nebude těžké je identifikovat podle čísel. Devoe udělal velkou chybu, když řekl, že neví, jak se do jeho kapsy dostaly. Měl plačtivou opici.“

„Ví se, proč měl Norton u sebe tolik peněz?“

Soudce Purley otevřel ústa, ale pak se zarazil.

„Myslím si, pane advokáte, že jsem vám poskytl všechny informace, které jsem mohl. Konečně váš zájem v této záležitosti má mnoho společného se zájmem policie, i když přirozeně není totožný. Řadu důvěrných informací jsem dostal vzhledem k mému postavení soudce a myslím, že dál už musím mlčet.“

V očích Perry Masona se pobaveně zablesklo při pohledu na těžkopádnou postavu smírčího soudce. Vyzařovala ze sebe přehnané sebevědomí.

„Samozřejmě,“ souhlasil, „člověk musí respektovat vaše postavení. Nechci, abyste si myslel, že jsem zbytečně zvědavý. Snažil jsem se pouze vytvořit si představu o celé události. Bylo mi řečeno zainteresovanými stranami, že budu spravovat majetek, a za těchto okolností jsem si přál mít všechny informace.“

„To je v pořádku, přirozeně,“ pokývl soudce hlavou, „proto jsem vám poskytl tolik informací od pramene. Doufám, že je považujete za přísně důvěrné?“

„Ale samozřejmě,“ vyhrkl Mason, s trochou posměchu v hlase. Soudce na něj rychle pohlédl, ale advokátův obličej měl korektní a nevinný výraz.

KAPITOLA IX

Slunce proudilo oknem pokoje a dopadalo na těžký stůl Edwarda Nortona.

V jedné židli seděl zástupce policie, s cigaretou v ústech a tužkou nad poznámkovým blokem. Výkonný sekretář Don Graves probíral doklady.

Zařízení místnosti zůstalo rozložené stejně jako v noci, kdy došlo k vraždě. Podle pokynů policie se s ním mělo hýbat co nejméně.

Perry Mason jako zástupce zainteresovaných stran vypracovával přehled obchodních záležitostí zavražděného muže.

Don Graves stál před sejfem.

„Toto oddělení sejfu, pane," obrátil se na Masona, „obsahuje všechny doklady týkající se obchodní společnosti Crinston & Norton."

„Výborně. Předpokládám, že tyto dokumenty dobře znáte?" zeptal se Mason.

„Oh, jistě, pane."

„Suma sumárum, jaký je současný finanční stav společnosti?"

„Společnost párkrát poněkud nešťastně investovala, pane. Několik transakcí skončilo deficitem kolem milionu dolarů. Ale bez ohledu na to jsou záležitosti v dobrém stavu. K dispozici je tuším osm set tisíc dolarů, uložených v různých bankách. Chcete přesná čísla?"

„Mohl byste mi je dát?" požádal Mason, „chtěl bych si udělat alespoň v hrubých rysech představu o stavu financí."

Graves vyndal ze sejfu účetní knihu, otevřel ji a začal číst sloupce čísel.

„Účet je v poněkud lepším stavu, než jsem myslel, pane. Zde je zůstatek osm set sedmdesát šest tisíc, pět set čtyřicet dva dolary a třicet centů u společnosti Deabord Second National Trust Company a dvě stě devadesát tři tisíce, devět set a čtyři dolary padesát centů u Farmers & Merchants National. Dále jsou zde poznámky týkající se ztrát společnosti, u banky Sheelers Trust and Savings Bank to činí devět set tisíc dolarů plus splatné úroky z této částky. Jinak je tam uloženo sedmdesát pět tisíc dolarů.“

„A jak vypadá svěřenecký fond?“ zeptal se Mason. „Myslím fond ve prospěch Frances Celaneové?“

„Ten je ve výborném stavu. Je tam přes milion dolarů v cenných papírech, akciích a obligacích. V této hlavní účetní knize najdete seznam. Pan Norton obzvláště dbal na své povinnosti vůči svěřeneckému fondu a veškeré účty vedl přesně až do posledního dne.“

„Vyplývají z fondu nějaké závazky?“ zeptal se Mason.

„Ne, pane, ani dolar dluhu. Všechny položky jsou netto.“

„A jak to je s osobním účtem pana Nortona, myslím mimo společnost Crinston & Norton?“

„O tom vám příliš neřeknu. Pan Norton vedl své soukromé záležitosti tak, že nevyžadovaly příliš mnoho záznamů. Většinu toho nosil v hlavě. Obchodní transakce obvykle prováděla firma Crinston & Norton. Privátní záležitosti pana Nortona se omezovaly na nákup prvotřídních cenných papírů a akcií, jež měl v bankovním sejfu.“

„A co poslední vůle?“ zeptal se advokát.

„Poslední vůle samozřejmě existuje, ale nevím kde. Nejspíš tady v sejfu. Podle mě všechno zanechal slečně Celaneové. Chápejte, pan Norton neměl žádné jiné blízké příbuzné.“

„To je teda trefa pro tu Celaneovou,“ prohodil policista a vyfoukl kouř z cigarety. „Nejen že dostane peníze fondu čistá ruka, ještě shrábne pěknou sumičku od starého pána.“

Perry Mason na to nereagoval a pokračoval v rozhovoru s Donem Gravesem.

„Většinu osobních dokladů dával do této přihrádky v sejfu," ukázal sekretář.

Perry Mason přešel k sejfu, sáhl do přihrádky a vytáhl svazek papírů.

„Životní pojistka ve prospěch dědice. Celkem pět set tisíc dolarů."

„Ano pane," přitakal sekretář. „Najdete další životní pojistky ve prospěch dědice v hotovosti. Tyto byly vyňaty, aby byla k dispozici dostatečná hotovost pro zaplacení dědické daně, aby nebylo nutné prodávat akcie se ztrátou."

„Dobrý nápad," pochválil mrtvého advokát, „tady jsou ještě další," a vytáhl zespodu poznámkový sešit v tvrdých deskách.

„Co to je?" zeptal se policista.

Perry Mason pomalu zalistoval sešitem.

„Vypadá to jako deník vozu, ujeté kilometry a tak."

Don Graves se usmál.

„To je pro pana Nortona typické. Byl na minutu dochvilný, hodinky nosil seřízené na sekundy. A zaznamenával si každou ujetou míli. Vždy chtěl vědět spotřebu benzinu a oleje. Myslím, že se dalo určit na zlomek centu přesně, kolik stál provoz jednotlivých automobilů."

„Kolik měl vozů?" zeptal se Mason a poťukával prstem na notes.

„Celkem tři. Buick sedan, kupátko ford a sportovní packard."

„S packardem obvykle jezdila slečna Celaneová?" zeptal se advokát.

„Ano," připustil Graves, „taky o něm nenajdete žádné záznamy. Z toho byl pan Norton celý zoufalý. Slečna Celaneová prostě žádné záznamy nevedla."

„Ach tak, ale u ostatních vozů jsou záznamy přesné?"

„Ano.“

„Slečna Celaneová ostatní auta nepoužívala?“

Don Graves se na advokáta významně podíval. „Ne,“ přisvědčil krátce.

Perry Mason zdánlivě bez zájmu otáčel stránky notesu. U každého kilometru bylo uvedeno, po jakém druhu vozovky vůz jel, průměrná rychlost a celá řada dalších údajů, bezvýznamných pro normálního člověka, který nezkoumá náklady v hodnotě několika centů.

Perry Mason netečně obracel stránky, až se dostal k poslednímu záznamu o buicku. 15 294,5. Odjel do banky, stav 15 299,5. Odjel z banky domů, stav 15 304,7. Dal příkaz Devoemu doplnit nádrž.

Perry Mason se podíval na datum a zjistil, že je to datum Nortonovy smrti.

„Koukám, že ten den, co zemřel, byl v bance.“

„Skutečně?“ podivil se Don Graves.

„Nejspíš si tehdy vyzvedl hotovost.“

„To vám bohužel nemohu potvrdit, pane.“

„Ví snad někdo, proč měl u sebe tak velkou sumu?“ zeptal se Mason.

„Ne,“ vyhrkl Graves.

„Skoro to vypadá, jako by ho někdo vydíral, nebo tak něco.“

Oči upřel na sekretáře, Don Graves ten pohled snesl.

„Myslím si, že těžko, pane,“ odpověděl po chvíli.

Mason přikývl, zavřel notes a strčil ho do kapsy.

„Moment,“ ozval se policista, „nemá to tu zůstat?“

Mason se usmál: „Máte pravdu. Vypadá stejně jako můj, úplně mechanicky jsem ho strčil do kapsy.“ Podal notes sekretáři, vstal a zívl.

„Myslím, že jsem při tomto předběžném šetření zjistil všechno, co potřebuju. Podrobnou inventuru provedeme později.“

„Můžeme hned, jestli chcete,“ vyzval ho Graves.

„Není třeba,“ odpověděl Mason a znovu zívl. „Musím pečlivě projít řadu podkladů a chtěl bych taky mít sekretářku, aby zaznamenala každý detail. Osobně nemám takovou piplačku rád.“

„A co bude s poslední vůlí?“ zeptal se Graves.

„Pro dnešek toho nechme, zítra přijdu se sekretářkou a znovu to projdeme,“ ujistil ho advokát.

„Dobře, pane, jak si přejete.“

Policista zamáčkl cigaretu a poznamenal: „Mně se to hodí kdykoliv. Budu zde stejně celou dobu.“

„Výborně,“ řekl Mason bez nadšení.

Sešel po širokém schodišti ke dveřím, otevřel je a zůstal stát venku na slunci. Zhluboka vdechoval čerstvý vzduch. Když si byl jist, že ho nikdo nepozoruje, vyšel od vchodu a pustil se příjezdovou cestou ke garáži. Otevřel zadní vchod a obešel dokonale nablýskaného buicka. A přitom je teď šofér ve vězení jako podezřelý z vraždy.

Vklouzl za volant, zapnul osvětlení přístrojové desky a podíval se na tachometr. 15 304,7 mil. Advokát chvíli zamyšleně hleděl, pak zhasl osvětlení desky, vystoupil a pečlivě zavřel dveře. Vyšel z garáže, rozhlédl se, jestli ho někdo nepozoruje, a vrátil se k hlavnímu vchodu. Když vstoupil do domu, zpozoroval postavu správcové. Její pichlavé černé oči na něho hleděly neústupně.

„Dobré jitro,“ pozdravila.

„Dobré jitro,“ uklonil se Perry Mason.

„Chci znát odpověď, pane,“ snížila hlas, „a to velmi brzo.“

„Dám vám ji,“ řekl advokát. „Mimochodem, je již slečna Celaneová vzhůru?“

„Ano, je. Právě snídá ve svém pokoji.“

„Vyřiďte jí, že ji uctivě zdravím, a zeptejte se, jestli s ní mohu ihned mluvit.“

V černých očích se zablesklo a správcová zpytavě pohlédla do advokátova obličeje. Mason ten pohled klidně snesl.

„Podívám se," řekla a prudce zamířila k dívčímu pokoji.

Perry Mason si pevnou rukou zapálil cigaretu, vtáhl kouř a pak zůstal stát a sledoval šedavý proužek vinoucí se z konce cigarety. Slyšel kroky vracející se správcové.

„Slečna Celaneová vzkazuje, že s ní můžete hovořit při snídani. Tudy, prosím."

Advokát následoval správcovou chodbou. Otevřela dveře a přidržela je.

„Tudy, pane," a když ji míjel, potichu zopakovala: „Nezapomeňte! Chci odpověď!"

Perry Mason vešel do pokoje, dveře za ním se tiše zavřely.

Frances Celaneová seděla stočená v mohutném křesle v hedvábném negližé. Na malém stolku ležel podnos s prázdnými talířky. Vedle něj stála konvice, z kávového šálku, který držela v pravé ruce, se kouřilo. V levé jí hořela cigareta. Nezájem v jejích černých očích byl záměrný. Tváře měla trochu nalíčené, ale rty bez rtěnky. Negližé mělo spíš oslnit než hřát.

„Dobré jitro," pozdravil, aniž by věnoval pozornost průsvitné látce. „Spala jste vůbec?"

„Když jsem se konečně dostala do postele, tak trochu ano," přitakala a nespouštěla z něj pohled. Vyjmula cigaretu z úst a udusila ji o podšálek. Perry Mason přikročil blíže a odklepl popel ze své cigarety rovněž na talířek.

„Předpokládám, že chcete peníze."

„Proč si to myslíte?" zeptal se.

„Pokud vím, právní zástupci vždycky chtějí peníze."

Mávl netrpělivě rukou.

„Na to teď nemyslím. Proč jste o nich právě teď začala?"

„Protože pro vás nějaké mám."

Chladně se na ni podíval. „Šek?"

„Ne, v hotovosti. Můžete mi podat peněženku? Je tamhle na stolku.“

Mason došel pro peněženku. Držel ji tak, aby neviděl její obsah. Otevřela ji, prohrabávala se jí chvíli a pak vytáhla svazek bankovek.

„Tady máte zálohu,“ řekla.

Vzal si peníze - nové tisícidolarové bankovky. Bylo jich celkem deset. Chvilku se na ni díval, pak bankovky přeložil a strčil je do kapsy.

„Díky, a teď mi řekněte, kde jste je vzala.“

Z očí jí zmizel jakýkoli výraz.

„Do toho vám nic není,“ odsekla. „Platím vás jako právního zástupce, a do mých soukromých záležitostí vám nic není.“

Mírně se rozkročil a s úsměvem pozoroval, jak se čertí.

„Váš temperament vás jednou dostane do maléru,“ odpověděl.

„Skutečně si to myslíte?“ vybuchla.

„Vím to,“ řekl. „Dostáváte se na velmi tenký led. Měla byste se naučit ovládat a víc používat hlavu.“

„O jakém tenkém ledě to mluvíte?“

„Mám na mysli důvod, proč vás dnes v noci respektive brzo ráno podrobně nevyslýchali.“

„Jaký důvod?“

„Že jste si vzala buicka vašeho strýce bez dovolení a jezdila někde venku, abyste si trochu uklidnila nervy. Alespoň tak jste to vykládala.“

„Vždycky to tak dělám,“ odpověděla opatrně, „když se naštvu, uklidním se tím.“

Stále se na ni usmíval.

„Víte, kam až jste s tím vozem jela?“

„Ne. Jezdila jsem asi tak hodinu, pořádně rychle, s plynem na podlaze. To není u mě nic nového.“

„Smůla je, že tachometr někdo odpojil.“

Dívala se na něj široce otevřenýma očima.

„O čem to mluvíte?“ zeptala se pomalu.

„O skutečnosti, že zápisník vašeho strýce uvádí každou míli, kterou s vozem ujede.“

„Opravdu?“

„Ano,“ přitakal Mason suše. „Zapsal jízdu z banky domů a záznam ukazuje, že začal s údajem 15 299,5 mil a po příjezdu domů bylo na tachometru 15 304,7.“

„No a co má být?“

„Když jsem dnes ráno tachometr zkontroloval, ukazoval 15 304,7 mil,“ vysvětloval zvolna.

Pozorovala ho s výrazem paniky, náhle zbledla. Chtěla postavit šálek, který stále držela v ruce, ale minula podnos a šálek skončil na podlaze.

„Na to jste nepomyslela, co?“

Stále se na něho upřeně dívala, v obličeji nesmírně bledá.

„Tak a nyní doufám dovolíte, abych zopakoval předešlou otázku. Kde jste dostala ty peníze?“

„Dostala jsem je od strýčka.“

„Těsně než zemřel?“.

„Ano, těsně než zemřel.“

„Ach tak,“ protáhl Mason, „chcete říct před jeho úmrtím.“ Důraz na slovu před na ni tvrdě dopadl.

„Snad si nemyslíte...“ začala.

Ozvalo se zaklepání, do pokoje vstoupila správcová. Zůstala stát ve dveřích a pozorovala je.

„Slyšela jsem, že něco upadlo.“

Děvče ukázalo na rozbitý šálek na podlaze.

„Vy máte ale mimořádně dobrý sluch,“ pochválil ji Mason významně. Podívala se mu výbojně do očí a bojovně vyštěkla.

„Dostala jsem dobrý pár uší a také je používám.“

„Abyste poslouchala za dveřmi?“

Frances Celaneová zakročila.

„Pane Masone, to stačí. Myslím, že si to se služebnictvem dokážu vyřídit sama, když je to zapotřebí.“

Správcová sesbírala střepy, položila je na podnos a otočila se zády k Masonovi. „Mohu vám přinést jiný šálek?“

„Ano, a konvici horké kávy.“ Správcová zvedla podnos a opustila pokoj.

Hlas Perryho Masona zněl tvrdě. „Jestliže mám pracovat na tomto případu, nechci, abyste se mi do toho pletla. Ta ženská nás zřejmě špehovala. Dnes ráno se mě snažila vydírat.“

Nezdálo se, že by to Frances Celaneovou příliš zajímalo.

„Skutečně?“ zeptala se nepřítomně.

„Ano, skutečně. Ale pořád čekám na vysvětlení, proč tachometr na buicku, se kterým jste se proháněla, se ani nehnul.“

Frances Celaneová vyskočila z křesla a bez ohledu na advokáta se začala svlékat.

„Co to provádíte?“

„Něco na sebe hodím a pak přidám nějakou tu míli, vy hlupáku.“

„A povíte mi konečně něco o tom, kde jste opravdu byla včera v noci v době vraždy?“

Odhodila zbytky negližé a začala se oblékat.

„Nebuďte hlupák!“

„Mohl bych vám víc pomoct, kdybyste mě seznámila se vším.“

Zavrtěla hlavou. „Odejděte!“

Perry Mason se pustil ke dveřím.

„No dobrá,“ prudce otevřel dveře. Za nimi stála správcová a blahosklonně se na něho dívala. V tom pohledu spatřil cynický triumf. V jedné ruce držela šálek, ve druhé konvici s kávou.

„Děkuji, pane, že jste mi otevřel,“ a vklouzla dovnitř.

KAPITOLA X

George Blackman se snažil působit svým zevnějškem. Z vysokého čela si sčesával vlasy dozadu, pěstoval si hluboký, hřímavý hlas, nosil brýle, z nichž visela široká černá stužka. Mohl být klidně kongresmanem nebo bankéřem, ale ve skutečnosti byl advokátem ve věcech trestních.

Jenom těkavost jeho očí byla v rozporu s obrazem flegmatické úctyhodnosti intelektuála, kterou se snažil působit na veřejnost.

Přes stůl pozoroval Perry Masona.

„Jestli tomu dobře rozumím, jste právním zástupcem rodiny," začal. Pohled Perryho Masona byl pevný a klidný.

„Zastupuji slečnu Celaneovou v souvislosti se svěřeneckým fondem," vysvětloval, „a zastupuji Arthura Crinstona, který je partnerem dané obchodní společnosti. Navrhovali, abych se stal vykonavatelem poslední vůle, ale jen stěží mohu zastupovat jak žijící stranu, tak vykonavatele."

Blackman se ušklíbl a v jeho úšklebku bylo trochu závisti.

„Dobrý obchod pro vás, vzhledem k příjmům, které z toho plynou."

„Proto jste přišel?"

Blackmanův výraz se změnil. „Přišel jsem vám jen oznámit, že zastupuji Petera Devoea, který je obviněn z vraždy."

„Mluví proti němu hodně skutečností?" zeptal se Mason lhostejně.

Druhý muž přisvědčil.

„Vy přece o tom případu víte všechno."

„Abych pravdu řekl," protáhl Mason s předstíraným nezájmem, „ani moc ne. Zabýval jsem se spíš jinými aspekty celé záležitosti, takže jsem na samotnou vraždu čas neměl."

„To jsou jen řečičky.“

Mason se nedal vyvést z klidu. Blackman se naklonil nad stůl a významně na něj poklepal rukou.

„Podívejte se, Masone. Hrajete celou tu roli velmi lišácky. Ale chci vás upozornit, že stojíte proti někomu, kdo to dokáže koulet stejně.“

„Co tím chcete říct?“

„Míním tím, že si nemůžete dát jen tak pohov a shrábnout všechny ty prachy, držet přitom vaše lidi stranou a přivést Devoea na šibenici.“

„Nikoho nechci přivést na šibenici,“ odsekl Mason mrazivě.

Blackman se pod jeho pohledem trochu přikrčil.

„Podívejte se, Masone, mluvím nyní o skutkové podstatě věci. Nikdo nás nemůže slyšet, zůstane to jen mezi námi dvěma. Vy se v té hře vyznáte, hrajete stejně dobře jako já. Obhajujete osoby obviněné ze zločinu za slušný obnos a já rovněž. Když někoho obhajujete, tak pouze jeho a nikoho jiného. Bojujete proti celému světu, abyste chránil práva svého klienta.“

„Jistě,“ přisvědčil Mason, „to je povinnost obhájce.“

„Vždyť tvrdím totéž,“ přitakal Blackman, „chtěl jsem jen, abyste věděl, že i já zůstanu věrný svým povinnostem.“

„Pokračujte,“ vyzval ho Mason, „řekl jste příliš mnoho, nebo málo, teď sám nevím.“

„Chci říct, že se snažíte držet tu Celaneovou pěkně v pozadí. Děláte to poměrně chytře. Ostatně jediný důkaz proti Pete Devoeovi je spíš podružný, a proto i velmi slabý. Ležel opilý v posteli a tu hůl v pokoji mohl kdokoliv narafičit a strčit mu do obleku dva tisíce dolarů.“

„Přehlédl jste svědectví Dona Gravese, který vraždu na vlastní oči viděl. Zapomínáte, že podle Crinstonova svědectví poslal Edward Norton pro šoféra, když Crinston odešel.“

„Na nic nezapomínám,“ ujistil ho Blackman s upřeným pohledem. „A nepřehlédl jsem ani to, že do celé záležitosti je nějakým způsobem zapletena žena.“

„Opravdu?“ podivil se Mason zdvořile, ale přece jen z jeho tónu zaznělo překvapení.

„Vy to víte stejně dobře jako já. A nepředstírejte ten údiv.“

„A co mám vědět?“ zeptal se Mason.

„Že v době vraždy viděl Don Graves v té místnosti ženu.“

„Pokud vím, nic takového do protokolu neuvedl,“ poznamenal Mason.

„Policejní protokol s tím nemá nic společného,“ ujistil ho Blackman. „Směrodatná je výpověď na svědecké lavici.“

Mason pohlédl na strop a neurčitě pronesl: „Avšak v případě, že se výpověď u soudu nebude shodovat s policejním protokolem, může se hodnota svědectví oslabit, zejména pokud jde o tu ženu.“

„Ano, to může,“ připustil Blackman.

Blackman po chvíli porušil ticho a důvěrně pronesl: „Tak fajn, aspoň vím, na čem jsem. V tomhle případu držíte v rukou prachy a já zastupuju chlapa, který se má stát obětním beránkem. Chci, aby rodina spolupracovala, a chci nějaké peníze. Jinak vypukne pěknej skandál.“

„Co myslíte tou spoluprací?“

„Myslím, že by rodina měla na policii vzbudit dojem, že nejsou tak mstiví. Jestli už se Devoe něčeho dopustil, byl v té chvíli namol, a jestli ho okresní prokurátor bude chtít soudit za zabití, bude jim to stačit. A pak si potřebuju taky trochu namastit kapsu.“

„Chcete tím říct,“ podivil se Mason, „že vám má Frances Celaneová zaplatit za to, že Pete Devoe na sebe vezme zabití a tím se ututlá jakýkoliv skandál? Tam mě chcete dostat?“

Blackman povstal s neohrabanou důstojností.

„Myslím, pane advokáte, že důvod mé návštěvy chápete dokonale. Vyložil jsem vám všechno jasně a otevřeně a nechci znovu konfrontovat váš poněkud primitivní stručný nástin, který se mi tu snažíte předložit.“

Perry Mason odstrčil židli, ze široka se rozkročil a zabodl pohled do Blackmana.

„Nemyslete si, Blackmane, že ze mě něco tímhle způsobem dostanete. Jsme tady úplně sami. Nechcete konečně stručně vybalit, o co vám jde?“

„Nebuďte blázen,“ vybuchl Blackman. „Víte dobře o co.“

„Tak o co?“

„O prachy!“

„Co za ně dáte?“

„Budu s vámi spolupracovat, abychom udrželi slečnu Celaneovou v pozadí.“

„Tím, že se Pete Devoe přizná k zabití?“

„Ano, když se mi podaří dostat z něj takové přiznání.“

„Zabil ho opravdu?“

„Proč se tím sakra trápit,“ rozčilil se Blackman. „Řekl jsem vám, že se přizná.“

„Kolik chcete?“

„Padesát tisíc dolarů.“

„To je trochu vysoké palmáre,“ odpověděl Mason téměř lhostejně.

„Ale ne za to, co chci podniknout.“

„Pro Devoea?“

„Pro Frances Celaneovou, když na tom trváte,“ odpověděl Blackman.

„Dobře,“ pokračoval Mason, „jak jste se sám vyjádřil, jsme tu sami, můžeme si pohovořit otevřeně. Zabil Pete Devoe Edwarda Nortona?“

„To byste měl vědět vy.“

„Proč bych to měl vědět?“

„Prostě byste měl.“

„Já to nevím, a proto se ptám vás, jestli to udělal.“

„Proč si s tím lámat hlavu, já ho přinutím, aby se k zabití přiznal.“

„Za padesát tisíc dolarů?“

„Za padesát tisíc dolarů.“

„Vy jste se zbláznil. Okresní prokurátor žádné takové přiznání nepřijme. Tady jde o vraždu. V nejlepším případě vraždu druhého stupně.“

„Mohu dosáhnout zabití. Bude-li rodina spolupracovat a když Graves trochu změní svoji výpověď.“

„Proč by ji měl měnit?“

„Proč by měl vůbec někdo něco dělat?“ ušklíbl se Blackman sarkasticky. „Proč já? A proč vy? My v tom nejedeme. Děláme všechno pro peníze. Don Graves udělá taky leccos za prachy.“

Pomalu, skoro nemotorně obešel Perry Mason stůl až k Blackmanovi. Ten na něj lačně hleděl.

„Řekněte jen, že je to v pořádku,“ vyzval ho Blackman, „a tím je to vyřízený.“

Perry Mason se zastavil. Upřel na Blackmana chladný, pohrdavý pohled.

„Vy jeden hnusnej podvraťáku,“ zařval a hlas se mu třásl vzteky.

Blackman se mírně přikrčil. „Komu to říkáte?“

„Vám,“ ujistil ho Mason.

„Nemáte právo se mnou takhle mluvit!“

Perry Mason se k němu vrhl.

„Ty gaunere jeden špinavěj! Kdo jinej by prodal svýho klienta za padesát tisíc dolarů?! Vypadni odsud! A hned!“

Blackmanova tvář se zkřivila překvapením.

„Proč? Myslel jsem, že si dáte říct a vyslechnete mý návrhy.“

„Taky jsem je vyslechl a úplně mi to stačilo.“

Blackman sebral všechnu kuráž a namířil prst na Masona.

„Vy sám jste se v té věci pěkně namočil. Buď můj návrh přijmete, nebo o tom uslyšíte trochu více.“

Perry Mason se natáhl a chytl levou rukou napřažený prst. Srazil ruku dolů a kroutil jí tak prudce, až Blackman vykřikl bolestí. Mason uvolnit sevření, popadl vetřelce zezadu za kabát a vycouval s ním ke dveřím. Otevřel je a vystrčil ho do předpokoje, až málem ztratil rovnováhu.

„Vypadněte a už ať vás tu nikdy nevidím!“

Blackman skoro přeběhl polovinu místnosti, pak se otočil, obličej znetvořený vztekem, brýle se mu divoce houpaly na černé stužce.

„Toho budete litovat,“ vybuchl, „jako jste v životě ještě ničeho nelitoval, to vám garantuju.“

„Vypadněte!“ vyzval ho Mason pomalu, ale důrazně. „Nebo budu litovat ještě něčeho navíc!“

Blackman zacloumal klikou a vyrazil na chodbu. Mason stál zeširoka na prahu kanceláře a díval se, jak se dveře pomalu zavírají.

„Co se stalo?“ zeptala se se zájmem Della Streetová.

„Ukázal jsem tomu šupákovi, kde nechal tesař díru,“ poznamenal Mason s pohledem stále upřeným na dveře předpokoje.

Otočil se a vešel zpátky do kanceláře, zanechávaje Dellu Streetovou se široce otevřenýma očima naplněnýma obavami.

Když došel ke stolu, zazvonil telefon. Zvedl sluchátko a poznal hlas Frances Celaneové.

„Musím s vámi ihned mluvit,“ vyhrkla.

„V pořádku. Jsem v kanceláři. Můžete přijít?“

„Jistě, pokud vy nemůžete přijet sem.“

„Kde jste?“

„Vyběhla jsem z domu.“

„Fajn. Bylo by lepší, kdybyste nasedla do toho buicka a dorazila ke mně.“

„Buickem přijet nemůžu.“

„Proč?“

„Policie všechno zapečetila. Zablokovali převodovku nebo co a zamkli kola.“

Perry Mason lehce hvízdl.

„V tom případě si vezměte packarda a přijeďte co nejrychleji. Bude dobré, když si sbalíte do kufru nějaké šaty, ale nesmíte vzbudit velkou pozornost.“

„Jsem u vás během dvaceti minut,“ odpověděla a zavěsila.

Perry Mason si nasadil klobouk, a než odešel, oznámil Delle Streetové: „Očekávám slečnu Celaneovou. Jsem zpátky do půl hodiny, doufám, že dřív, než přijde. Kdybych tu nebyl, zaveďte ji do mé kanceláře a zamkněte dveře. Nechci, aby tam někdo chodil. Jasné?“

Podívala se na něho a kývla hlavou na znamení souhlasu.

„Něco neklape?“ zeptala se.

Zakroutil hlavou, usmál se a jemně ji poplácal na rameni. Sjel dolů výtahem a přešel jeden a půl bloku až k budově Seaboard Second National Trust Company.

B. W. Rayburn, viceprezident banky, si změřil Perry Masona zkoumavým pohledem.

„Přejete si, pane Masone?“

„Zastupuji slečnu Frances Celaneovou, dědičku svěřeneckého fondu, který spravoval pan Edward Norton,“ řekl Mason. „A také zastupuji pana Arthura Crinstona, žijícího partnera společnosti Crinston & Norton.“

„Ano,“ přikývl pan Rayburn, „to jsem už pochopil z rozmluvy, kterou jsem vedl dnes s panem Crinstonem.“

„V den své smrti,“ upřesňoval Mason, „zajel pan Norton z domu do banky a pak se vrátil zpátky. Rád bych věděl, jestli to byla vaše banka nebo Farmers & Merchants National, kde má, pokud vím, běžný účet.“

„Ne,“ řekl Rayburn pomalu. „Byl tady. Proč se ptáte?“

„Vím, že si tady u vás vybral pěknou sumu peněz v tisícidolarových bankovkách.“

„Když budete poněkud přesnější, třeba vám můžu podat informaci, kterou potřebujete.“

„Řekl vám pan Norton výslovně, proč ty peníze potřebuje?“

„Výslovně ne,“ odpověděl Rayburn trošku tajemně, jako by dokázal reagovat pouze na přímé otázky.

Mason se zhluboka nadechl.

„Požádal vás předem, abyste pro něho připravili určitý počet tisícidolarových bankovek z jedné série tak, že čísla půjdou za sebou.“

„Ano,“ přisvědčil viceprezident banky.

„A požádal vás, abyste si poznamenali čísla těchto bankovek a přes vaše kontakty zjistili, v které bance ve městě byly tyto bankovky uloženy?“

„Nikoliv přesně těmito slovy,“ řekl Rayburn opatrně.

„Přiznal, že hodlá použít tyto peníze pro nějakého vyděrače a že by rád zjistil, o koho jde?“

„Ne tak úplně,“ odpověděl bankéř.

„Myslím,“ usmál se Perry Mason, „že jste mi poskytl všechny informace, naprosto mi to stačí! Děkuji vám, pane Rayburne.“

Otočil se a vyšel z banky. Sledoval ho chladný pohled plný oprávněných otázek.

Mason se vrátil k sobě a pokynul Delle Streetové, aby ho následovala do kanceláře.

„Zavolejte detektivní agenturu Drake, že chci Paula Drakea osobně ve velmi důležité záležitosti. Řekněte, že potřebuju, aby ke

mně přišel jako klient a počkal v předpokoji, dokud mu neřeknu, co má dělat. Ať se chová jako normální zákazník.“

Podívala se na něj s hlubokým porozuměním.

„To je vše?“

„Zatím ano,“ přitakal.

„A vy chcete, aby ta Celaneová nevěděla, o koho se jedná?“

„Aby bylo jasno, nechci, aby vůbec někdo věděl, kdo je Paul Drake. Ať přijde kdokoli, Drake je obyčejný klient, který na mne čeká.“

„V pořádku,“ odpověděla.

Chvíli ho pozorovala pohledem, v němž nedokázala utajit určité obavy.

Konejšivě se na ni usmál.

„Nedělejte si starosti, všechno je v pořádku.“

„Nedostanete se do maléru?“ zeptala se.

„Nemyslím.“

„A slečna Celaneová?“

„Ta už v maléru vězí až po krk.“

„Uvědomuje si to?“

„Myslím, že ano.“

„Nedopustíte, aby vás do toho zatáhla?“

Pomalu zavrtěl hlavou.

„Ne,“ řekl, „nemyslím, právě teď si však nejsem jist.“

„A kdy budete?“

„Až mi slečna Celaneová řekne pravdu.“

„A to bude kdy?“

„Až bude vyděšená víc než teď.“

Della Streetová se zamračila a rychle navrhla: „Co kdybychom ji postrašili?“

Perry Mason se usmál a potřásl hlavou.

„Ne, myslím si, že to nebude třeba.“

KAPITOLA XI

Perry Mason přecházel kanceláří, palce zastrčené ve výstřihu vesty.

Frances Celaneová seděla zabořená v černém koženém křesle jako při své první návštěvě a očima ho neustále sledovala.

„Tak tedy," ozvala se po chvíli, „zatím jste se mne nezeptal, proč jsem vás chtěla navštívit."

„To nebylo nutné," odpověděl, „poněvadž vím líp, co se děje, než vy. Teď se snažím myslet dopředu, abych vystihl tu správnou situaci a předešel ji."

„Jsem ve strašné bryndě," přiznala.

„Samozřejmě že jste," přitakal a přestal rázovat po místnosti. Chvilku bylo ticho, pak se před ní hrozivě rozkročil.

„Kde jste vzala ty peníze, které jste mi dala?"

„Už jsem vám to řekla, od strýce," odpověděla slabým hlasem.

„Předtím, než byl zavražděn, nebo potom?" zeptal se naléhavě Perry Mason.

„Předtím."

„Jak dlouho předtím?"

„Ne příliš, to znamená těsně předtím, než vstoupil do domu pan Crinston."

„Co se stalo?"

„Bylo tam čtyřicet osm tisíc. Dal mi je a řekl, že je mu líto, že ty peníze tak dlouho zadržoval. Prý se rozhodl změnit svůj názor."

„Nařkl vás, že vás někdo vydírá?"

„Ne."

„A dal vám tyto peníze v hotovosti?"

„Ano."

„Požádala jste ho o hotovost?"

„Prostě jsem mu řekla, že potřebuju nějaké peníze a to ihned.“

„A on se nezeptal, jestli vás někdo vydírá?“

„Ne.“

„A vydíral vás někdo?“

Kousla se do rtů a pohlédl na podlahu.

„Je vám něco do toho?“

„Ano, je,“ odpověděl.

„Ano,“ přiznala nakonec, „vydíral.“

„V pořádku,“ řekl. „Byla to správcová?“

Podívala se na něho neklidně: „Jak to víte?“

„Domyslel jsem si to. Kolik jste jí dala?“

„Dala jsem jí všechno, kromě těch deseti tisíc pro vás.“

„Znamená to, že vám žádná z těch tisícových bankovek nezbyla?“

„To nezbyla.“

„Tak a teď mě poslouchejte. Aby bylo mezi námi jasno, budu upřímný. Jste v pěkném maléru, a já vás z něho dostanu. Ale je důležité, abych přesně věděl, co se s těmi penězi stalo. Vy skutečně nemáte ani jednu tu bankovku?“

„Opravdu ne.“

Perry Mason vyndal z kapsy těch deset bankovek a probíral se jimi.

„Víte o tom, že všechny ty bankovky mají postupné číslování a že různé peněžní ústavy ve městě mají jejich seznam?“

„Ne,“ vydechla poděšeně.

„Je to tak. Tisícidolarových bankovek není tak mnoho, a přece jen vyvolávají větší pozornost, když je ukládáte, nebo musíte rozměnit. Obchodníci běžně nemají v pokladně drobné za tisíc dolarů.“

Perry Mason vzal ze stolu velkou silnou obálku, vložil do ní deset tisícidolarových bankovek, zapečetil ji a napsal na ni adresu

příjemce: Carl. S. Belknap, 3298 15th Street, Denver, Colorado. Pak stiskl na stole tlačítko a přivolal sekretářku.

Della Streetová otevřela dveře a on jí nedbalým pohybem podal obálku.

„Dejte na to razítko a pošlete to doporučeně.“

Podívala se na adresu.

„Nevím, že bychom udržovali nějakou korespondenci s panem Belknapem,“ ozvala se.

„Tak ode dneška ano,“ ujistil ji.

Přikývla, vrhla na Frances Celaneovou zkoumavý pohled a vrátila se do předpokoje.

Perry Mason se otočil ke své klientce.

„V pořádku,“ ujistil ji. „Než zásilka dojde, bude to pár dnů trvat. Případně se mi může vrátit. Mezitím u mne ty peníze nikdo nenajde. A teď mi povězte, proč o tom v první řadě neřeknete policii?“

V očích měla zarputilou zuřivost.

„To je moje věc! Najala jsem si vás jako advokáta, abyste v prvé řadě hájil mé zájmy. Nemyslím si, že tady můžete jen stát a kázat mi, co mám dělat.“

Přikročil těsně k ní. „Buď budete krotit svůj temperament, nebo se projdete na šibenici s černou kápí přes hlavu. Už jste uvažovala o tom, jak byste nejraději chtěla viset?“

Vyskočila a napřáhla ruku, jako by ho chtěla udeřit.

„Byla jste celý život zkažené třeštidlo, a teď jste se ocitla v situaci, kterou sama nemůžete zvládnout. Jako že tu stojíte, během osmačtyřiceti hodin budete zatčena a obvinění, které bude proti vám vzneseno, bude tak beznadějné, že ani nevím, jestli vás z toho vysekám.“

V jejích černých očích se objevilo naprosté překvapení. „Já a zatčena. Zatčena za co?“

„Ano, zatčena - za vraždu.“

„Vždyť přece zatkli Devoea, ten to udělal.“

„Devoe nevraždil,“ ujistil ji Mason, „tak jako jsem nevraždil já. To jest, kdyby to udělal, nikdo to nebude moci dokázat. Má advokáta, který ví, co je to oprátka, a ten vás do toho namočí.“

„Jak to víte?“ zeptala se.

„Protože byl v této kanceláři ani ne před hodinou a řekl mi to.“

Klesla do židle a hleděla na něho. Veškerý temperament z ní vyprchal. Oči měla tmavé a smutné.

„Co chtěl?“ zeptala se.

„Peníze!“

V obličeji se jí objevila úleva. „Dobře, tak mu je tedy dáme.“

„Nedáme,“ zavrtěl hlavou.

„Proč?“

„Protože by vás vydíral až do konce života. Není si zcela jist, že jste v bryndě, jen vás podezírá. Potřebuje zaručený důkaz. Kdybych s ním začal sjednávat podmínky, tak ho získá. Něco někde zaslechl. Teď si to ověřuje. Kdybych mu sedl na lep s těmi penězi, přestane pochybovat.“

„Tak co jste tedy udělal?“

„Prostě jsem ho vyhodil,“ ušklíbl se.

„Jak moc toho ví?“

„Mnoho ne, ale je hodně podezíravý.“

„Já se ho bojím,“ pronesla skoro plačtivě.

„Máte právo se ho bát. Tak a teď potřebuju znát podstatu celé věci. Řekněte mi přesně, co se stalo, když byl váš strýc zavražděn.“

Zhluboka se nadechla a odpověděla slabým, monotónním hlasem:

„Byla jsem v domě. Pohádala jsem se s ním. Byl hrozně nepříjemný, ztratila jsem hlavu a řekla mu věci, které zraňují.“

„Opravdu?“ zeptal se advokát suše.

„Ano,“ připustila bezvýrazně.

Chvilku oba mlčeli.

„Pokračujte,“ vybídl ji advokát.

„Vyndal z peněženky nějaké peníze, ale nebylo to vše, co v ní měl. Nějaké bankovky tam ještě zůstaly. Ve skutečnosti nevím kolik. Přistrčil mi je, abych si je vzala. Řekl, že původně mi chtěl zadržet apanáž, aby mi napravil hlavu, ale že nakonec došel k závěru, že mi nikdy hlavu nenapraví. Že jsou to ve skutečnosti moje peníze, a jestli je chci rozházet, je to moje věc.“

„Takže jste si ty peníze vzala?“

„Samozřejmě.“

„A co bylo pak?“

„Pak,“ zaváhala, „jsem ty peníze až na těch deset tisíc dala paní Mayfieldové.“

„Proč jste to udělala?“

„Protože ví, že jsem vdaná, a vyhrožovala, že to poví strýčkovi.“

„Stalo se to dřív, než do domu vešel Crinston?“

„Myslíte, kdy jsem jí dala ty peníze?“

„Ano.“

„Potom.“

„Kdo viděl, že jste jí dala peníze... nikdo?“

„Rob Gleason.“

Perry Mason hvízdl.

„Takže Gleason tam byl, eh?“

„Ano,“ připustila pomalu. „Gleason tam byl. A proto jsem také popřela, že jsem tam byla já.“

„Dobře, tak to vyprávějte celé.“

„Vy víte, že jsme manželé. Rob přijel vozem, chevroletem. Dveře z mého pokoje vedou na verandu, vpustila jsem ho dovnitř. Bál se paní Mayfieldové a toho, co udělá můj strýc. Řekla jsem mu, že jsem se strýcem mluvila a že si myslím, že všechno je v pořádku. Během hovoru vstoupila paní Mayfieldová a chtěla

peníze. Poslouchala za dveřmi, věděla, že jsem dostala od strýce nějakou hotovost, ale nevěděla kolik. Řekla jsem jí, že jí dám všechno, co mám. Těch deset tisíc dolarů jsem uložila stranou, protože jsem věděla, že budete potřebovat nějakou zálohu. Potřebovala jsem ty peníze... pro vás a pro ni. Myslela jsem, že se všechno v dobré obrátí, když mne budete zastupovat a paní Mayfieldová bude držet zobák. Myslela jsem, že nějak věci vyřešíme.“

„A mezitím přišel Crinston?“

„Ano, slyšela jsem ho, když přijel. Ve skutečnosti jsem zrovna opouštěla strýčkovu kancelář, když se objevil Crinston.“

„A sekretář Graves byl po celou tu dobu v předpokoji?“

„Ano, ani se odtamtud nehnul, moc dobře ví, co se stalo. Ví mnohem více, než by přiznal. Vyzná se v záležitostech mého strýce a mám i dojem, že ví leccos o paní Mayfieldové.“

„V pořádku - a co se stalo potom?“

„Pak paní Mayfieldová odešla a my s Robem jsme vyšli na verandu. Za chvilku nastal zmatek, slyšela jsem, jak někdo běží po schodech z předního vchodu, a nějaký křik, pak něco v tom smyslu, že byl můj strýc zavražděn. Věděla jsem, že by nebylo dobré pro Roba, kdyby ho tu našli, a tak jsem mu řekla, aby nasedl do vozu a odjel...“

„A vy jste odjela s ním?“

„Ano, já jsem s ním odjela.“

„Proč jste to udělala?“

„Protože jsem tam nechtěla zůstat.“

„Proč?“

„Protože jsem myslela, že tak zajistím Robovi alibi.“

„A jak jste se dostali dolů?“

„Po cestičce v aleji, vede rovnou k příjezdové cestě. Tudy jsme zmizeli a nikdo nás neslyšel - alespoň si to myslím.“

„Dobrá, pokračujte.“

„Pak jsem se vrátila domů, tedy Rob mne odvezl asi dva bloky od našeho domu, tam jsem vystoupila. Vklouzla jsem do svého pokoje a promluvila s Donem Gravesem. Řekl mi, že strýc ohlásil krádež buicka a že si mysleli, že jsem s ním odjela já. Uvědomila jsem si, že by to mohlo být dobré alibi, pro mne i pro Roba, a tak jsem souhlasila. Nikdo se mne na to neptal.“

„V pořádku. A co se stalo potom?“

„Zbytek nejspíš znáte. Každý považoval za jisté, že jsem s buickem jezdila a že je všechno v pořádku, až jste přišel vy a řekl mi o té nesrovnalosti s ujetými kilometry. Vyšla jsem ven a chtěla jsem přitočit nějakou tu míli, ale strážník mi řekl, že auto zadrželi jako důkaz.“

„Zapečetili je?“

„Ano. Zamkli kola řetězem a zablokovali řazení.“

„To je pěkné nadělení,“ připustil Mason.

Mlčela.

Mason zamyšleně přecházel po pokoji a dívka ho sledovala pohledem.

„Musíte se nervově zhroutit,“ oznámil jí nakonec. „Znám spolehlivého lékaře. Prohlédne vás a nařídí pobyt v sanatoriu.“

„A k čemu to bude dobré?“

„Získám trochu času.“

„A nebudou mne ještě víc podezírat, když uteču?“

„Snad už ani víc nemohou,“ ujistil ji. „Jakmile zapečetili buicka, zřejmě se zaměřili na případ z tohoto úhlu. Snažil jsem se stopit ten záznamník, ale policista nebyl žádný hlupák. Zavolal na mne a musel jsem dát notes zpátky...“

„To jste již věděl o těch ujetých mílích?“

„Měl jsem takové podezření.“

„Jak vás to vůbec napadlo?“

„Poznal jsem, že mi lžete.“

V očích se jí zablýskalo.

„Takhle se mnou nemluvte!“

Pouze se na ni zašklebil a jí se po chvilce ztratil hněv z očí.

„Musíte připustit, že na té pohádce by vás chytili. Budete ji muset změnit.“

„Ale tím do toho zatáhnu Roba. Když budou vědět, že tam Rob byl, nastane hotová mela, protože Rob a můj strýc spolu byli na kordy.“

„Sešel se Rob s vaším strýcem tu noc, co byl zavražděn?“

Zavrtěla hlavou, chvilku rozvažovala, a pak přikývla.

„Ano, sešel.“

„A proto jste teď tak rychle změnila výpověď, protože jste si náhle uvědomila, že někdo ví o Robově schůzce s vaším strýcem. Kdo? Don Graves?“

Opět přikývla.

Perry Mason přistoupil ke dveřím.

„Dello,“ zavolal do předpokoje, „zavolejte mi doktora Praytona. Řekněte jeho sestře, že je to nadmíru důležité - otázka života a smrti. Zavolejte ho hned.“

„Ano,“ přitakala. „A v čekárně je pan Paul Drake, chce s vámi mluvit mezi čtyřma očima. Nechce mi prozradit, o co se jedná.“

„V pořádku, řekněte mu, aby ještě chvilku počkal.“ Otočil se do kanceláře a zabouchl dveře.

„Tak,“ řekl dívce, „a teď se nervově zhroutíte a my vás převezeme do sanatoria pod jiným jménem. Dříve nebo později vás policie začne hledat. Nikomu neprozraďte svou totožnost a ignorujte novinové zprávy o tomto případu. Ať se stane cokoli, netrapte se.“

Zkoumavě na něho pohlédla.

„Jak mám vědět, že vám mohu věřit?“

Pevně na ni pohlédl.

„Tuhle věc si musíte vyřešit sama,“ ujistil ji. „A na vašem rozhodnutí bude všechno záležet.“

„Tak tedy ano, budu vám důvěřovat.“

Přikývl.

„Za těchto okolností zavolám ambulanci ještě dřív, než přijde Dr. Prayton.“

KAPITOLA XII

Paul Drake naprosto nevyhovoval obecně přijaté představě o tom, jak by měl detektiv vypadat, a asi právě proto byl tak úspěšný.

Dlouhán se zvědavě nataženým krkem. Měl vystouplé rybí oči a zvláštní smysl pro humor. Nikdy ho nic nepřekvapilo. Vraždy pro něj byly běžnou záležitostí, milostná hnízdečka častá jako jízda v autě a hysteričtí zákazníci se dávno stali všední součástí jeho života.

Posadil se do křesla tak, aby dlouhé nohy mohl zkřížit stranou a přehodit přes opěradlo. Na spodním rtu mu visela cigareta. Perry Mason seděl za velkým stolem a klidně detektiva pozoroval. Vypadal jako starý boxer v rohu ringu, který čeká na gong, aby rychle vyskočil a pustil se do soupeře se zuřivostí tygra.

„No tak," ozval se Drake, „co tě žere?"

„Před nějakou dobou jsi mi vykládal o stínovém sledování."

Drake natáhl líně kouř a pohlédl na Masona se zábleskem šibalství.

„Máš skvělou paměť, protože to je už hezky dávno."

„To je fuk, chci, abys mi to trochu přiblížil."

„Někdo to na tobě zkouší?"

„To ne," usmál se Mason, „ale mám takový nápad, jak to využít. Pověz mi o tom."

Drake vyndal cigaretu z úst a zamáčkl ji v popelníku.

„To je takový husarský kousek, normálně o něm nemluvíme, alespoň ne s lidmi mimo náš okruh. Je to z hlediska psychologie třetí stupeň. Je založen na představě, že člověk, který má co skrývat, se chová nervózně."

„A jak to funguje?" zeptal se Mason.

„Předpokládejme, že pracuješ na případu a domníváš se, že někdo něco ví, a nejen že se to snaží zatajit, má i určitý pocit viny. Jsou dva nebo tři způsoby, jak ho přimět, aby to vyklopil. Jedním z nich je běžný trik s atraktivní ženskou, která se s ním seznámí, a on se začne před ní vytahovat. Taky na něj můžeš nasadit chlapa, který se s ním seznámí a získá si jeho důvěru.

Obvykle jeden z těchto způsobů vyjde. Někdy ovšem ne. Chlap se prostě do té ženské nezabouchne a nezačne se chlubit, nebo se ho zmocní podezření, když se některý z tvých lidí snaží navázat s ním přátelské vztahy. A pak použijeme stínové sledování. K tomu potřebuješ dva chlapy. Jeden se s podezřelým otevřeně seznámí a nijak se s tím neskrývá, ani se nesnaží donutit ho k mluvení. Pak si zvolíš vhodnou dobu a místo a tvůj druhý muž ho začne sledovat, předtím však musí dát signál. Jistě chápeš, že sledování samo o sobě je náročná práce, která vyžaduje zkušenosti. Veřejnost má o ní hloupé představy. Myslí si, že stín se nějak maskuje, nakukuje do pootevřených dveří, schovává se za telefonní budky nebo dělá podobné nesmysly. Tohle jsou představy z přiblblých filmů nebo z laciných kriminálek, když autoři nemají ani páru o skutečné práci detektiva. Tvůj chlapík je chytrý a nijak se nemaskuje. Je to náhodný nezúčastněný divák, který si zachovává chladnou hlavu za všech okolností a nejuká zpoza dveří. Chová se tak, že ho ten druhý považuje za běžnou součást okolí a nevnímá ho jako nějakého mimořádného jednotlivce.“

„Tohle všechno znám,“ odpověděl Mason, „ale chtěl bych vědět, jak to - stínové sledování - funguje.“

„To je prosté,“ odpověděl detektiv. „Stejně jako všechny dobré vynálezy, to znamená jednoduše. Stín se prostě chová tak, jak by se měl chovat. Začne být nápadný a neomalený. Dělá všechno, co by podle podezřelého detektiv dělat měl. Schovává se za telefonní budky, strká hlavu do dveří a tak.“

„Takže vlastně podezřelý ví, že ho sledujou?“

„Přesně tak,“ přitakal Drake a zapálil si další cigaretu.

„Druhý muž z dvojice už navázal určité přátelství s podezřelým. Ten však není typ, který by žvanil o věcech, o nichž se chceme něco dovědět. Podezřelý si stále ještě není jistý, že je sledován. Ale v příhodné situaci dá styčný detektiv signál a stín se pak začne chovat nápadně, tak jak jsem říkal. Dělá řadu věcí amatérsky a podezřelý si toho přirozeně všimne. Brzy znervózní. Obvykle zrychlí a často se ohlíží. Samozřejmě že styčný detektiv přistoupí na tuto hru. Zpomaluje a chová se jako na procházce. Podezřelý je čím dál nervóznější, chce věci urychlit. Po chvíli - v devadesáti případech ze sta - se podezřelý svěří druhému detektivovi, že je někdo sleduje, že by se měl někde schovat nebo zmizet. Samozřejmě že mu pomůže, a získá tak větší důvěru podezřelého.“

„A co když podezřelý nic neřekne?“

„Pak styčný detektiv poplácá podezřelého po rameni a řekne: Poslouchejte, příteli, nechci se vtírat, ale víte, že vás někdo sleduje? Nebo třeba: Podívejte se na toho chlapa za námi. Mám ten pocit, že mne sleduje. Je dobré zdůraznit, že je to on, kdo je sledován, a přiznat se, že jsou mu detektivové zřejmě na stopě. Může požádat o pomoc. Vběhnou spolu do budovy, jezdí výtahem nahoru a dolů a tak, a když dá detektiv signál, vstoupí na scénu ten druhý, zrovna když si podezřelý myslel, že mu unikl. Skoro vždycky přimějete podezřelého, aby promluvil.“

„V pořádku,“ řekl Mason, „chtěl bych použít tuhle primitivní hru.“

„Možná že to nebude zapotřebí,“ upozornil Drake. „Je to jen poslední možnost. Většinou dokážeme získat přátelství lidí a umíme je donutit, aby promluvili.“

„Ne,“ zaprotestoval Mason, „tohle je zvláštní případ a potřebuju konkrétního detektiva.“

„Jakého?“

„Ženu středního věku, která dokáže předstírat, že celý život musela těžce pracovat. Sežeň nějakou, která má upracované ruce a těžkopádnou postavu, žádnou krasavici.“

„O. K.,“ kývl Drake, „takovou ženu ti seženu. Je chytrá a otrlá. S kým se má spojit?“

„S Ednou Mayfieldovou, hospodyní Edwarda Nortona.“

„To je ten chlapík, co ho zavraždili?“

„Ano.“

Drake hvízdl.

„Myslíš, že je do vraždy zapletená?“

„Nevím, do čeho všeho je zapletená,“ spustil pomalu Mason, „ale o něčem ví a já potřebuju vědět o čem. Drží pod pokličkou nějakou informaci.“

„Přeci vraha už dopadli, nebo ne?“ zeptal se detektiv a humor v jeho očích zastínil přemýšlivý výraz. „Nebyl to šofér nebo někdo, kdo tam pracoval?“

„Tak nějak tomu rozumím,“ odpověděl neutrálně Mason.

„Ty zastupuješ Frances Celaneovou, tu mladou dámu, která je podle poslední vůle dědičkou svěřeneckého fondu?“

„Ano.“

„A co chceš, abychom z té Mayfieldové vymáčkli?“

„Všechno, co ví.“

„O té vraždě?“

„Nejen o ní.“

Drake zamyšleně pozoroval konec cigarety a vinoucí se kouř.

„Podívej se, buďme k sobě upřímní. Znám tě natolik dobře, abych věděl, že když po mně chceš, abych s tím případem vraždy začal, je v tom něco, o čem policie nemá ani páru.“

„Neřekl jsem, abys pracoval na případu vraždy,“ odpověděl Mason pomalu.

„To je fakt,“ zvedl Drake významně obočí.

Pak oba chvíli mlčeli, až Perry Mason pomalu zopakoval: „Chci, abys zjistil, co všechno správcová ví. Ať je to cokoliv.“

Drake pokrčil rameny.

„Rozuměj mi dobře, nejsem zvědavý. Co když ta ženská vysype nějaké informace, které pro tvoji klientku nebudou příznivé?“

„Já ty informace potřebuju.“

„To věřím. Ale předpokládejme, že ty informace získáme pomocí několika mých lidí a že budeš chtít ty informace udržet pod pokličkou. Vždycky se snažím mít naprosto spolehlivé lidi, ale někdy přece může nějaká ta kapka uniknout.“

„Ano,“ přitakal Mason, „ale až za nějaký čas.“

Pak bylo zase chvíli ticho.

„Nuže?“ zeptal se detektiv.

„Myslím si,“ vysvětloval Mason, „že tohle je další případ, kdy bude čas můj nepřítel. Nejspíš neexistuje informace, kterou by dříve či později nezískala také policie.“

„V pořádku,“ přisvědčil Drake. „Rámcově vím, oč jde. Jen jsem se chtěl ujistit, aby mezi námi nedošlo k nějakému nedorozumění. V mém povolání to může vést k nespokojenosti zákazníka a tomu chci zabránit.“

„Jistě,“ souhlasil Mason, „v tom si oba rozumíme. Je tu ještě další věc,“ pokračoval. „Nějaký Don Graves, sekretář Edwarda Nortona, byl svědkem samotné vraždy. Policii vyprávěl jednu verzi a mně jinou. Může být nebezpečný. Chtěl bych důvěrně zjistit, jestli skutečně viděl v pokoji ženu v době, kdy dopadl smrtící úder, a jestli to přizná. Domníváš se, že se někdo z tvých lidí k němu může přiblížit tak, aby nevzbudil příliš silné podezření, a že dokáže zjistit, jak bude svědčit? Jestli by to jen trochu šlo, rád bych od něj dostal písemné prohlášení.“

„Budou peníze na výlohy?“ zeptal se detektiv.

„Spousta,“ odpověděl advokát.

„Mohl bych sehnat někoho, kdo za ním zajde jako zástupce bulvárního tisku, který by rád získal vyjádření očitého svědka. Předložil by mu pak článek a nechal by si za tučný honorář odsouhlasit každé slovo.“

„O. K.,“ přitakal spokojeně Mason. „Jenom to nesmí být celý román.“

„Hlavně to musí být ta správná slova, že,“ usmál se detektiv.

„Jistě, přesně to myslím.“

Drake vstal a zahodil cigaretu do popelníku.

„Dobrá, tak se do toho pustíme!“

„A informuj mne, prosím, co je nového. Hlavně se soustřeď na správcovou, je to pěkná fúrie, musíš si na ni dát pozor.“

„Zprávy poštou?“ ujišťoval se detektiv.

„Ne. Buď ústně nebo vůbec ne.“

Ozvalo se zaklepání. Della Streetová mrkla pootevřenými dveřmi na Perry Masona.

„Copak se děje, Dello?“

„Přišel pan Crinston s neodkladnou záležitostí a prý nemůže čekat.“

„Řekněte mu, ať jde dál,“ pohlédl významně na detektiva a silným hlasem, aby ho bylo slyšet až v předpokoji, dodal: „To je úplně v pořádku, pane Drakeu. Musím teď vyřídit neodkladnou záležitost. Stavte se asi za deset dnů, mezitím vypracuju námitky proti rozhodnutí a předložím je soudu. To věc pozdrží pro nedostatek důkazů, pak se vrhneme na podrobnosti.“

Ve dveřích si s Drakem podali ruce a ihned pokynul Crinstonovi.

„Pojďte dál.“

Crinston vstoupil do kanceláře s autoritativním výrazem, který byl pro něho charakteristický. Vzbuzoval dojem, že dokáže odstraňovat z cesty překážky jen silou své osobnosti.

„Buďte zdráv, Masone,“ potřásl mu rukou. „Rád vás vidím, asi máte hodně práce, že?“

Mason ho zkoumavě pozoroval.

„Ano. Nevím, kam dřív skočit.“

Crinston zcela zaplnil velké křeslo. Vyndal z kapsy doutník, ukousl špičku, škrtl sirkou o podrážku a zapálil si.

„Ach, to byl kolem té záležitosti blázinec,“ povzdechl.

„Ano,“ přitakal právník, „a ještě neskončil.“

„Ano, ale myslím, že to všechno dobře dopadne. Ale proč jste se neřídil mými instrukcemi?“

„Jakými instrukcemi?“

„Měl jste Frances držet stranou.“

„Dělal jsem, co jsem mohl, jenže to ubohé děvče je naprosto hysterické. Přišla za mnou do kanceláře a úplně se tu zhroutila. Zavolal jsem lékaře a ten jí předepsal naprostý klid. Odvezl ji někam do sanatoria a ani mně neřekl kam, abych ji nemohl navštívit nebo jí jen zavolat.“

Crinston vyfoukl první oblak kouře a zamyšleně Masona pozoroval.

„To není špatné,“ podotkl.

„Měla nervy nadranc,“ připustil Mason důstojně.

„Ano, ano, já vím,“ pokračoval Crinston netrpělivě. „Nemá smysl, abychom oba ztráceli tou záležitostí čas. Přišel jsem hlavně proto, abych se vás zeptal, jestli neznáte nějakého George Blackmana?“

„Ano, znám ho.“

„Volal mi, abych vás ihned navštívil, prý je to nanejvýš důležité.“

„Blackman tu byl před vámi a nabídl mi, že může leccos vylepšit pro dobro rodiny, kdyby Devoea odsoudili za zabití,“ řekl Mason neutrálně.

„Zatraceně,“ vybuchl Crinston, „vždyť je to vrah! Vždyť ho docela chladnokrevně zamordoval!“

„Zajímal ho postoj rodiny, tvrdil, že jestli se rodina bude chtít jeho klientovi pomstít, bude se muset i on chovat k rodině obdobným způsobem. Pokusí se ze všech sil dokázat, že byl celý případ vůči jeho klientovi vykonstruován.“

„Jak by to mohl provést?“ divil se Crinston.

„Existují různé způsoby,“ odpověděl Mason stále ještě monotónním hlasem. „Zásadou trestního práva je, že se můžete pokusit podfouknout kohokoliv s výjimkou obžalovaného. Můžete šťourat do všeho, provádět křížový výslech týkající se mimořádných okolností ve snaze ukázat na určité motivy k vraždě. Pak před porotou vyjde motiv najevo, začnete poukazovat na příležitost, a když se vám podaří spojit motiv s příležitostí, můžete náhle zaměnit obvinění a tvrdit, že existuje stejně důkazů proti svědkovi obžaloby jako proti obviněnému.“

„Myslíte, že chce obvinit Frances Celaneovou?“ zeptal se Crinston.

„Neuvedl jsem žádné jméno,“, bránil se Perry Mason. „Jednoduše vám vysvětluju, jakou hru může sehrát takový obhájce.“

„Podívejte se. Vytáhl jste z něj přesně, co chce?“ zeptal se Crinston.

„Chce pořádný honorář a ujištění, že prokurátor bude posuzovat případ co nejshovívavěji a že ho bude kvalifikovat jako zabití.“

Crinston pohlédl zamyšleně na advokáta.

„Takhle to podle vás řekl?“

„Ano.“

„Ale chováte se, jako byste si nemyslel, že právě to si skutečně přeje.“

„To máte pravdu.“

„Proč?“

„Protože si nemyslím, že bude požadovat buď odsouzení za vraždu prvního stupně, nebo vůbec žádné.“

„Tak co vlastně Blackman chtěl?“

„Myslím, že mu šlo o naši reakci na jeho návrh. Jestliže bychom byli ochotni na něj přistoupit, snažil by se z toho vytřískat co nejvíce peněz a pak nás dál vydírat a teprve před soudem podrobit křížovému výslechu.“

Crinston zamyšleně pozoroval svůj doutník.

„Když mi telefonoval, nepřipadal mi jako muž tohoto druhu,“ spustil pomalu.

„Kdybyste s ním mluvil osobně, asi byste si vytvořil jiný názor,“ řekl Mason.

Crinston vložil doutník zpět mezi rty a zamyšleně jej žvýkal.

„Podívejte se,“ začal znovu a vyndal doutník z úst. „Nelíbí se mi, jak vedete tento případ.“

„Opravdu?“ reagoval chladně Mason.

„Nelíbí!“ vybuchl Crinston.

„A co se vám na tom nelíbí?“

„Myslím, že si necháváte proklouznout ohromnou příležitost mezi prsty. Myslím si, že se nám může podařit celou záležitost vyjasnit, když budeme s Blackmanem spolupracovat.“

„Já jsem jiného názoru,“ odpověděl Mason stroze.

„Ale já ne. Musím vám nařídit, abyste se s Blackmanem spojil a vyhověl mu za přijatelnou cenu.“

„Neuznávám žádnou přijatelnou cenu,“ vybuchl Mason. „Takový týpek nikdy nepřistoupí na přijatelné ceny. Zjistí, co považujeme za přijatelné, a pak zvýší své nároky.“

„Dobře, tak ať je zvýší. Ve hře je hromada peněz a my si nemůžeme dovolit to zpackat.“

„Obáváte se, že by Frances Celaneová nevydržela velký tlak?“

„To se ptáte mě?!“ Crinston skoro vykřikl. „Když jste nařídil, aby se nervově zhroutila jen proto, abyste ji odstranil policii z cesty?“

„Neřekl jsem, že jsem to udělal proto, abych ji odstranil policii z cesty,“ připomněl mu Mason.

„Tak jsem to tedy řekl já,“ odsekl Crinston.

„Ano,“ řekl Mason, „a nemusíte přitom křičet.“

Crinston vstal, odhodil napůl vykouřený doutník do plivátka a pohlédl na Masona.

„V pořádku, tím jste skončil.“

„Co tím chcete říct, že jsem skončil?“

„Nic víc, než to, co jsem řekl. Nadále mne již nezastupujete a také nebudete zastupovat Frances Celaneovou.“

„Domnívám se,“ začal Mason pomalu, „že to lépe posoudí slečna Celaneová. Počkám, až mi sama řekne, že ji již nezastupuji.“

„Řekne vám to zatraceně rychle, hned jak se s ní spojím.“

„Jak se s ní spojíte?“ usmál se zamyšleně Mason.

„Jen se nebojte, já si ji najdu, a v té chvíli budete vyřízen. Jste šejdíř. V některých věcech vám to pálí, ale celý případ jste dostal do pěkný bryndy. Opatřím si jiného advokáta a...“

Mason se prudce zvedl. Crinston ho pozoroval, jak obchází stůl, a mírně zpanikařil. Advokát se před něho postavil, v očích chladný, tvrdý a zlověstný pohled.

„Dobře,“ začal, „aby bylo v téhle záležitosti mezi námi jasno. Od tohoto okamžiku vás již nezastupuji, je to tak?“

„To si pište, že je.“

„A nemyslete si,“ pokračoval Mason, „že vaše záležitost je tak zatraceně důležitá. Mohu pro slečnu Celaneovou nadále vyřizovat otázky dědictví, i když nebudu zároveň působit jako zástupce dědice a žijícího partnera.“

„O to se již nemusíte starat,“ ubezpečil ho Crinston. „Na druhé straně si ale nemyslete, že budete zastupovat dědice. Nebudete zastupovat nic a nikoho. Najdu jiného advokáta, pro sebe i pro Frances Celaneovou.“

„Jenom abych dokázal, jaký jste hlupák a jak jste se nechal vlákat do pasti. Chci vám říct, že muže, který vás má zastupovat, vám navrhl Blackman,“ odříkával Mason skoro hrozivě.

„No a co má být?“

„Nic,“ usmál se Mason ledově, „klidně pokračujte a nechte se chytit do pasti podle vlastního gusta.“

Crinstonův pohled poněkud změkl.

„Podívejte se, Masone,“ spustil. „Já proti vám osobně nic nemám, ale tohle je obchodní záležitost. Myslím si, že věci zašmodrcháváte a že příliš dbáte na morálku. Chci, abyste mi dobře rozuměl. Frances Celaneová pro mne znamená hodně. Jsem něco jako její strýc. Je to dítě, na němž mi opravdu záleží, postarám se, aby dostala správný díl. Myslím si, že tenhle případ vyžaduje někoho, kdo umí jednat s Blackmanem. S vámi už jednat nebude, i kdybyste byl posledním člověkem na zemi.“

Perry Mason se hořce usmál a Crinston pokračoval:

„Ať se stane cokoli, stojím při Frances Celaneové. Nevím, jaké důkazy chtějí předložit, ale budu se té dívky zastávat za všech okolností. Vemte to na vědomí! Jsem obchodník a ona nemá o obchodě ani ponětí. Postarám se, aby dostala, co jí patří, a to hned.“

Otočil se a se strojenou důstojností odcházel.

Perry Mason ho soustředěně pozoroval.

„Jste pořádný cucák,“ poznamenal, když Crinston otevíral dveře.

Crinston se k němu otočil: „Nenávidím to slovo. Nikdo mi nebude říkat, že jsem cucák.“

„Nebude to dlouho trvat a budete ho nenávidět ještě více," odpověděl Perry Mason, otočil se a přešel zpátky ke stolu. Crinston ještě chvilku váhal a pak se vrátil do místnosti.

„Dobře, vy chytráku, teď vám něco řeknu. Celý ten případ jste zbabral již od počátku. Vím, že vás nemohu vyhodit, pokud jde o slečnu Celaneovou. To závisí výhradně na ní. Poradím jí, aby vás vyrazila. Jestli mě neposlechne, dám vám ještě jeden tip. Hlídejte si sluhu Purketta."

„Teď mě začínáte zajímat," usmál se Mason. „Pokračujte. Máte na mysli něco konkrétního?"

„Ale proč to chcete vědět, prosím vás," pronesl sarkasticky Crinston, „vy přeci žádnou radu nepotřebujete."

„Chtěl bych vědět, proč jste se zmínil o Purkettovi," naléhal Mason.

Crinston si ho přemítavě změřil. „Když vám to řeknu, budete mít dostatek rozumu tu informaci použít?"

Mason neodpověděl, a mírně naklonil hlavu jako člověk, který si přeje něco slyšet.

„Důkazy v tomto případě jasně ukazují na Devoea. Skutečně dobrý advokát by měl vidět, že policie vlastně nedostala příležitost uvažovat o přesvědčivosti takových indicií. Vy jste jen seděl a nedělal nic, zatímco se policie pustila do vyšetřování z jiné strany. A potom, když se v tom začali šťourat, nepodnikl jste zase nic, abyste svého klienta uchránil. Jestliže je Devoe vinen, tím všechno končí. Jestliže je nevinen, musel to udělat někdo jiný. Tou osobou je s největší pravděpodobností Purkertt. A přesto jste ho pořád držel v pozadí."

Crinston se odmlčel, v očích bojechtivost.

„To je všechno, co jste měl na srdci?"

„Ano, všechno."

Mason se usmál.

„Blackmanova adresa je Mutual Building. Myslel jsem, že vám to usnadní listování v telefonním seznamu.“

Crinston se zatvářil mírně překvapeně a pak se ušklíbl.

„Dobrá,“ stiskl kliku a práskl za sebou dveřmi. Mason ještě pár minut seděl a pak si nasadil klobouk. Cestou se obrátil k sekretářce:

„Nevím, Dello, kdy se vrátím. Zavřete kancelář v pět hodin.“

KAPITOLA XIII

Perry Mason vstoupil do garáže, kde parkoval, a zavolal si mechanika.

„Dá hodně práce přetočit tachometr? Chci říct, když máte na tachometru patnáct tisíc tři sta padesát mil a chcete to vrátit skoro o padesát zpátky. Jak dlouho by to trvalo?“

„Ani ne moc dlouho,“ usmál se mechanik, „ale když už si s tím chcete hrát, tak to stočte na tři tisíce a budete mít krásný model.“

„Ne,“ usmál se advokát, „nechci s tím vozem kšeftovat, jen hledám nějaké důkazy. Jak dlouho by tedy trvalo vrátit tachometr?“

„Je to hned, není to žádná dřina,“ zopakoval mechanik.

Perry Mason mu dal půldolar a zamyšleně vyšel z garáže. Z drogerie zavolal do domu Edwarda Nortona.

Hlas zřejmě patřil sluhovi, z intonace bylo poznat, že je zvyklý zvedat telefon. Navíc jako by odrážel tragédii, která se stala předmětem veřejného zájmu.

„Chtěl bych hovořit s panem Mayfieldem, zahradníkem,“ požádal Mason.

„Promiňte, pane, ale považuji poněkud za neobvyklé vyřizovat telefony pana Mayfielda. Nevím, jestli může k tomuto aparátu.“

„To je v pořádku,“ odpověděl Mason, aniž by se představil. „Tohle souvisí s policejním vyšetřováním, tak si pospěšte.“

Na druhé straně bylo chvíli ticho a potom se znovu ozval sluha: „Dobře, pane, okamžik.“

Za chvíli promluvil na druhém konci hluboký netečný hlas: „Haló?“

Advokát rychle spustil: „Nikomu ani slovo, tady je Perry Mason, právní zástupce slečny Celaneové. Vaše manželka mi řekla, že od ní má dostat nějaké peníze, a já ji nemohu zastihnout. Můžete mi poradit, kde bych ji sehnal?“

„Myslím, že šla do úřadu okresního prokurátora. Poslali pro ní vůz.“

„Dobře, ale teď je důležité, abych se spojil s vámi a projednal tu transakci. Můžete si vzít vůz a přijet za mnou?“

„Třeba bych moh, pane, ale nejsem si jist. Radši bych šel pěšky a setkal se s vámi na rohu hlavní, jestli sem můžete přijet, pane.“

„Tak dobře,“ souhlasil Mason, „sejdeme se na hlavní třídě a vy o tom nikomu neříkejte.“

Mason se vrátil do garáže a odejel na místo, kde se křižovala hlavní třída s odbočkou vedoucí k Nortonově rezidenci. Pomalu se smrákalo. Mason zaparkoval a v té chvíli k němu přistoupil mohutný chlapík.

„Jste pan Mason?“ zeptal se.

„Ano.“

„Já jsem Mayfield. O co vlastně jde?“

Mason se vysunul z vozu, jednou nohu nechal uvnitř, druhou na chodníku a zpytavě si muže prohlížel. Viděl lhostejný, netečný obličej, kalný pohled v očích a silné rty beze stopy úsměvu.

„Víte, o čem se mnou hovořila vaše žena?“

„Řekla mi, že s vámi mluvila,“ začal opatrně.

„Pověděla vám o čem?“

„Řekla mi, že možná dostaneme nějaký prachy.“

„V pořádku, a teď musím vědět, jak to bylo s tím tachometrem.“

„S jakým tachometrem?“

„S tachometrem v buicku. Vy jste jej stočil zpět, že?“

„Ne, pane,“ ohradil se zahradník.

„Chcete říct, že jste jej přetočil, až když jsem dohodl s vaší paní tu transakci?“

„Co tím myslíte?“

„To je moje věc, co si myslím. Jenom řekněte manželce, že potřebuju písemné svědectví, že byl tachometr v buicku přetočen zpět. Jinak nebudou žádný kšefty.“

„Jak to s tím souvisí?“

„Jenom tak,“ řekl Mason a píchl prstem do vzduchu, „že Edward Norton bez pochyby volal policii, že mu ukradli buick. To znamená, že buick nemohl být v garáži, když Norton na policii volal. Někdo s tím autem prostě vyjel a záleží na tom, jestli slečna Celaneová byla v té době doma či nikoliv. Když přijela policie, buick normálně stál v garáži a tachometr ukazoval stejné číslo jako před výjezdem. Teď se ptám, kdo to udělal?“

„Já ne, pane,“ vyhrkl zahradník.

„A co Devoe?“

„Nic o něm nevím, pane.“

„A majordomus?“

„Ani o něm nic nevím.“

„Vidím,“ ušklíbl se Mason, „že vy zřejmě nevíte zhola nic, ale vaše paní má zatraceně dobrou představu o tom, co se děje. Vyřiďte jí, že má-li se uskutečnit ta obchodní dohoda, musí zjistit, kdo u toho vozu přetočil tachometr. Rozuměl jste?“

„Chcete vědět, kdo byl s buickem venku, pane?“

„Ne, to je mi fuk. Ale policie si myslela, že to byla slečna Celaneová. Mě zajímá jen to, že někdo přetočil tachometr, a chci vědět kdo. Rozumíte?“

„Jo, myslím že ano, pane.“

„Kdy se vaše paní vrátí?“

„Já nevím. Přišli nějaký chlapi z úřadu okresního prokurátora a mluvili s ní. A pak ji odvezli, aby prý podepsala jakési prohlášení.“

„Dobře, myslíte, že jí můžete vyřídit můj vzkaz?“

„Ano, pane, to je samozřejmé.“

„Tak to koukejte udělat,“ zvýšil Mason hlas. „A pak je tu ještě jedna věc. Rád bych věděl, kde jste byl v domě, když došlo k vraždě.“

„Já?“ zaváhal muž. „Já jsem spal.“

„Jste si tím jist?“

„Samozřejmě že jsem. Vzbudil mě až ten zmatek kolem.“

„Ale vaše paní nespala.“

„Kdo říká, že nespala,“ dožadoval se Mayfield a v jeho mrzutých očích se objevila známka rozrušení.

„Já,“ ujistil ho Mason. „Vaše paní byla někde v domě. V době vraždy v posteli nebyla. Vy to víte!“

„No a co?“

„Jen to,“ poznamenal Mason tiše a důrazně, „že v té místnosti byla žena s mužem, který vraždil. Vaše paní tvrdí, že to byla nebo že to mohla být slečna Celaneová. Chci, abyste manželce vyřídil, že mám v rukou důkaz, který mne opravňuje domnívat se, že tou ženou byla ona.“

„Chcete tím naznačit,“ vybuchl muž, „že moji ženu obviňujete z vraždy?“

„Říkám jen,“ odpověděl Mason a postavil se tváří v tvář rozběsněnému zahradníkovi, „že mám důkaz o tom, že to byla vaše žena, která byla v místnosti, když zasadili ten smrtící úder. Nemusela tušit, že ten úder je smrtelný, ale nemůže popřít, že v té době byla v místnosti.“

„Vy chcete, abych jí tohle vyřídil?“

„Ano, chci.“

„Dobře, tak já jí to řeknu, ale radost z toho mít nebude.“

„To je mi celkem jedno.“

„Dobře, máte ještě něco?“

„Ne, díky. Jenom bych chtěl, aby vás nikdo neslyšel, až jí to budete říkat. Prostě nechci, aby o tom věděli lidé z okresní prokuratury.“

„Ano, jistě, tomu rozumím.“

„Tak je to v pořádku,“ odpověděl Mason, nastoupil do vozu a pomalu se rozjel ulicí.

Zajel ke kavárně, objednal si a zamyšleně se pustil do jídla. Než dojedl, kolportéři na ulici zrovna oznamovali nové vydání novin. Koupil si jeden výtisk, sedl si do vozu a pohodlně se opřel. Ve světle malé žárovičky začal číst titulky, jež zabíraly skoro celou přední stranu:

Nová záhada kolem vraždy milionáře! V okamžiku
vraždy byla v místnosti žena!
Policie hledá označené peníze, které patřily milionáři!
Dědička tajně oddána, její manžel korunním svědkem
případu.
Krásná neteř záhadně zmizela po návštěvě
prominentního advokáta!

Perry Mason četl pečlivě každé slovo senzačního příběhu. Příběhu, v němž novináři mluvili víc mezi řádky než přímo. Jen krátce se zmínili o obvinění a vyvolali ve veřejnosti dojem, že osoba šoféra Devoea policii příliš neuspokojuje a že uvažuje o obvinění bohaté a významné osoby.

Perry Mason pečlivě složil noviny a zastrčil je do postranní kapsy dveří, pak se rozjel dolů do města k hotelu, kde se nechal zapsat pod smyšleným jménem a kde zůstal přes noc. Mládenecký byt osiřel.

KAPITOLA XIV

Perry Mason otevřel dveře kanceláře, pozdravil Dellu Streetovou a vešel do své místnosti, kde ležely na stole ranní noviny. Della Streetová ho následovala.

„Někdo se sem vloupal a něco hledal...“ vyhrkla.

Obrátil se k ní s prstem na ústech a pak začal prohledávat kancelář. Díval se pod obrazy, do knihovny, prohlížel stěny i stůl. Nakonec se narovnal a usmál.

„Koukám, jestli nám tu nenechali odposlouchávací zařízení.“

Přikývla. „Někdo se v noci vloupal do kanceláře a všechno důkladně prohledal,“ dokončila konečně větu. „Sejf byl otevřen.“

„Poškodili ho?“

„Ne, musel to být mazaný lump, který se vyznal v číselných kombinacích.“

„Dobrá, a co je ještě nového?“

„Nic,“ odpověděla. „Jen venku sedí tři detektivové a hlídají kancelář, myslím, že na někoho čekají.“

Usmál se: „To si počkají, já je naučím trpělivosti.“

„Četl jste noviny?“

„Ranní ne.“

„V posledním vydání se uvádí, že identifikovali hůl, kterou byl Norton zabit.“

„Skutečně?“

„Ano. Byla to těžká vycházková hůl, patří Rob Gleasonovi, manželovi naší klientky.“

„To ale znamená, že ho obviní z vraždy prvního stupně a Devoea osvobodí.“

„Obviní také ženu, pokud tak již neučinili,“ dodala.

„Opravdu?“

„Ano. Don Graves jim poskytl další informace, které zásadně mění tvář celého případu. Alespoň podle Star. Ten sekretář někoho kryl. Policie ho zlomila a vymámili z něj další svědectví!“

„Ale to je zajímavé, kdyby někdo přišel, zdržte ho, ať počká.“

Přikývla a pohlédla na něj s obavou.

„Nezapletete se do celé té záležitosti, že ne?“

„Proč bych se do toho měl zaplést?“

„Vy víte, co myslím. Děláte pro své klienty příliš mnoho.“

„Co tím chcete říct?“

„Dobře víte co. Vymyslel jste si nervové zhroucení slečny Celaneové a nechal ji odvézt ambulancí.“

„No a?“ usmál se.

„Nedopouštíte se tím zločinu ukrývání člověka, kterého hledá policie?“

„Tak ona ji policie hledá?“

„Ne,“ připustila pochybovačně, „myslím, že zatím ne.“

„Navíc já nejsem lékař, abych určoval diagnózu. Myslel jsem, že se nervově zhroutila, a zavolal jsem doktora.“

Znova se na něho podívala a potřásla hlavou.

„Mně se to nějak nelíbí,“ nedala se.

„Co se vám nelíbí?“

„Nelíbí se mi, jak se vždycky zamícháte do případu.“

„Klienty ostatních advokátů ale nakonec oběsí,“ hájil se.

„Někdy si to zaslouží,“ podotkla.

„Náhodou mně ještě nikoho neoběsili a ani jeden si to nezasloužil.“

Chvilku se na něho dívala, pak se usmála a v jejím úsměvu bylo něco mateřského.

„Vaši klienti jsou vždycky nevinní?“

„To tvrdí porota. A koneckonců ona soudí a rozhoduje.“

„Vyhrál jste,“ pokrčila rameny a vrátila se do kanceláře.

Dveře zaklaply a Mason se posadil za stůl. Rozložil si noviny. Asi patnáct minut nerušené četl a pak se ozvalo zaklepání.

„Je tu paní Mayfieldová,“ oznámila Della Streetová, „myslím, že byste ji měl přijmout, dokud má dobrou náladu.“

Perry Mason přikývl.

„Pošlete ji sem a rychle. Asi ji sleduje tajný, kdyby přišel až sem, zdržte ho co nejdéle.“

Dívka přikývla, otevřela dveře a pokynula ženě, aby vstoupila. Rozložitá postava paní Mayfieldové zaplnila vchod, protože Della se snažila otevřít dveře co nejméně. Když je za správcovou přibouchla, zaslechl Mason její hlas. „Je mi velmi líto, ale pan Mason má právě důležité jednání a nemohu ho rušit.“

Advokát pokynul návštěvnici, vstal, přešel kancelář a zamkl dveře.

„Dobré jitro, paní Mayfieldová.“

Dívala se na něho bojovně.

„Dobré jitro,“ utrousila na půl úst.

Perry Mason ukázal na velké černé kožené křeslo. Posadila se rovně jako pravítko a vysunula bradu.

„Co je to s tím tachometrem u buicka?“ vybafla.

Z předpokoje bylo slyšet nějaký pohyb a pak hluk, jak někdo narážel na dveře. Knoflík se otočil, ale zámek držel pevně. Mason se upřeně díval na paní Mayfieldovou ve snaze odvrátit její pozornost od zamčených dveří.

„Pan Norton,“ spustil advokát, „oznámil, že buicka někdo ukradl. Tehdy se zdálo, že s ním jela slečna Celaneová. Nyní to vypadá tak, že nikoliv. Buick musel být pryč, když Norton hlásil krádež policii. Máme ale záznam na tachometru, podle něhož měl vůz najeto 15 304,7 míle, když se vrátil do garáže. To znamená, že osoba, která v den vraždy vůz použila, musela tachometr přetočit, nebo ho před jízdou odpojit.“

„Ten vůz nevyjel,“ potřásla paní Mayfieldová hlavou.

„Jste si tím jista?“

„Purkett, sluha, spí přímo nad garáží. Ležel v posteli a četl. Byl by slyšel, kdyby někdo vůz vyvezl.“

„Nemohl se mýlit?“ naléhal Mason.

„Ne! Vrata dělají hrozný rámus, ten se nad garáží nedá přeslechnout. Dveře garáže byly zavřené a žádný vůz nevyjel, Purkett si je jistej. A teď chci vysvětlení té pitomosti, kterou jste řekl manželovi, že jsem byla v místnosti, když se vražda...“

„Zapomeňte na to chvilku,“ přerušil ji Mason. „Teď mluvíme o voze a moc času nezbývá. Nemohu s vámi uzavřít obchod, pokud neprokážu, že někdo přetočil tachometr.“

Důrazně zavrtěla hlavou.

„Nemůžete uzavřít obchod tak jako tak. Podařilo se vám udělat pořádný zmatek.“

„Co tím chcete říct, paní Mayfieldová?“

„Policie díky vám do toho zatáhla Frances Celaneovou.“ Ostře pohlédla na advokáta a pak ji náhle černé oči zvlhly.

„Já ale jsem toho názoru, že jste to vy, kdo do toho Frances Celaneovou namočil,“ obvinil ji přímo. „Vydírala jste ji kvůli jejímu sňatku a pak jste v tom pokračovala s příslibem, že ji vyloučíte z případu vraždy.“

V černých očích se objevily slzy.

„Potřebuju peníze,“ začala a její hlas ztratil útočný tón. „Věděla jsem, že je takhle můžu snadno dostat. Věděla jsem, že Frances Celaneová zdědí spoustu peněz. Neviděla jsem žádný důvod, proč bych z nich neměla taky něco mít. Celý život jsem dřela. Vzala jsem si hlupáka bez ambicí a bez kouska rozumu, aby si k něčemu pomohl. Když jsem byla malá holka, musela jsem podporovat rodinu. Pak jsem se vdala a zařizovala všechno, aby se rodina udržela při životě. Po léta jsem obskakovala Frances Celaneovou, byla to líná a zkažená slečinka. Dřela jsem v domácnosti jako otrok a starala se, aby měla každé ráno snídani v

posteli, už mě to unavuje. Nevidím žádný důvod, proč bych si neměla pomoct k nějakým penězům. Chtěla jsem jich spoustu. Chtěla jsem, aby si mě lidi považovali, udělala bych pro to všechno s jedinou výjimkou. Nechtěla jsem, aby se Frances Celaneová dostala do nesnází. A teď s tím už nic neudělám. Policie mne zahnala do kouta a přiměla mě promluvit. Frances Celaneovou zavřou pro vraždu. Chápete to?“

Skoro už křičela.

Na dveře kanceláře někdo panovačně zabouchal.

„Otevřte, vy tam,“ zavrčel hlas. Perry Mason mu nevěnoval pozornost, upíral pohled na paní Mayfieldovou.

„Kdyby to pomohlo vyjasnit tuto záhadu, myslíte, že byste našla někoho, kdo by dosvědčil, že vůz vyjel a tachometr někdo přetočil nebo odpojil?“

„Ne,“ řekla, „vůz se z garáže nehnul.“

Mason rázoval kanceláří.

Znovu se ozvalo zaklepání. „Tady policie. Otevřete!“

Náhle se Mason zasmál: „Bože, to jsem hlupák!“

Hospodyně si setřela slzy a pohlédla na něj rozšířenýma očima.

„Samozřejmě že vůz nevyjel z garáže. Ani se nehnul,“ vykřikl Mason a uhodil pěstí do dlaně. Rychle se otočil. „Jestli chcete pro Frances Celaneovou něco udělat, promluvte znovu s Purkettem a podrobně s ním projděte celý případ. Ať se stane, co se stane, nikdo nesmí otřást jeho svědectvím.“

„Má potvrdit, že vůz neopustil garáž?“

„Má říct pravdu,“ odpověděl Perry Mason. „Ale chci, aby byl sebejistý, aby se před porotou netřásl jako sulc. Chci, aby dosvědčil, že vůz té noci neopustil garáž, nic jiného, že dveře garáže zůstaly zavřeny a že nikdo nemohl vůz z garáže vyvézt, aniž by to on zaslechl.“

„Tohle on tvrdí, je to pravda.“

„V pořádku. Jestli chcete udělat něco pro Frances Celaneovou, jděte za ním a zařiďte, aby ho nic na světě nepřinutilo změnit svědectví.“

„To udělám,“ slíbila.

„Co jste řekla policii o těch penězích od Frances Celaneové?“ zeptal se spěšně.

„Nic, jen to, že vám dala peníze, ale kolik nevím, ani v jakých to bylo bankovkách.“

Dveře zapraskaly pod nárazem těla. Perry Mason k nim došel a odemkl.

„Jak si to k čertu představujete takhle vpadnout do mé kanceláře?“

Mohutný muž se širokými rameny, silným krkem a vyklenutým čelem se vtlačil dovnitř.

„Řekl jsem vám, kdo jsem. Policie.“

„To je mi jedno, i kdybyste byl Mussolini. Nemáte právo vpadnout mi takhle do soukromé kanceláře.“

„Houby nemám,“ uchechtl se detektiv. „Mám příkaz vzít tuhle ženu do vazby.“

Paní Mayfieldová slabě vzlykla.

„Na základě jakého obvinění?“

„Je hlavním svědkem v případě vraždy.“

„S tou vazbou jste nijak nepospíchal,“ poznamenal Mason, „dokud nezašla do mé kanceláře.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se detektiv.

„Přesně tak, jak říkám. Čekal jste venku a číhal, dokud jste nespatřil paní Mayfieldovou, jak jde dovnitř. Zavolal jste své představené a požádal o instrukce. Měl jste ji sebrat jako závažného svědka, dříve než bude mít možnost hovořit se mnou.“

„Umíte v tom chodit, že jo,“ vyštěkl detektiv.

Paní Mayfieldová se dívala z jednoho na druhého.

„Ale já nic neprovedla.“

„O to nejde,“ ujistil ji detektiv. „Hlavní je držet vás stranou jako důležitého svědka, aby vás nikdo neobtěžoval a aby se vám nic nestalo.“

„A abyste nemohla mluvit s nikým kromě s lidmi okresního prokurátora,“ dodal Mason.

Detektiv po něm šlehl pohledem.

„Víme, že jste dostal deset tisícidolarových bankovek, které byly ukradeny Edwardu Nortonovi.“

„Opravdu?“ zeptal se Mason.

„Ano, přesně tak,“ odštěkl detektiv.

„Tak kde ty bankovky podle vás jsou?“

„To nevíme, ale určitě na to přijdeme.“

„Nuže,“ řekl Mason, „toto je volná a svobodná země - nebo aspoň byla. Tak si je můžete hledat.“

„Až je najdeme,“ neodpustil si detektiv, „budete i vy čelit obvinění, že jste přijal kradený majetek.“

„Teď vám ovšem zbývá udělat pouze tři věci,“ usmál se Mason.

„Jaké věci?“

„Musíte dokázat, že ty peníze opravdu někdo ukradl, že mi je dal a že jsem věděl, že jsou kradené.“

„Teď ale víte, že jsou kradené.“

„Proč bych to měl vědět?“

„Protože jsem vám to řekl.“

„Tak podívejte se, především nepřiznávám, že mám nějakých deset tisíc dolarů, a vaše slovo nepovažuji za bernou minci.“

Detektiv se otočil na paní Mayfieldovou: „Tak pojďte, madam, s tímhle advokátem si to vyřídíme později. Nikdo vás nechce obtěžovat. Jen musíte zůstat v bezpečí do doby, kdy dostaneme vaše svědectví.“

„Ale já s vámi nechci jít,“ namítla.

„Mám své rozkazy, madam.“

Perry Mason pozoroval dvojici, jak vychází z kanceláře, ostře řezaný obličej byl bezvýrazný, ale v očích se mu zračilo nepřátelství.

Když se dveře předpokoje zavřely, Mason se obrátil k sekretářce.

„Dello, chci abyste zatelefonovala do redakce Star a představte se. Je tam nějaký Harry Nevers, reportér. Zná mě. Požádejte, aby lokálkář Neversovi vyřídil, že bych mu rád předal senzační zprávy.“

Natáhla se pro telefon. „Mám to říct lokálkařovi?“

„Ano, chci, aby sem Neverse ihned poslal.“

„Nechcete s redaktorem mluvit osobně?“

„Ne. Na druhém aparátu by to hned zapisoval nějaký chlap a udělali by z toho normální interview. Chci, aby věděli, kdo jste, a aby sem hned poslali Neverse pro pěknou historku. Budou se vás ptát, o co jde, ale tvařte se, že nevíte, a já že tu nejsem...“

Přikývla a zvedla sluchátko. Perry Mason se vrátil do své kanceláře a zavřel za sebou.

KAPITOLA XV

Harry Nevers byl vysoký a hubený, s unuděným výrazem v očích. Vlasy potřebovaly holiče a mastný obličej napovídal, že již dlouho nespal. Zdálo se, že celou noc, ale ve skutečnosti nespal osmačtyřicet hodin. Vstoupil do kanceláře Perry Masona a svalil se do velkého koženého křesla.

„Chci vám dát šanci," začal Mason, „a od vás očekávám laskavost."

Nevers hovořil lhostejným, monotónním hlasem. „Jistě, už jsem si to dávno dal dohromady. Kde je?"

„Kdo?"

„Frances Celaneová."

„Kdo se o to zajímá?"

„Já."

„Co je to za nápad?"

Nevers zívl, sedl si napříč a přehodil nohy přes opěradlo.

„Krucinál, netvařte se tak překvapeně. O to se už snažili jiný experti. Prokoukl jsem tu hru hned, jak mi vyřídili, že jste volal. Bylo to jednoduché. Frances Celaneová se nervově zhroutila a byla rychle odklizena do sanatoria. Minulou noc okresní prokurátor vyslechl svědectví, na jehož základě se rozhodl obžalovat ji z vraždy prvního stupně. Byla tajně oddána s nějakým Gleasonem. Sebrali ho a teď jdou po ní.

Vy jste právní zástupce Frances Celaneové a vy jste ji někam schoval. Je to zřejmě skrýš bezpečná, aby nespadla do pasti dřív, než se bude moct vzdát. Ale nemůžete ji ukrývat, až se v novinách objeví, že ji policie stíhá pro vraždu. Zapletl jste do toho doktora a špitál, a ty to nebudou tolerovat, i kdybyste chtěl. Teď vás zahnali do úzkých a vy nevíte, jak z toho ven, tak jste si vybral mne,

abyste ze mě dostal nějaké novinky. Řekněte mi na rovinu, co vlastně chcete, a já vám odpovím, jestli spolu uděláme kšeft.“

Mason se zamračil a mírně zabubnoval prsty na stůl.

„Já nevím, co chci, Harry.“

Nevers smutně potřásl hlavou.

„Z tý natvrdlý sebranky, pro kterou pracuju, brácho, nikdy nic nedostanu, když nevím přesně, co chci. Když chcete jít do toho kšeftu, musíte hned teď.“

„Nuže,“ začal pomalu Mason. „Zcela obecně vám mohu prozradit, že se pokusím dostat dva nebo tři lidi do Nortonovy rezidence za podobných podmínek, jaké byly v době vraždy. Ještě nevím, jak to provedu - v každém ohledu uvedu skutečnost, že buick, který byl údajně ukraden, vůbec z garáže nevyjel. A od vás chci, abyste se postaral o širokou publicitu.“

„Počkejte,“ řekl Nevers stále jaksi nezúčastněně. „Tvrdíte, že buick vůbec z garáže nevyjel. Ve skutečnosti sice vyjel, ale tachometr někdo buď odpojil, nebo ho přetočil. Mám pravdu?“

„Ne, uvedu, že z garáže vůbec nevyjel.“

V hlase Harryho Neverse se poprvé objevila stopa zájmu. „To je ale z vašeho hlediska trochu zvláštní přístup.“

„Jistě, o tom si promluvíme, až nastane příhodná doba,“ ujistil ho Mason. „Nyní vám pouze naznačuju, co hodlám udělat. Otázkou je, zda uzavřeme obchod?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl Nevers.

„Máte s sebou fotografa?“

„Jistě, čeká dole ve voze a zajistil jsem obrázek na přední stranu.“

Perry Mason zdvihl sluchátko a tiše přikázal Delle Streetové, aby zavolala doktora Praytona. „Zjistěte, do kterého sanatoria zavezl Frances Celaneovou, a zařiďte, aby ji ihned propustil a pak mi zavolal. Řekněte mu, že Frances Celaneová bude obžalována z vraždy a že si nepřeju, aby byl do toho zapleten. Zjistěte si číslo

sanatoria, a než vyřídí propuštění, spojte mě s Frances Celaneovou.“

„A teď poslouchejte,“ vyhrkl Nevers, když Mason zavěsil. „Uděláte mi laskavost?“

„Jakou?“ vyzvídal opatrně Mason. „Myslel jsem, že jsem vám již jednu udělal. Získáte exkluzivní fotografie a všechno ostatní.“

„Nebuďte takový skoupý. Chci jen běžnou laskavost.“

„Jakou?“

Nevers se v křesle mírně narovnal. „Řekněte tý holce, aby ukázala nohy. Ten obrázek přijde na první stránku, potřebuju ale řadu momentek. Možná že na první stránku dáme detailní záběr obličeje a nohy přijdou na druhou.“

„Dobře,“ přerušil ho Mason, „proč bychom jí to neřekli. Měl byste k ní být upřímný.“

„Samozřejmě, ale vy jste její právní zástupce a vám bude víc věřit. Někdy máme potíže s tím, aby dámy správně pózovaly, když jsou rozčilené. Potřebuju, aby to byl trhák.“

„Udělám, co bude v mých silách,“ ujistil ho Mason.

Harry Nevers si vyndal cigaretu, zapálil si a v duchu advokáta odhadoval.

„Jestliže bychom ji dostali do redakce a postarali se o její ochranu, mohla by mít větší šanci.“

„Ne,“ řekl Mason, „máte u ní exkluzivní rozhovor a pak fotografii. Víc vám nemohu nabídnout. Vzdá se okresnímu prokurátorovi a chci se ujistit, že nedojde k žádnému nedorozumění. Jinými slovy počítám s tím, že noviny řeknou veřejnosti pravdu.“

Nevers zívl a pohlédl na telefon.

„V pořádku! Teď by mě zajímalo, jestli už vaše sekretářka dostala spojení...“

Telefon v té chvíli zazvonil, Mason zdvihl sluchátko. Na druhém konci se ozval vzrušený hlas Frances Celaneové.

„Co se děje?“ vyhrkla. „Nenechali mě tu číst noviny!“

„Všechno je v pořádku,“ ujistil ji Mason, „představení právě začíná.“

„Co tím myslíte?“

„Zatkli Roba Gleasona pro vraždu.“ Zaslechl vzdech a pokračoval: „Identifikovali hůl, kterou zabili Edwarda Nortona. Je to vycházková hůl Roba Gleasona.“

„Rob Gleason to neudělal,“ odpověděla rychle. „Navštívil mého strýce a trochu se pohádali. Zapomněl tu hůl ve strýcově pokoji a...“

„Na tom nezáleží,“ přerušil ji Mason. „Nejspíš tuhle linku odposlouchávají. Řeknete mi to, až ke mně přijdete. Vemte si taxíka a ihned přijeďte a připravte se na to, že se vzdáte.“

„Myslíte, že mne chtějí zavřít?“

„Ano, jsem připraven na to, že na vás uvalí vazbu.“

„Ale vždyť mne z vraždy neobvinili, či ano?“

„Ale udělají to a já je přinutím, aby se projevili.“

„Musím to udělat?“

„Slíbila jste, že mi budete důvěřovat, musíte to udělat.“

„Jsem u vás do půl hodiny.“

„O. K.,“ odpověděl Mason a zavěsil. Za okamžik zdvihl sluchátko a požádal sekretářku, aby zavolala kancelář okresního prokurátora. „Chci mluvit s Claudem Drummem, jestli je tam.“ Zavěsil a podíval se na reportéra.

„Poslouchejte,“ začal Nevers. „Chcete šlápnout do měkkýho? Když řeknete okresnímu prokurátorovi, že mu tu ženskou vydáte, vlítnou sem a seberou vám ji dříve, než vstoupí do kanceláře. Určitě ji seberou radši sami, než abyste jim ji dobrovolně vydal.“

Mason přisvědčil.

„To je důvod, proč si poslechnete, co si budu povídat s okresním prokurátorem, abychom vyloučili nedorozumění.“

Zazvonil telefon, Mason zdvihl sluchátko.

„Haló, to je Drumm? Tady je Mason. Ano, Perry Mason. Dověděl jsem se, že Roberta Gleasona obvinili z vraždy Edwarda Nortona.“

Drummův hlas v telefonu zněl chladně a opatrně.

„Je obviněn jako jeden z pachatelů.“

„Takže jsou další?“

„Ano, pravděpodobně.“

„Už jste je obvinili?“

„Zatím ne.“

„Milý přítelíčku, prozraďte mi, že druhým obviněným má být Frances Celaneová.“

„Proč vlastně voláte?“ vyzvídal opatrně Drumm.

„Volám vás, abych vám oznámil, že Frances Celaneová se chystá vzdát vašemu úřadu.“

Chvilku bylo ticho a pak se Drumm zeptal: „Kde je teď?“

„Někde mezi svým dočasným působištěm a vaší kanceláří. Už je na cestě.“

„Zastaví se někde?“ zeptal se ještě Drumm.

„To vám nemohu prozradit.“

„Dobře, až přijde, rádi ji uvidíme.“

„Budete požadovat kauci?“

„To zvážím, až učiní výpověď.“

Mason se do telefonu usmál.

„Abyste mi špatně nerozuměl, Drumme, řekl jsem, že se přijde vzdát, ne vypovídat.“

„Položíme jí jen pár otázek.“

„To je v pořádku,“ souhlasil Mason, „můžete se jí ptát, na co chcete. Bude jen ráda, když to uděláte.“

„Odpoví na naše otázky?“

„Ne. Když už by ji někdo vyslechl, budu to já,“ odpověděl Mason a zavěsil.

Nevers se na něho otráveně podíval: „Podrobí vás křížovému výslechu. Určitě si domyslí, že přijde sem do vaší kanceláře, a zatknou ji dřív, než se bude moci sama vzdát.“

„Ne, myslí si, že jede ze sanatoria přímo k nim. A konečně jste slyšel celou rozmluvu. To odstraní veškeré nedorozumění.“

Mason sáhl do stolu, vytáhl whisky a postavil na stůl skleničky. Reportér přitáhl láhev, zaklonil se a napil se přímo. Pak se na advokáta zašklebil.

„Moje první žena nerada myla nádobí, tak jsem si zvykl nešpinit sklenice. Víte, Masone, tohle může být zatraceně těžký dopoledne, a já jsem už pár nocí nespal. Jestliže si tuhle láhev strčím do kapsy, může mě to udržet na nohou.“

Mason se natáhl a láhev vzal. „Radši ji nechám ve stole. Aspoň budu vědět, že jste nepřebral.“

„Tak dobrá,“ zavrčel Nevers, „za těchto okolností mi nic nebrání, abych sešel dolů pro fotografa.“ Vstal z křesla a zmizel v předpokoji. Do pěti minut byl zpátky, fotograf nesl v jedné ruce aparát a černou látku, v druhé stojan. Neztrácel čas pozdravem a okamžitě hodnotil osvětlení místnosti.

„Jak vypadá, jaký je to typ?“ vyzvídal.

„Hedvábné vlasy, černé oči, vystouplé lícní kosti a hezká postava. Nebudete s ní mít potíže. Dokáže pózovat tak, aby vypadala svůdně,“ ujistil ho Mason.

„Chtěl bych, aby se posadila do tohohle koženého křesla,“ požádal fotograf.

„Dobře, tak ji tam posadíme.“

Fotograf odtáhl záclony, umístil stojan, upevnil kameru, zaostřil a nasypal něco magnézia do bleskového zařízení.

„Proč nepoužíváte žárovky?“ zeptal se Mason. „Myslím že jsou lepší a navíc nezačmoudí místnost.“

„To říkejte těm našim cifršpiónům, a kromě toho je to vaše kancelář a mně osobně kouř nevadí.“

Nevers se na Masona ušklíbl.

„Není nad milou spolupráci,“ podotkl.

Mason pohlédl na strop a zamumlal: „Nejspíš budu muset odsud aspoň na půl hodiny vypadnout, protože vy chlapci chcete něco uškudlit na pořádných žárovkách.“

„Dejte mu loknout z té láhve a možná bude s tím práškem šetřit.“

Mason přistrčil láhev k fotografovi.

„Poslouchejte,“ ozval se Nevers skoro mrzutě, „připadá mi, že máte v rukávě schovaný nějaký trumf.“

„To víte, že mám,“ ujistil ho Mason.

„Poslyš, Bille,“ obrátil se Nevers na fotografa, „bylo by dobré udělat obrázek pana advokáta u stolu. Vytáhni nějaké odborné knihy, tu láhev dej pryč a pořiď pár snímků.“

„Neplýtvejte zbytečně filmem. Můj obrázek nevyjde, pokud nebude ze soudní síně, nebo pokud se nebudu promenovat po ulici s Frances Celaneovou nebo něco na ten způsob.“

Harry Nevers se na něho otráveně podíval. „Tím si nejsem jist. Záleží na tom, co máte v rukávě. Před chvílí jste vysypal pěknou řádku novinek, schovám si ten snímek do archivu, kdyby něco. Nikdy nevíte, co se může stát.“

Perry Mason na něj bystře pohlédl.

„Jinými slovy chcete říct, že mám být také zatčen, co?“

Nevers se spokojeně uchechtl.

„Máte dobrý postřeh, Masone, ale zvláštní způsoby, jak vést soudní pře a obhajovat klienty. Když už jste to nakousl, opravdu jsem zaslechl něco o ukradených penězích, které jste dostal jako žold a které jste nevrátil.“

Mason se pohrdavě zasmál: „Kdybych dostal nějaké peníze, jak by asi vypadal můj klient, kdybych zašel do kanceláře okresního prokurátora a hodil mu peníze na stůl.“

„Dostal jste nějaké tisícidolarovky?“ zeptal se Nevers tónem, který neočekává odpověď.

Perry Mason mávl rukou.

„Jestliže ano, měl bych bankovky u sebe nebo někde tady. Kancelář mi prohledali do posledního šroubku.“

„Dnes ráno?“ zeptal se Nevers.

„Někdy v noci.“

Nevers otočil hlavu k fotografovi. „Udělej radši tři snímky, Bille. Vezmi ho, jak sedí za stolem, jak stojí a detail obličeje.“

KAPITOLA XVI

Fran Celaneová seděla v křesle a dívala se do kamery, pak pohlédla na Perry Masona a nasadila unavený, žalostný úsměv.

„Vydržte takhle," zvolal fotograf.

„Okamžik," přidal se Nevers, „mělo by v tom být i trochu sexu, ať jsou víc vidět nohy."

Frances Celaneová se nepřestávala usmívat a levou rukou si povytáhla sukni.

„Dívejte se do kamery," nařídil fotograf.

„Moment," přerušil ho Nevers. „To pořád není ono. Chtěl bych, aby byla vidět ještě větší část nohou."

Úsměv zmizel, v očích jí rozzlobeně zasvítilo. Vzteklým gestem vytáhla sukni hodně nad kolena.

„To je zas trochu moc, slečno Celaneová," usmál se fotograf.

„Musíte pochopit, slečno Celaneová," vysvětloval klidně Mason, „že mládenci stojí v tomto případě na naší straně. Postarají se o to, abyste vzbudila ve veřejnosti příznivý dojem, takže potřebujeme fotku, která tomu pomůže. Stačí, abyste se usmála patřičným úsměvem a mírně naznačila sexuální přitažlivost, která vyvolá zájem mužských čtenářů."

Zloba z jejích očí zmizela. Upravila si sukni kousek nad koleny a znovu nasadila předchozí úsměv.

„Teď je to O. K.," pochválil ji Nevers.

„Vydržte," zvolal fotograf, „a nemrkejte!"

Světlo blesklo, ke stropu se vyvalil obláček kouře.

„Výborně, a teď uděláme druhý záběr v trochu jiné póze. Vezměte si do levé ruky kapesník, jako byste zrovna plakala, a v obličeji musíte mít utrápený výraz. Koutky úst spusťte trochu dolů. Nohy míň provokativní."

Frances Celaneová znovu vybuchla: „Co si myslíte, že jsem? Herečka nebo manekýna?“

„To je v pořádku,“ uklidňoval ji Perry Mason. „Takových situací budete muset zvládnout víc, slečno Celaneová. A chtěl bych vás poprosit, abyste se trochu krotila. Když neovládnete svůj temperament, reportéři vás začnou představovat jako šelmu, a to vaší kauze moc neposlouží. Snažím se o to, aby se celá ta věc dostala co nejrychleji k soudu a abych v nejkratším možném čase dosáhl vašeho osvobození. Musíte spolupracovat, nebo se jinak dožijeme nepříjemného překvapení.“

Chvilku se na Perryho Masona dívala a pak zaujala pózu, kterou chtěli.

„Bradu trochu níž a vlevo. Oči sklopte, ne tak moc, takhle by to vypadalo, že je máte zavřené. Ramena stáhněte trochu zpátky, potřebuj u do záběru kousek vašeho hrdla. Tak je to dobře. Vydržte!“

Znovu se ozvala spoušť, znovu se vyvalil bílý kouř.

„O. K.,“ pochválil ji fotograf, „ty dva záběry jsou v pořádku.“

Perry Mason přešel k telefonu.

„Zavolejte mi, prosím, kancelář okresního prokurátora.“

Když se Drumm ozval v aparátu, Mason spustil: „Je mi to hrozně líto, Drumme, ale slečna Celaneová je značně indisponovaná. Jak víte, nervově se zhroutila a lékař ji poslal do sanatoria. Když se dověděla, že po ní jde policie, odešla ze sanatoria a teď je celá vynervovaná u mě v kanceláři. Bylo by lepší, kdyby si ji tu někdo vyzvedl.“

„Pokud se nemýlím, tvrdil jste, že od vás odešla, když jste mi telefonoval,“ řekl Drumm znechuceně.

„To ne,“ odpověděl Mason, „to jste mi špatně rozuměl. Jen jsem říkal, že nevím, kde se po cestě zastaví. Zastavila se tu, protože je nervózní a chce, abych šel s ní.“

„Dobře, policie přijde,“ zavrčel Drumm a praštil sluchátkem.

Mason se zašklebil a obrátil se na Neverse.

„Kdybych jim hned řekl, že se vzdá tady, určitě by už venku čekali muži, kteří by ji sebrali dřív, než by se dostala dovnitř.“

„V pořádku,“ kývl Nevers, „to všechno patří ke hře. Snesl bych ještě jeden hlt whisky, jestli ji máte po ruce.“

„Taky bych snesla něco ostřejšího,“ ozvala se Frances Celaneová. u Mason se k ní obrátil a zavrtěl hlavou.

„Ne. Za chvíli se octneme uprostřed akce a já bych nechtěl, aby byl z vašeho dechu cítit alkohol, slečno Celaneová. Musíte si pamatovat, že sebemenší maličkost, kterou uděláte, a všechno, co řeknete, bude zaznamenáno a předloženo veřejnosti. Hlavně si pamatujte, že za žádných okolností nesmíte mluvit o případu nebo ztratit rozvahu. Tyhle dvě věci si musíte pamatovat. Říkejte páté přes deváté, poskytněte reportérům dostatek materiálu. Vyprávějte o romantickém nápadu vzít si tajně Roba Gleasona. Řekněte jim, jak ho zbožňujete a jaký je to báječný muž. Řekněte jim, jaké jste měla dětství, o tom, že vaši rodiče zemřeli a strýc byl pro vás otcem i matkou. Snažte se vyvolat dojem ubohé, bohaté dívenky, která sice nemá ani otce ani matku, ale topí se v penězích.

Dejte jim všechny podklady, aby psali dojemné články a posuzovali vás ze všech stran. Řekněte jim, že je vám strašně líto, že byste ráda promluvila, ale že váš obhájce vám dal určité pokyny a že veškeré informace poskytne on. Vy to sice považujete za bláznivé a nechápete, proč to tak chce, protože nemáte co zatajovat, ale už jste mu to slíbila a své sliby jste zvyklá plnit.

Budou na vás zkoušet nejrůznější triky, třeba vám řeknou, že se Rob Gleason přiznal, nebo že naopak řekl policii, že má důvod se domnívat, že jste vraždu spáchala vy, nebo že jste o něm učinila nějaké inkriminující prohlášení a nebo vám řeknou, že došel k závěru, že vinna jste vy, a že učinil doznání, aby vzal vinu na sebe, aby vás ušetřil. Budou se snažit o všechno možné. Prostě se na ně dívejte jako prosťáček a mlčte. A proboha jen neztraťte rozvahu.

Držte svůj temperament na uzdě! Možná že budou dělat věci, že byste je nejraději zabila, ale jestliže ztratíte hlavu a vybuchnete, rozmáznou to na prvních stránkách. Hned z vás udělají šelmu v rouše beránčím.“

„Chápu to,“ pokývla.

Okny kanceláře zaslechli zvuk sirény. Frances Celaneová se otřásla.

„Nasaď si nový film, chlapče,“ obrátil se Nevers k fotografovi, „protože ty policajti budou chtít, aby se objevil v novinách obrázek, jak odvádějí podezřelou do vazby. Možná že se tu objeví i Carl Seaward z oddělení vražd. Tenhle ptáček rád strká ten svůj ksichtík před kameru, zvláště když pokládá ruku na rameno vězně. Carl Seaward, neomylný vyšetřovatel z oddělení vražd, zatýká podezřelé. Během osmačtyřiceti hodin vyřešil případ, což šokuje celou policii.“

„Možná že bych se měl taky dostat na tu fotografii. Jen se bojím, abych nebyl rozcuchanej. Reportér časopisu Star pomáhá policii najít podezřelého.“

Nevers se zašklebil a postavil se před kameru. Frances Celaneová ho pozorovala se smutným úsměvem.

„Měl byste taky vystrčit kousek lejtka,“ poradila mu.

KAPITOLA XVII

Paul Drake stál opřený o stůl Perry Masona. Zkušeně si odsypal z plátěného pytlíku trochu tabáku na hnědý papírek, který držel mezi zahnědlými prsty, a ubalil si cigaretu.

„Tak jsme navázali kontakt s paní Mayfieldovou, ale zatím nic moc. Měli jsme pekelně málo času. Policie ji chvilku zadržovala jako jednoho z hlavních svědků."

„Sledoval jsi ji, jak jsi slíbil?" zeptal se Mason.

„Ještě ne, ale pracujeme na tom. Mám ženu, která byla údajně v zahraničí jako vychovatelka, a teď je bez práce. Trochu jsme se pošťourali v minulosti paní Mayfieldové a zjistili jsme všechno o jejích dřívějších přátelích a známých. Snažili jsme se jednu z nich ochočit a vytáhnout z ní nějaké podrobnosti."

„Půjde to s ní?" zeptal se Mason.

„Řekl bych, že ano. Má důvěru paní Mayfieldové a ví o problémech, které má s manželem a tak."

„O vraždě nic?"

„Ani necekla. Přirozeně se pochlubila, že ji na určitou dobu zadrželi jako hlavního svědka a že z ní dostali písemné prohlášení. Podrobnosti vynechala. V podstatě řekla to co novinám."

„A Don Graves? Jak jste s ním daleko?"

Paul Drake naposled potáhl z cigarety.

„Tady jsme udělali určitý pokrok," řekl. „Získali jsme mladou spolupracovnici, Graves jí naletěl jak blázen. Říká jí úplně o všem."

„O tom případu?"

„O případu, o všem možném. Celý se změnil."

„Ta žena musí být dobrá," řekl Mason.

„To bych řekl,“ vysvětloval nadšeně Drake. „Úplně by tě vyvedla z konceptu. Dokáže svým jednáním vzbudit důvěru, dívá se na tebe velkýma očima a vypadá jako jedno ucho. Můj bože, pokaždé když s tou kočkou někam jdu, hned začnu vykládat o svých problémech. O dívce, která mně v mládí dala košem, a já se proto nikdy neoženil a tak.

Dovedeš si představit chlapíka, který je skoro namol a pláče na prsou úplně cizího děvčete a žvaní o těch nejsoukromějších věcech? Tak takhle ona pracuje. Chlap je z ní i bez špuntu opilý. Jsou celí pryč a všechno vyklopí.“

„To je fajn,“ připustil Mason, „co jsi zjistil?“

„Jen věci, které nechceš slyšet,“ řekl detektiv. „Tvý klientce to nepomůže.“

„No dobře, dobře,“ pobízel ho Mason, „vyklop všechno a nesnaž se to nějak vylepšovat. Chci znát fakta.“

„Ten večer, co byla spáchána vražda, mělo Celaneovic děvče na sobě růžové negližé. Edward Norton poslal Gravese, aby jel se soudcem Purleym a Arthurem Crinstonem pro nějaké dokumenty. Když byli v té zatáčce, ohlédl se a oknem Nortonovy pracovny viděl, jak někdo stojí za Nortonem. Ten seděl u stolu. Graves spatřil, jak nějaký chlap praštil Nortona holí do hlavy a jak Norton klesl na stůl. Říká, že viděl paži, rameno a hlavu ženy a že nejspíš ví, kdo, by li ti dva. Žena měla na sobě růžové negližé.“

„Má okresní prokurátor jeho výpověď?“ zeptal se Mason.

„Ano, dokonce už ji podepsal a odpřísáhl.“

„To není ale výpověď, kterou udělal poprvé,“ poznamenal Mason. „Při prvním šetření Graves přiznal, že viděl v místnosti muže, který udeřil, ale nikoho jiného.“

„To ti moc nepomůže,“ povzdychl zamyšleně Drake. „Nemůžeš to dokázat.“

„Jak to že ne, mají těsnopisný záznam.“

Drake se zasmál.

„Ty poznámky se ztratily. Říkám ti to pro případ, že o tom nevíš. Sehnal jsem reportéra, aby zjistil, kdo ten záznam prováděl. Zdá se to divné, ale ten blok prostě zmizel," zvedl obočí a zašklebil se na Masona.

Perry Mason pohlédl na stůl a tvářil se soustředěně.

„To jsou ale grázlové!" vybuchl. „Okresní prokurátor mluví horem dolem o zkorumpovaných advokátech, který překrucujou skutečnosti, ale jakmile se jemu namane nějaký důkaz, který by osvobodil obžalovaného, můžeš vzít jed na to, že se s ním něco stane."

Detektiv jen pokrčil rameny: „Okresní prokurátor ho chce usvědčit."

„Mohla by se ta tvoje kamarádka dostat do pokoje paní Mayfieldové v Nortonově domě, Paule?"

„Jistě, žádný problém."

„Fajn, potřebuju popis všech šatů, co tam má. Jestli se tam někde nenajde růžový oblek nebo negližé."

Paul Drake zvedl významně obočí.

„To by nebyl žádný problém tam něco strčit."

„Ne," řekl Mason, „chci to hrát čestně."

„Jaký to má smysl? Oni s tebou taky hrajou habaďůru."

„Tomu nemohu zabránit. Ale myslím, že vím, jak se z toho dostat, a budu tu hru hrát fair. Myslím, že je mohu pěkně klepnout přes prsty, když bych mohl získat slušný důkaz."

„Poslyš," řekl Drake a položil si nohy na stůl, „zatím nemáš nic, co by ti pomohlo ten případ rozluštit. Tvého klienta už obvinili. A podívej se, co mají proti ní. Má ze smrti toho stařík prospěch. Ta nevyřešená záležitost s jejím sňatkem jí nedávala moc možností, buď ho musela zabít, nebo přijít o dědictví, který představuje pěknej balík peněz. Ten chlapík Gleason se s ní oženil buď proto, že ji miloval, nebo protože šel po jejích penězích. Nikdo neví, co bylo skutečným důvodem, ale tomu druhýmu

dávají přednost. Prokuratura je přesvědčená, že když se dověděl o opatřeních dědického fondu, snažil se spolu s dívkou v té věci s Nortonem dohodnout. Když Norton s jejich názory nesouhlasil, Gleason se rozhodl ho zabít. Nejdřív se hrozně pohádali, ale protože věděl, že má přijít Crinston, nemohl to udělat hned. Počkal, až Crinston odejde, rozbil okno, aby to vypadalo, že do pokoje vnikli lupiči zvenku, a pak Nortona praštil po hlavě.

Sám v tom okamžiku na skutečnou loupež nepomýšlel, pouze chtěl, aby to jako loupež vypadalo, takže pak Nortonovi obrátil kapsy naruby. V peněžence našel spoustu peněz a rozhodl se, že si je ponechá. Pak slyšel Crinstona, jak se vrací, a musel něco rychle udělat. Věděl, že šofér je opilý, tak proti němu nastražil řadu důkazů a zmizel.

Frances Celaneová byla s ním. Když se rozčilí, dokáže vyvádět jak pominutá. Samotným sňatkem byla nesporně nadšená, jenže Gleason si ji vzal pro peníze. Ten zločin měl perfektně vymyšlený. Asi připravil i to fingované vloupání, když Norton hovořil s Crinstonem. Slyšel, jak se vůz vrací, uvědomil si, že ho buď někdo viděl, nebo že se zadrhlo něco jiného, rychle to narafičil na šoféra, aby měl ještě jedno želízko v ohni.“

Perry Mason se chladně zadíval na detektiva.

„Paule, jestli s touhle teorií přijdou k soudu, rozbiju ji na padrť.“

„Nic nerozbiješ,“ zapochyboval Drake. „Mají veškeré důkazy. Přistihli dívku při dobré polovině lží. Proč řekla, že byla s buickem venku, když se ve skutečnosti nehnul z garáže. Mohou to prokázat. Paní Mayfieldová to odpřisáhne, i sluha. Prokážou, komu patří ta hůl, kterou byl Norton zabit, i to, že dívka měla část peněz, které původně patřili Nortonovi...“

Perry Mason zbystřil pozornost.

„Oni jsou schopni prokázat, že dívka měla ty peníze?“ zeptal se.

„Ano,“ řekl Drake.

„Jak?“

„Přesně to nevím, ale patří to k jejich hře. Myslím, že v tom hraje roli ta Mayfieldová.“

„Dobře,“ připustil Mason unaveně. „Budeme mít možnost, jak to přesně zjistit. Přinutím je, aby ten případ ihned předložili soudu.“

„Přinutit je k okamžitému stání? Já si myslel, že se snažíš o odklad. Aspoň tak to tvrdí noviny.“

Perry Mason se ušklíbl.

„Přesně tak to z nich vymámím. Požádám naléhavě o odročení, jako bych chtěl získat čas, protože zatím vidím situaci svých klientů černě. Přirozeně že budou proti odročení. Dosáhnu toho, že se tomu bude úřad okresního prokurátora úporně bránit. Připustím, že jsme poraženi, a nechám, aby případ předali k soudu.“

Drake potřásl hlavou: „Na to ti neskočí, to je stará finta.“

„Stará finta to nebude, když to trochu přikrášlím. Chci, abys dál sledoval paní Mayfieldovou a Dona Gravese. Chci vědět, jestli z nich můžeme vymáčknout nějaké podrobnosti. Zatím všichni lžou, skoro ve všem. Chtěl bych zjistit něco víc o těch penězích, jestli okresní prokurátor má nějaký důkaz, nebo jen podezření.“

„Budeš se snažit svalit tu vraždu na paní Mayfieldovou a jejího manžela?“ zeptal se Drake.

„Budu obhajovat své klienty podle svých nejlepších schopností.“

„Já vím, to je jasné, ale co konkrétně to znamená?“

Mason oklepal cigaretu na vyleštěný stůl.

„Způsob, jak se dostat k jádru věci, je vydolovat nějaký detail, který s vraždou souvisí a nebyl dosud vysvětlen, a najít skutečnou pravdu.“

„Jistě,“ řekl Drake, „ale to je příliš vágní, buď konkrétní. O čem vlastně mluvíš?“

„Zajímá mne, proč Norton tvrdil, že mu ukradli buicka?“ vysvětlil advokát.

„Jak to s případem souvisí?“

„Naprosto. Stále je to naprostá záhada, a dokud ji nevysvětlíme, nevyřešíme ani vraždu.“

„Takhle můžeš zblbnout porotu, ale ve skutečnosti to nic neznamená. Jsou prostě věci, které už nevysvětlíš, to přece víš,“ komentoval to detektiv.

„Pokud to nemohu vysvětlit,“ trval na svém Mason, „nemůže se případ uzavřít. Pamatuj si, že prokuratura založila žalobu na nepřímých důkazech. Aby ty důkazy nabyly na hodnotě, je třeba vyloučit všechny možné hypotézy, kromě té, která obviněné usvědčí.“

Detektiv luskl prsty.

„To jsou jen takové právnické žvásty, nic pro noviny, a noviny budou jedním z těch, kdo určí, zda tvůj klient bude odsouzen či nikoliv.“

„Dobře. Než se do toho případu pustím, noviny se dozvědí, že buick hraje v té věci rozhodující roli.“

„Ale nikdo ten vůz neukradl. Neopustil garáž.“

„To tvrdí sluha,“

Drake náhle ztuhl.

„Ty si myslíš, že sluha lže?“

„Nechtěj ode mě žádné prohlášení, alespoň teď ne,“ požádal ho Mason.

Drake zopakoval nahlas své myšlenky.

„Samozřejmě, jestliže sluha vzal ten vůz, odpojil tachometr a trochu s ním jezdil a Norton telefonoval policii a chtěl, aby řidiče zadrželi, ať je to kdokoliv, pak když se sluha vrátil a dověděl se o tom telefonu...“

Odmlčel se. Po několik minut seděl tiše a nakonec smutně potřásl hlavou.

„Ne, Perry, tohle nepůjde, takhle to fungovat nebude.“

„Fajn,“ usmál se Mason, „neptám se tě, jestli to půjde nebo ne. Od tebe chci jen fakta. Tak už jdi a nech mě trochu pracovat. Rozhejbej ty svý čmuchaly, jsem celý netrpělivý, co zjistí.“

„Ty zastupuješ tu dívku i Gleasona, vid?“

„Ano. Frances Celaneová stojí při manželovi. Požádala mne, abych ho obhajoval.“

„Dobře, a teď se tě ještě zeptám na něco, na co se mne ptala již řada lidí. Doufám, že se neurazíš, protože to myslím dobře. Říká se, že kdybys měl jen trochu rozumu, hájil bys odděleně oba manžele. Nejdříve bys měl začít s Gleasonem a zjistit všechny jejich důkazy, mohl bys podrobit křížovému výslechu všechny jejich svědky, a teprve pak předhodit porotě tu ženu.“

„Nemohu je rozdělit, soud by to ani nedovolil.“

„Alespoň by ses měl pokusit.“

„Ne,“ řekl Perry Mason pevně. „Myslím, že jsem zcela spokojen s věcmi, tak jak jsou. Pokusím se to řešit současně.“

„O. K., ty jsi doktor. A teď vypustím po stopě ty své ohaře.“

KAPITOLA XVIII

Perry Mason se objevil ve vchodu hovorny v mohutné budově věznice.

„Roberta Gleasona, prosím," požádal strážného.

„Vy jste jeho obhájce?"

„Ano."

„Když sem nastoupil, tak jste ho neobhajoval, že?"

„Teď ale ano. Přivedete mi ho, nebo mám zajít k soudu a stěžovat si, že mi nechcete povolit rozhovor s klientem?"

Dozorce pohlédl na Masona, pokrčil rameny, otočil se a bez poznámky odešel. Asi po pěti minutách otevřel dveře a doprovodil ho do dlouhé místnosti. Uprostřed stál stůl rozdělený po celé délce asi metr vysokou drátěnou mříží. Robert Gleason seděl přibližně v polovině stolu. Když spatřil Perry Masona, vstal a nedočkavě se usmál. Advokát chvilku počkal, až se dozorce vzdálí z doslechu, pak se posadil a zkoumavě pohlédl na muže obviněného z vraždy.

„Mluvte co nejtišeji, až se vás začnu ptát, Gleasone, a říkejte mi jen pravdu, ať se jedná o cokoliv, nebojte se."

„Ano, pane."

Mason se na něho soustředěně podíval.

„Chtěl po vás okresní prokurátor nějakou výpověď?"

Gleason přikývl,

„Písemné prohlášení?"

„Stenografovali mou výpověď, pak ji přepsali na stroji a předložili mi ji k podpisu."

„A podepsal jste to?"

„Dosud ne."

„A kde je?"

„V mojí cele. Dali mi to, abych si to přečetl. Vlastně mi dali kopii.“

„To je zvláštní,“ podivil se Mason. „Obvykle spěchají, aby to měli podepsané co nejrychleji. Běžně vám kopii nedají.“

„Já vím,“ řekl Gleason, „ale já jsem jim na to neskočil. Tlačili na mne, abych to rychle podepsal, ale řekl jsem, že si to musím ještě rozmyslet.“

„To vám moc nepomůže. Když mají všechno na stenografickém záznamu, mohou ten rozhovor odpřísáhnout.“

„Tak mi to na okresní prokuratuře řekli. Ale stejně jsem to nepodepsal.“

„Proč ne?“

„Protože,“ odpověděl Gleason tiše, „protože si myslím, že všechno ještě popřu.“

„To nemůžete udělat. Proč k čertu musíte takhle žvanit?“

„Můžu udělat, co mám v úmyslu,“ nedal se Gleason.

„Co chcete udělat?“

„Popřít výpověď.“

„Dobře, tak jak?“

„Chci vzít veškerou zodpovědnost na sebe.“

Mason pohlédl na muže přes hustou síť.

„Spáchal jste tu vraždu?“

Gleason se kousl do rtů a odvrátil pohled od advokáta.

„Podívejte se mi do očí a řekněte mi zcela jasně. Spáchal jste tu vraždu?“

Gleason se nervózně zavrtěl na židli.

„Radši bych na tuto otázku neodpovídal.“

„Musíte na ni odpovědět,“ trval na svém Mason.

Gleason si nervózně navlhčil rty jazykem a pak se naklonil tak, že se obličejem skoro dotýkal mříže.

„Mohu se vás na něco zeptat, než vám odpovím?“

„Jistě. Můžete se mne zeptat na cokoli, ale musíte mi jasně odpovědět, než odejdu. Mám-li vás obhajovat, musím vědět, co se stalo.“

„Okresní prokurátor mi řekl, že Frances Celaneovou dopadli s určitou sumou peněz, které měl pan Norton u sebe, když byl zavražděn.“

„Nesmíte věřit všemu, co říká prokurátor,“ poradil mu Mason.

„Já vím, ale jde o to, jestli ty peníze skutečně měla.“

„Odpovím vám jinou otázkou. Vypověděla paní Mayfieldová, že obdržela od Frances Celaneové nějaké peníze?“

„To nevím.“

Perry Mason pečlivě volil slova.

„Jestliže okresní prokurátor tvrdí, že má důkaz ohledně peněz, které měla mít Frances Celaneová, pak ho poskytla paní Mayfieldová. Jinými slovy se u paní Mayfieldové našly nějaké peníze a ona hodila toho černého Petra na slečnu Celaneovou. A jestliže mám pravdu, pak se lze domnívat, že paní Mayfieldová byla v době činu v místnosti a vzala ty peníze z kapes zavražděného spíš, než že jí je dala Frances Celaneová.“

„Jsou si jisti tím, že v době vraždy byla v místnosti nějaká žena?“

„Don Graves tvrdí, že ano.“

„Ale tehdy v noci to neřekl.“

„Nemůžeme to dokázat, policie zničila všechny poznámky.“

„A on teď tvrdí, že tam viděl ženu?“

„Ano, říká, že tam byla. Myslím, že řekne, že tam byla žena v růžovém negližé.“

„Viděl ji natolik zřetelně, aby ji mohl identifikovat?“

„Viděl její rameno, paži a část hlavy. Pravděpodobně temeno.“

„Paní Mayfieldová se zjevně snaží hodit ten zločin na Fran, že?“ zeptal se Rob Gleason.

„To netvrdím. Říkám jen fakta, jak je znám. Jestliže okresní prokurátor má důkaz o nějakých penězích, pak jej získal od ní.“

„Jaká je šance, že se z toho Fran dostane?“

„Nikdy nevíte, co udělá porota. Frances je mladá a atraktivní. Jestli udrží na uzdě svůj temperament a nedopustí se něčeho kompromitujícího, myslím, že máme dobrou šanci.“

Gleason se chvíli díval na advokáta skrz mříž a pak řekl: „Dobrá, já atraktivní nejsem. Nemám žádnou z předností, které má Frances. Myslíte, že mě z toho vysekáte?“

„To záleží na tom, jakou mi dáte šanci, a taky co jste řekl prokurátorovi,“ odpověděl Mason. „Podívejte se, potřebuju, abyste zašel zpátky do cely a přinesl kus papíru. Řekněte, že chcete napsat vlastní rukou, co se všechno stalo. Naškrábejte několik stránek a pak to všechno roztrhejte. Udělejte to tak, aby to vypadalo, že jste veškerý papír spotřeboval, ale nechte si několik archů a opište prohlášení pro prokurátora. Tak se přesně dovím, co jste řekl a co ne.“

Rob Gleason dvakrát namáhavě polkl.

„Jestliže se vám nepodaří to vyvrátit, mohou obvinit Frances?“

„Samozřejmě, je obviněna z vraždy prvního stupně a řada okolností svědčí proti ní.“

„Oběsili by ji?“

„Asi ne. Dostala by doživotí. Obvykle ženy neposílají na šibenici.“

„Dovedete si představit, co by to pro dívku jejího temperamentu a povahy znamenalo strávit za mřížemi celý život.“

Perry Mason netrpělivě potřásl hlavou.

„Samozřejmě že dovedu. Ale teď na to nemysleme. Přejděme k věci. Zavraždil jste Edwarda Nortona?“

Gleason se zhluboka nadýchl.

„Jestli celý případ vypadá pro Fran tak beznadějně, přiznám se.“

„K čemu se přiznáte?“

„K vraždě Edwarda Nortona. Přiznám se, že jsem se oženil s Frances Celaneovou pro peníze. Že jsem ve skutečnosti o ni příliš nestál. Že jsem ji měl docela rád, ale že jsem ji nemiloval. Měla hromadu peněz a bylo snadné ji ulovit. Hrozně jsem ty peníze chtěl, a proto jsem si ji vzal. Pak jsem ale zjistil, že strýc má právo ji vydědit a že jí nezbyde téměř nic. Strýc o té svatbě nic nevěděl. Teprve ten večer, kdy byl zavražděn, to zjistil. Chtěl uplatnit právo dané mu svěřeneckým fondem a dát všechny peníze charitativním organizacím, Frances by zůstalo pár mizerných tisícovek. Začali jsme se hádat, ale vůbec s ním nebyla rozumná řeč. Pak vešla Frances a snažila se mu předestřít naše důvody, ale bylo to úplně zbytečné. Nakonec přišel Crinston a museli jsme naši záležitost přerušit. Odešli jsme s Fran dolů do jejího pokoje. Posadili jsme se a celou věc jsme znovu probírali. Pak vešla rozzuřená Mayfieldová, která Frances vydírala kvůli našemu sňatku, jenže Norton se všechno nějak domákl a ona přišla o tu slepici, co jí snášela zlatý vejce. Pak jsem slyšel, jak Crinston s Donem Gravesem odjíždějí. Vyšel jsem, abych s panem Nortonem znovu promluvil, ale na schodech jsem potkal paní Mayfieldovou. Měla na sobě růžové negližé a pořád nadávala, že přišla o peníze.

Řekl jsem jí, aby se sebrala, že můžeme mít oba fůru prachů. Chtěla vědět, jak to chci udělat, tak jsem jí vysvětlil, že jdu k Nortonovi, abych mu dal poslední příležitost. Jestli si to nerozmyslí, rozbiju mu hlavu dřív, než stačí věnovat manželčiny peníze nějaké charitě. Vrátila se se mnou do jeho pracovny. Dal jsem Nortonovi ultimátum a ujistil ho, že nedá-li peníze Frances, bude toho litovat. Odpověděl mi, že jí nedá ani cent, a tak jsem ho praštil do hlavy. Potom jsem mu prohrabal kapsy a našel jsem svazek bankovek. Něco jsem si nechal, něco dal paní Mayfieldové. Pak jsme se domlouvali, jak to zařídit, aby to vypadalo na lupiče z venku. Paní Mayfieldová navrhla vyrazit okno a nechat dole v

měkké půdě nějaké šlápoty. Chtěl jsem to svést na šoféra, protože jsem věděl, že je namol. V tý chvíli jsme spatřili světla automobilu a napadlo nás, že to musí být jedině Crinston. Paní Mayfieldová běžela dolů a narafičila okno a já pohodil hůl a několik tisícovek v Devoeově pokoji. Pak jsem skočil do vozu a odjel.“

Perry Mason se na mladého muže zamyšleně podíval.

„Co jste udělal s těmi penězi?“

„Zakopal jsem je, nikdo je nikdy nenajde.“

Perry Mason bubnoval prsty na stůl.

„Tak vám pomoz Bůh. Takhle se to skutečně stalo?“ zeptal se ještě jednou Mason.

Gleason přikývl.

„Jestli to budu moct popřít, pak to udělám. Jestliže ne, tak to takhle přiznám, aby nemohli Frances tlačit ke zdi.“

„Vzal jste si tehdy večer buicka? Jel jste s ním vůbec?“ zeptal se advokát.

„Ne.“

Mason odstrčil židli. „Dobře, a teď vám něco řeknu. Jestliže s touhle historkou vyrukujete, pošlete slečnu Celaneovou do vězení nebo na šibenici.“

Gleasonovi oči se rozšířily: „Jak to proboha myslíte?“

„Zcela jednoduše,“ odpověděl Mason. „Nikdo té vaší historce neuvěří. Když tak jen zpoloviny. Zavraždil jste Nortona, ale každému bude jasné, že s vámi nebyla paní Mayfieldová, ale Frances Celaneová, a že se ji snažíte chránit tím, že do toho zatahujete paní Mayfieldovou.“

Gleason vyskočil a zbledl, oči rozšířené strachem.

„Panebože, copak nemohu Frances zachránit?“

„Ne, když budete tohle vydávat za pravdu. A teď se vraťte do cely a udělejte mi kopii toho prohlášení. Mezitím se vzpamatujte a nikomu ani muk.“

„Ani to, co jsem vám tu podle pravdy vylíčil?“

„Pravda je poslední věc na světě, kterou můžete ve vaší situaci říct. Protože vám stejně nikdo neuvěří a bude vás považovat za zatraceného lháře.“

Mason se otočil na podpatku, a aniž by se ohlédl, odešel od stolu. Dozorce odemkl dveře a pustil ho z hovorny.

KAPITOLA XIX

Bylo to poprvé, kdy se Frank Everly sešel u soudu s Perry Masonem. Poprvé, kdy měl co dělat s případem velké vraždy. Seděl vedle Perry Masona a podezřívavě se rozhlížel po soudní síni, po devíti mužích a třech ženách, kteří trůnili v lavicích pro porotu, a odhadoval jejich schopnosti. Tvářil se, jako by tu byl doma, ale jeho chování prozrazovalo nervozitu.

Perry Mason seděl u stolku pro obhájce, mírně zakloněný v otáčecí židli, palec levé ruky zastrčený za průramkem vesty, pravou rukou si pohrával s řetízkem kapesních hodinek. Nic v jeho vzezření nesvědčilo o napětí, které se snažil potlačit.

Za ním seděli oba obžalovaní: Frances Celaneová se vztyčenou hlavou, v přiléhavém černém kostýmu s bílými a červenými doplňky. Seděla rovná jak svíčka, oči chladné a trochu vyzývavé.

Robert Gleason byl nervózní, jak jen nervózní může být čilý chlapík, který bojuje o život za okolností, jež ho zahnaly do defenzivy. V očích se mu občas objevil záblesk potlačovaných citů. Sem tam škubl hlavou, aby pohlédl na jednotlivé aktéry dramatu, jež se ho tak bezprostředně dotýkalo. Soudní síň zahalovala zvláštní atmosféra, typická pro přeplněné místnosti, kde diváky zachvátilo vzrušení.

Stát zastupoval Claude Drumm, ale hovořilo se o tom, že přijde sám okresní prokurátor, až bude ustanovena porota a dokončeny počáteční soudní formality.

Zatímco si prohlížel porotce, přecházel Drumm neustále soudní síní. Velký, v elegantně ušitém obleku, působil sebevědomě a mírně útočně. Pohyboval se s jistotou profesionála, který je tu doma a který jde neochvějně za předem stanoveným cílem.

Soudce Markham skrýval za maskou úctyhodnosti ostražitou bdělost. Perry Masona předcházela pověst, že dokáže rozcupovat každý případ, a soudce Markham byl rozhodnut, že proces musí probíhat nestranně s ohledem na právo a pořádek: v záznamech nesmí dojít k omylům, včas zarazí veškeré pokusy citově manipulovat obecenstvo i porotu, což se stávalo často, kdy se Perry Mason přičinil o pozoruhodné debakly prokuratury, které pak rozmazávaly na předních stránkách novin.

„Žaloba může zahájit výběr porotců," oznámil vážně soudce Markham.

Claude Drumm se vrátil na svou židli a tiše se dohadoval se svým asistentem. Pak zmlkl a podíval se na soud.

„Prosil bych o moment strpení, Vaše Ctihodnosti."

„Dobře," připustil soudce.

Všichni se podívali na Perry Masona, který se naklonil a zašeptal Everlymu: „Drumm chce z poroty vyloučit číslo tři, ale je přesvědčen, že my chceme vyhodit devítku a jedenáctku. Můžeme vyloučit dva porotce, máme tedy dvojnásobnou možnost než on, a on teď uvažuje, jestli si má nechat výběr až na později, až uvidí, jak se porota chová."

„Odváží se toho?" zeptal se Everly.

„Uvidíme," odpověděl Mason.

Chvilku bylo napjaté ticho, pak Drumm vstal a uklonil se směrem k soudu.

„Obžaloba se vzdává výběru poroty."

Soudce Markham pohlédl na Perry Masona a rty se mu začaly pohybovat, aby nechal právo výběru na obhajobě, ale než stačil ta slova vyřknout, Perry Mason se obrátil na porotu, jako by je teprve teď hodnotil, a jasným hlasem prohlásil: „Vaše Ctihodnosti, tato porota je pro obhajobu naprosto vyhovující. Vzdávám se našeho práva na výběr poroty."

Claude Drumm se zatvářil překvapeně. Oči všech, kteří se vyznali v soudních praktikách, postřehly, jak se rychle nadechl, jako by chtěl protestovat, ale náhle si uvědomil, že by to bylo zbytečné.

„Ať porotci povstanou a přísahají, že budou spravedlivě posuzovat tuto kauzu!“ zahřímal soudce Markham.

Claude Drumm pronesl pozoruhodně krátkou zahajovací řeč.

„Pánové,“ začal, „chceme dokázat, že přesně v jedenáct třicet dva či třicet tři dvacátého třetího října tohoto roku zemřel Edward Norton. Že byl zavražděn úderem do hlavy holí, kterou držel v ruce obžalovaný Robert Gleason. Že v době vraždy byla jako aktivní spolupachatel přítomna obžalovaná Frances Celaneová. V době vraždy měl Edward Norton u sebe velkou částku peněz v tisícidolarových bankovkách.

Chceme dále prokázat, že v jedenáct hodin čtrnáct minut téže noci Edward Norton telefonoval na policii a oznámil krádež jednoho ze svých automobilů, značky Buick. Že Frances Celaneová byla skutečně přítomna v den vraždy v pracovně Edwarda Nortona večer v jedenáct třicet dva. S vědomím, že Edward Norton ohlásil krádež buicku v jedenáct čtrnáct, obžalovaná Frances Celaneová záměrně a falešně prohlašuje, že v době vraždy nebyla přítomna a že někde jezdila s tímto buickem přibližně mezi desátou hodinou čtyřicátou pátou minutou a patnácti minutami po půlnoci.

Chceme ukázat, že bezprostředně po spáchání vraždy zanechal obžalovaný zakrvavenou hůl, jíž byla vražda provedena, a dvě tisícidolarové bankovky, jež byly ukradeny mrtvému, v pokoji jistého Pete Devoea, který tehdy spal opilý ve své posteli. Toto všechno bylo provedeno v úmyslu svést vraždu na Pete Devoea. Rovněž prokážeme, že obžalovaný násilně otevřel okno a otiskl boty v měkké půdě pod oknem ve snaze oklamat policii.

Chceme také prokázat, že obžalovaný Robert Gleason ihned uprchl z místa činu. Že oba obžalovaní poskytli falešné a kontroverzní údaje o svém pobytu. Že hůl, kterou byl Edward Norton udeřen, je vycházková hůl obžalovaného Roberta Gleasona.

Dále chceme prokázat, že očitý svědek viděl samotnou vraždu a že je schopný identifikovat Frances Celaneovou jako mladou ženu oblečenou v růžových šatech nebo negližé, která pomáhala při zločinu. Tento svědek může identifikovat Roberta Gleasona jako muže, který zasadil smrtelný úder.“

Claude Drumm skončil, chvíli se díval na porotce a pak usedl.

Soudce pohlédl tázavě na Perry Masona.

„Jestli soud dovolí,“ řekl obhájce, „pozdržíme naše úvodní prohlášení až do doby, kdy předložíme náš případ.“

„Dobře,“ souhlasil soudce Markham, „můžete pokračovat, pane Drumme.“

Claude začal líčit události sebejistě a zdatně, aby nezůstal nic dlužen své pověsti. Žádný detail nebyl příliš drobný, aby si ho nevšiml, žádný článek v řetězu důkazů nebyl opominut.

Prvním svědkem byl vyšetřovatel, který zakreslil situaci a pořídil řadu snímků. Předložil náčrt zachycující ve správných proporcích místnost, v níž bylo tělo nalezeno, nábytek a umístění oken. Pak předložil fotografie místnosti z různých úhlů, místo, odkud byly pořizovány, bylo vyznačeno na náčrtku. Následovaly fotografie domu a plán ulice, vedoucí k široké hlavní třídě. Nakonec seznámil porotu s náčrtem domu s vyznačením výšky jednotlivých oken od země, zejména těch, které směřují k silnici, po níž odjížděl automobil.

„Takže,“ řekl sladce Drumm a ukázal na místo, kde byla vyznačena stáčející se příjezdová cesta, „bylo dokonale možné, aby osoba jedoucí tudy v místě, které právě ukazuji, mohla

vyhlédnout zadním oknem vozu a vidět do místnosti označené na mapce číslem 1. Je to důkaz obžaloby A.“

Než se k tomu mohl vyjádřit expert, Perry Mason vstal a zvýšeným hlasem zaprotestoval: „Okamžik, Vaše Ctihodnosti, tato otázka je sugestivní a zavádějící. Požaduje od svědka vlastní závěr. Ovlivňuje také porotu. Je to jeden z bodů, kdy chceme přesvědčit soud o nepravděpodobnosti tvrzení obžaloby. Ať tak či onak...“

Kladívko kleplo do stolu.

„Námitka se přijímá. Další zdůvodnění není nutné, pane Masone.“

Mason se posadil.

Jako někdo, kdo si připsal vítězství i za porážku, obrátil se Drumm s úsměvem na Masona.

„Pan obhájce může zahájit výslech svědka.“

Perry Mason s vědomím, že oči všech přítomných v soudní síni jsou na něho upřeny v očekávání dramatu, vstal, přistoupil k mapě, zavěšené na tabuli, ukazováček pravé ruky položil na zatáčku silnice a ukazováček levé na místo, kde na mapě byla vyznačena pracovna, a vyzývavě se zeptal: „Jak daleko je z místa, jež ukazuji pravým ukazováčkem, k místu, jež ukazuji levým ukazováčkem, to jest k místu, kde byla nalezena oběť?“

„Jestliže,“ odpověděl expert tiše, „je váš pravý ukazováček přesně v místě, kde se silnice stáčí k jihu, a levý ukazováček je přesně na místě, kde byl mrtvý nalezen, pak se jedná přesně o dvě stě sedmdesát dvě stopy a tři a půl palce.“

Perry Mason se zatvářil překvapeně.

„Dvě stě sedmdesát dvě stopy a tři a půl palce?“ zeptal se nedůvěřivě.

„Ano,“ odpověděl expert.

Mason spustil obě ruce z mapy s gestem, že je výslech u konce.

„To je vše, další otázky na svědka nemám.“

Soudce Markham se podíval na hodiny a v soudní síni se ozval šum, jako když se do suchých listů opírá první závan větru.

„Uběhla hodina jednání,“ oznámil soudce. „Přelíčení bude pokračovat v deset hodin zítra ráno, do té doby bude porota respektovat nařízení soudu a nebude mezi sebou diskutovat o případu a nedovolí ani druhým hovořit o případu v jejich přítomnosti.“

Kladívko bouchlo do stolu.

Perry Mason se usmál a poznamenal ke svému asistentovi: „Drumm ho měl vyslýchat, dokud by neuběhla hodina přelíčení. Takhle mi dal příležitost položit tu jedinou otázku, určitě se to objeví v ranním vydání novin.“

Everly zamyšleně zamrkal: „Dvě stě sedmdesát dvě stopy, to je pořádná vzdálenost.“

„Nebude,“ ujistil ho s mírným úsměvem Mason, „zkrátí se tak, jak bude případ pokračovat.“

KAPITOLA XX

Noviny předpokládaly, že prvním důležitým svědkem obžaloby by měl být Arthur Crinston, společník zavražděného muže, nebo Don Graves, jediný očitý svědek zločinu.

Ukázalo se, že v tomto směru podcenily smysl hlavního zástupce obžaloby pro dramatizaci celého případu. Drumm přistupoval k celému dramatu jako spisovatel divadelní hry, který by přece taky vyústění krize nezasadil hned do prvního jednání.

Místo toho povolal jako dalšího svědka soudce Purleye. Do lavice svědků kráčel ze zadní části soudní síně vzpřímeně, vědom si své důležitosti vyplývající z funkce obecního soudce. Bělovlasý, těžkopádný, s mohutnou hrudí a hlubokým hlasem pronesl přísahu a posadil se. Jeho chování naznačovalo respekt vůči tribunálu, důstojnou toleranci advokátů a poroty a chladnou nevšímavost k neklidnému obecenstvu.

„Jmenujete se B. C. Purley?“ zeptal se Claude Drumm.

„Ano, pane.“

„Jste nyní řádně zvoleným, kvalifikovaným a činným soudcem městského soudu v tomto městě?“

„Ano, jsem.“

„Měl jste v noci dvacátého třetího října příležitost být v okolí rezidence Edwarda Nortona?“

„Ano, měl.“

„V kterou dobu jste, pane soudce, přijel do rezidence Edwarda Nortona?“

„Přesně šest minut po jedenácté.“

„A kdy jste ji opustil?“

„Přesně v půl dvanácté.“

„Vysvětlíte, prosím, porotě, jak můžete s takovou přesností určit dobu vašeho příjezdu a odjezdu?“

Perry Mason okamžitě postřehl léčku a neměl jinou možnost než výslech přerušit.

„Námitka, vaše Ctihodnosti! Svědek podal svědectví. Duševní procesy, které k tomuto svědectví vedly, nejsou směrodatné, relevantní a předmětné a v nejlepším mohou být jen záležitostí pro křížový výslech obhajoby.“

„Námitka se připouští,“ řekl soudce Markham.

Claude Drumm se ironicky usmál.

„Stahuji tuto otázku, Ctihodnosti. Koneckonců, chce-li se jí obhájce Mason zabývat, může tak učinit při křížovém výslechu.“

„Pokračujte,“ vyzval ho soudce Markham a klepl kladívkem na stůl.

„Kdo byl s vámi během vaší návštěvy?“

„Byl se mnou pan Arthur Crinston, když jsem přijel, a ještě pan Don Graves, když jsem odjížděl.“

„Co se přihodilo, když jste byl na místě činu, soudce Purley?“

„Dojel jsem před dům, nechal pana Crinstona vystoupit, otočil jsem vůz, vypnul motor a čekal.“

„Co jste dělal během té doby?“

„Prvních deset až patnáct minut jsem seděl a kouřil, pak jsem se několikrát podíval na hodinky,“ vysvětloval soudce Purley a pohlédl triumfálně na Perry Masona. Jeho chování naznačovalo, že se tady cítí jako ryba ve vodě a že jeho svědectví přinese zničující důkazy, ať již to obhájce chce či nikoliv. Uvedl, že se několikrát díval na hodinky, proto, aby si každý uvědomil jeho smysl pro přesné údaje, aniž by on sám přestoupil pravidla soudního procesu.

Mason pozoroval svědka s chladným nezájmem.

„Co se stalo potom?“ zeptal se Claude Drumm.

„Pan Crinston vyšel z domu a připojil se ke mně. Nastartoval jsem a v tom okamžiku se otevřelo okno na jihovýchodním rohu budovy, pan Norton vystrčil hlavu z okna studovny...“

„Moment,“ přerušil ho Claude Drumm. „Víte z vlastní zkušenosti, že šlo o studovnu pana Nortona?“

„Ne, pane. Vím pouze to, že to byla místnost ve druhém patře na jihovýchodním rohu, a tato místnost je na schématu označena jako číslo jedna, jako pracovna pana Nortona.“

„Ach tak,“ zvedl hlas Drumm, „tedy místnost, která je na důkazu A žaloby označena číslicí jedna v kroužku?“

„Ano, pane.“

„Dobře,“ přitakal Drumm. „Co řekl pan Norton?“

„Zavolal na pana Crinstona - pokud si dobře pamatuji: Arthure, mohl byste vzít s sebou Dona Gravese a dát mu doma ty doklady? Poslal bych pak pro něj šoféra.“

„A co se stalo potom?“

„Pan Crinston řekl - pokud si vzpomínám: Nejsem tu vlastním vozem, ale s přítelem. Musím se ho zeptat, zda nebude nic namítat.“

„A co bylo pak?“

„Pan Norton řekl: Dobře, zeptej se a dej mi vědět. Pak zmizel v okně.“

„Co bylo pak?“

„Pan Crinston ke mně přišel a řekl, že pan Graves má dostat nějaké podklady...“

„Námitka,“ ozval Perry Mason neutrálním hlasem, „všechno, co se dělo bez vědomí obžalovaného, je přijatelné pouze jako část skutkové podstaty. I při nejrozsáhlejší představivosti nelze toto považovat za část skutkové podstaty.“

„Námitka se přijímá,“ připustil soudce Markham.

„Dobře, a co se stalo potom?“ zeptal se Drumm přívětivě a vrhl k porotě úsměv, jako by chtěl říct: Vidíte, dámy a pánové, jak se v tomto případě drží obhajoba práva?

„Pak,“ pokračoval soudce Purley, „se pan Crinston vrátil, postavil se pod okno a zavolal nahoru - pokud si vzpomínám na jeho slova: Je to v pořádku, Edwarde. Může jet s námi. V té chvíli se ale otevřely přední dveře a po schodech seběhl pan Graves se slovy: Jsem připraven - nebo tak něco.“

„Co se stalo potom?“

„Pak jsme my tři nasedli do vozu, pan Crinston se posadil vedle mě a pan Graves dozadu. Nastartoval jsem a jel po silnici vyznačené na mapce jako důkaz obžaloby B. Jeli jsme po této silnici, až jsme se dostali do zatáčky...“

„Okamžik, prosím,“ přerušil ho Drumm, „můžete tužkou přesně ukázat na mapce místo, kde jste zrovna byli, když došlo k události, jíž se týká vaše svědectví?“

Soudce Purley přikývl, vstal, přešel důstojně k tabuli a malým kroužkem označil místo v zatáčce.

„To přibližně představuje polohu vozu,“ vysvětlil.

„A co se stalo, když vůz byl v tomto místě?“

„Pan Graves vyhlédl zadním okénkem a vykřikl...“

„Námitka,“ vyštěkl Perry Mason, „nezdůvodněna vyjádření, nerozhodující, irelevantní a bezpředmětné. Není částí skutkové podstaty, vázající se na obžalovaného.“

„Námitka se připouští,“ řekl soudce Markham.

Claude Drumm udělal bezmocné gesto.

„Ale skutečně, Vaše Ctihodnosti, s ohledem na to, co se...“

„Námitka,“ napomenul ho soudce Markham chladně, „je přijata. Můžete, pane prokurátore, ve vhodný okamžik povolat pana Gravese a ten pak dosvědčí vše, co viděl. Námitka správně uplatněna a tudíž přijata.“

„Dobře,“ řekl Drumm, a aniž se uklonil, obrátil se k porotě: „Ve vhodný okamžik povolám pana Gravese, aby dosvědčil, co přesně na tom místě viděl. Pokračujte, pane soudce, řekněte porotě přesně, co jste v tom okamžiku a na tom místě udělal s vozem.“

„Ve skutečnosti jsem na tom místě nic neudělal, pokračoval jsem v jízdě po vinoucí se silnici ještě několik metrů, až se rozšířila natolik, že jsem mohl vůz obrátit a pustit se zatáčkami zpět až před dům Edwarda Nortona.“

„A co jste udělal potom?“

„Pan Graves a pan Crinston vběhli do domu a požádali mne, abych šel s nimi. Vyřítili jsme se po schodech až do místnosti označené číslem jedna na důkazu A obžaloby. Spatřili jsme oběť, která mi byla označena jako pozůstatky Edwarda Nortona, jak leží přes desku stolu s ošklivě rozbitou hlavou. V době našeho příchodu nejevil známky života. U ruky měl telefon a nějaké papíry včetně automobilové pojistky.“

„Všiml jste si, soudce Purley, kterého automobilu se pojistka týkala?“

„Námitka proti této otázce, neboť je bezpředmětná, irelevantní a nepřípustná,“ pronesl Perry Mason.

„Vaše Ctihodnosti,“ nedal se Drumm, „toto je důležité a navrhuji, aby otázka byla zodpovězena. Je částí teorie obžaloby, že obžalovaná Frances Celaneová s automobilem značky Buick jela. Toto prohlášení udělala poté, když se dověděla, že policii byla oznámena krádež tohoto automobilu. Jinými slovy věděla, že Edward Norton telefonicky krádež ohlásil. Frances Celaneová, která věděla, že...“

„Dobře, pane,“ kývl souhlasně soudce Markham, „nejsou nutné další argumenty. Po ujištění obžaloby, že věc souvisí se svědectvím, námitku zamítám a povoluji, aby otázka byla zodpovězena. Jestliže obžaloba neprokáže souvislost s případem, bude odpověď vymazána. Automobilová pojistka jako taková je

nejlepším důkazem, domnívám se, že v této věci nebudou žádné námitky.“

Soudce Markham pohlédl rozpačitě na Perry Masona. Advokátovi nepatrně zacukaly koutky.

„Nikoliv, Vaše Ctihodnosti,“ ujistil ho s úsměvem, „vycházím-li z tohoto předpokladu, nemám další námitky.“

„Dobře, námitka se nepřipouští. Odpovězte na otázku.“

„Pojistka,“ řekl soudce Purley, „jak jsem o něco později zjistil, se týkala vozu Buick-sedan číslo 6754093 poznávací značky 12M1834.“

Claude Drumm pokynul Masonovi: „Můžete podrobit svědka křížovému výslechu, pane Masone.“

Obhájce se obrátil na soudce s mírným úsměvem.

„Soudce Purley, rozuměl jsem vám dobře, když jste řekl, že jste vstoupil do té pracovny a spatřil Edwarda Nortona, jak leží přes stůl?“

„Ne tak přesně. Řekl jsem, že když jsem vešel do pracovny, spatřil jsem přes stůl ležet tělo muže, o němž jsem se následně dozvěděl, že jde o Edwarda Nortona.“

Perry Mason vypadal schlíple.

„Moje chyba,“ přiznal. Chvíli bylo ticho, soudce Purley se rozhlížel po soudní síni s pocitem spokojenosti a výrazem někoho, kdo velice úspěšně svědčil a kdo věří svým schopnostem vyhnout se jakékoliv pasti, kterou by mohl obhájce nastražit.

„Podívejte se,“ vysvětloval soudce Purley, „nikdy jsem se osobně s Edwardem Nortonem nesetkal, přestože pěstuji přátelské styky s panem Crinstonem a přestože jsem již několikrát zavezl pana Crinstona k Nortonovu domu.“

Zdálo se, že se Perry Mason usmívá.

„Jak často jste projednával nějaké obchodní záležitosti s panem Nortonem telefonicky?“

Soudce Purley vypadal překvapeně. „Prosím vás, já jsem s tím mužem za celý život ani nehovořil.“

„Takže jste s ním nikdy nehovořil o svěřeneckém fondu jeho neteře Frances Celaneové?“

Soudce vyvalil oči.

„Proboha ne, samozřejmě že ne!“

„Hovořil jste o tom fondu s někým jiným?“

Drumm vyskočil: „Vaše Ctihodnosti, namítám proti nesprávně vedenému křížovému výslechu. Je neodpovědný, irelevantní a nepřislušný. Obhájce jednoduše začal s dotazy o rozmluvách, které pravděpodobně nemohly...“

„Námitka se připouští,“ přerušil ho soudce Markham,. Drumm se posadil. V soudní síni zavládlo ticho, obličej Perry Masona zůstal bez výrazu.

„Nějaké další otázky?“ zeptal se soudce Markham.

„Nikoliv, Vaše Ctihodnosti,“ prohlásil Perry Mason k velkému překvapení v soudní síni. „V křížovém výslechu dále nebudu pokračovat.“

KAPITOLA XXI

„Předvolejte seržanta Mahoneyho,“ požádal Claude Drumm.

Seržant vstoupil v uniformě, postavil se před stůl soudců, zdvihl pravou ruku k přísaze a pak se vrátil do lavice pro svědky.

„Jmenujete se seržant E. L. Mahoney a měl jste v noci dvacátého třetího října službu na centrální policejní stanici tohoto města?“

„Ano, pane.“

„Přijímal jste asi v jedenáct hodin čtrnáct minut telefonický rozhovor?“ zeptal se Drumm.

„Ano, pane.“

„Popište nám ten telefonát.“

„Volal pan Edward Norton, pane, a...“

Perry Mason vyskočil, ale Claude Drumm sám svědka přerušil.

„Okamžik, seržante, chci vám připomenout, že jste pod přísahou a že máte podat svědectví jen o věcech, které jsou vám osobně známé. Nevěděl jste přece, že volá Edward Norton. Věděl jste pouze, že někdo volá.“

„Představil se jako Edward Norton,“ vybuchl seržant.

Sálem proběhl šum a smích, který byl přerušen kladívkem.

„Pouze řekněte, co vám bylo řečeno v telefonu,“ vyzval ho znovu Drumm a pohlédl úkosem na Perry Masona v očekávání námitky. Obhájce však nereagoval.

„Považujete toto, pane žalobce, za součást skutkové podstaty?“ zeptal se soudce Markham.

Drumm byl celý nesvůj.

„Nemám žádné námitky k této věci, Ctihodnosti,“ ozval se Perry Mason.

„Dobře,“ řekl soudce Markham, „pokračujte, seržante.“

„Když jsem přijal telefonát, zaznamenal jsem čas,“ pokračoval seržant. „Bylo čtrnáct minut po jedenácté. Muž se představil jako Edward Norton a ohlásil krádež automobilu. Jednalo se o sedana buicka, číslo 6754093, poznávací značky 12M1834, který mu byl ukraden. Chtěl řidiče zadržet a zavřít, bez ohledu na to, o koho jde. Myslím, že řekl, že i kdyby to byl někdo z příbuzenstva.“

„Můžete klást svědkovi otázky, pane obhájce,“ řekl Drumm s gestem někoho, kdo právě zasadil rozhodující ránu.

„Proběhl ten rozhovor naráz?“ zeptal se Perry Mason.

„Jak to myslíte, pane?“

„Jenom zkouším vaši paměť.“

„Jak jinak by mohl proběhnout?“

Perry Mason sáhl do aktovky a vytáhl noviny.

„Udělal jste nějaké prohlášení novinám, když jste měl ještě všechno v čerstvé paměti?“

„Ano, myslím, že ráno jsem jim něco řekl.“

„A neřekl jste tehdy náhodou, že vás během hovoru někdo přerušil?“

„Okamžik,“ ozval se zástupce okresního prokurátora. „To není správný způsob, jak klást otázku, která by vedla k obvinění.“

„Pouze se snažím osvěžit svědkovu paměť, když soud dovolí,“ nedal se Perry Mason.

Seržant Mahoney rozčileně zagestikuloval.

Soudce Markham se usmál: „Myslím, že si svědek na něco vzpomněl. Pokračujte, seržante.“

„Ano,“ připustil seržant, „teď si vzpomínám. Asi v polovině nás přerušili, stačil udat jméno a adresu a ujistit se, že mluví s policejním oddělením. Chtěl ohlásit zločin. Pak se linka odmlčela. Začal jsem hledat v seznamu, abych mu zavolal, ale hned se ozval sám a pokračoval.“

„To je vše,“ řekl s uspokojením Mason.

Claude Drumm se tvářil překvapeně.

„Co to s tím má společného?“ zeptal se ostře.

Soudce Markham uhodil kladívkem.

„Prosím o pořádek!“ vyštěkl. „Chcete ještě další výslech, pane prokurátore?“

„Ne,“ odpověděl Drumm a očima zamyšleně sledoval Perry Masona.

„Prosím dalšího svědka,“ nařídil soudce Markham.

„Arthur Crinston,“ zvolal Claude Drumm.

Arthur Crinston vstal, přešel ke stolu soudce a pronesl přísahu. Pak vstoupil do lavice svědků.

„Jmenujete se Arthur Crinston a jste žijící společník firmy Crinston & Norton, která patřila vám a panu Nortonovi?“

„Přesně tak, pane.“

„Je Edward Norton mrtev?“

„Ano, je.“

„Viděl jste, pane Crinstone, mrtvolu Edwarda Nortona?“

„Ano, pane. Dvacátého třetího října tohoto roku.“

„V kolik asi hodin?“

„Viděl jsem ji asi v jedenáct třicet pět nebo třicet šest.“

„Kde byla ta mrtvola?“

„Ležela přes stůl v pracovně pana Nortona s rozbitou lebkou.“

„Co jste udělal pak?“

„Uvědomil jsem policii.“

„Viděl jste té noci obžalovanou Frances Celaneovou?“

„Ano.“

„V kolik asi hodin?“

„Přibližně o půlnoci nebo trochu dříve.“

„Řekl jste jí něco o smrti jejího strýce?“

„Ano, řekl.“

„Mluvil jste s ní o ohlášené krádeži automobilu buick?“

„Ano.“

„Řekla vám tehdy něco o tom buicku?“

„Můžete odpovědět jen ano, ne,“ zasáhl soudce Markham varovným tónem. „Je to pouze předběžný výslech.“

„Ano,“ odpověděl Arthur Crinston.

„Kdy to bylo?“

„Někdy kolem půlnoci.“

„Kdo byl přítomen?“

„Slečna Celaneová, Don Graves a já.“

„Nikdo jiný?“

„Ne, pane.“

„Co řekla?“

„Řekla, že si vzala buicka asi ve tři čtvrtě na deset a jela se projet a že se vrátila přibližně patnáct minut po půlnoci.“

„Co dělal pan Norton, když jste ho naposled viděl živého, pane Crinstone?“

„Stál u okna pracovny a volal na mne.“

„Co přesně?“

„Požádal mne, zda by Don Graves mohl jet se mnou domů.“

„A co jste mu odpověděl?“

„Řekl jsem, že se musím zeptat soudce Purleye, s nímž jsem přijel.“

„Co se stalo pak?“

„Přišel jsem k soudci a vyjednal to s ním. Vrátil jsem se pod okno, abych to řekl panu Nortonovi. Byl v pracovně kousek od okna. Zavolal jsem na něho, že je všechno v pořádku, že soudce Purley souhlasí, aby pan Graves s námi jel. Zrovna scházel po schodech od hlavního vchodu.“

„Co bylo potom?“

„Posadil jsem se na přední sedadlo vedle soudce, Don Graves na zadní a jeli jsme po silnici, zachycené na náčrtku, až k místu, kde jsme se otočili a vrátili se zpět k domu. Asi nemohu prozradit, o čem jsme v autě hovořili.“

„Taková jsou pravidla soudního líčení, pane Crinstone.“

„Když jsme přijeli k domu, vystoupil jsem z auta, vběhl do domu a našel jsem pana Nortona tak, jak jsem to již popsal. Hned nato jsem volal policii.“

„Můžete začít s křížovým výslechem,“ vybafl znenadání Drumm a obrátil se na Masona.

Advokát pohlédl bezvýrazně na Arthura Crinstona a po chvilce se zeptal: „Hovořil jste s panem Nortonem ten večer?“

„Ano. Měli jsme schůzku, trochu jsem se na ni opozdil. Myslím, že jsem dorazil šest minut po jedenácté.“

„O čem jste s panem Nortonem hovořili?“

Arthur Crinston se zatvářil podivně a potřásl hlavou, jako by Masona varoval.

Claude Drumm vyskočil, aby protestoval, pak zachytil ten varovný pohled a s úsměvem se znovu posadil.

Arthur Crinston se podíval na soudce Markhama.

„Odpovězte na otázku,“ požádal ho znovu Perry Mason.

Arthur Crinston vybuchl: „Vy přece nechcete, abych na tuto otázku odpověděl.“

Soudce Markham uhodil kladívkem.

„Jsou nějaké námitky, pane Drumme?“

Prokurátor s úsměvem zavrtěl hlavou.

„Naprosto žádné, jen ať svědek odpoví.“

„Odpovězte na otázku,“ požádal ho soudce Markham. Crinston zneklidněl.

„Vaše Ctihodnosti,“ vyhrkl, „není v zájmu obžalované Frances Celaneové, abych prozradil obsah rozhovoru, Perry Mason to ví. Nevím, kam svou otázkou míří...?“

Soudcovo kladívko znovu kleplo o stůl.

„Svědek,“ řekl mrazivě, „se omezí jen na to, na co je tázán. Svědek by měl vědět, že jakékoli prohlášení před soudem, zejména v procesu, jako je tento, lze chápat jako opovrhování soudem.

Porota je proto povinna ignorovat takové prohlášení i jiné svědecké výpovědi, kromě těch, které se výslovně týkají vlastního procesu. Pane Crinstone, odpovězte na otázku, nebo vás musím nařknout z opovrhování soudem.“

„Hovořili jsme o tom,“ začal Crinston tichým hlasem, „že se slečnu Celaneovou někdo snaží vydírat.“

Přes tvář Claude Drumma přeletěl triumfální úsměv.

„Myslíte správcovou, paní Mayfieldovou?“ zeptal se Perry Mason.

Úsměv z tváře Claude Drumma zmizel. Vyskočil: „Vaše Ctihodnosti, tuto otázku odmítám jako irelevantní, bezpředmětnou, zavádějící a sugestivní. Obhájce velmi dobře ví, že paní Mayfieldová je důležitým svědkem obžaloby, a tohle je pokus ji diskreditovat.“

„Sugestivní otázky jsou při křížovém výslechu povoleny,“ přerušil ho soudce Markham. „Neměl jste námitky, když se obhájce ptal svědka, o čem s panem Nortonem hovořili, a protože toto je křížový výslech, tuto otázku povoluji.“

Claude Drumm se pomalu posadil.

Crinston se neklidně zavrtěl na židli.

„Jméno paní Mayfieldové při rozmluvě nepadlo,“ řekl tiše po delší přestávce.

„Jste si tím zcela jist?“ zeptal se Mason.

„Tedy, možná, že to jméno padlo jako jedna z možností,“ ošíval se Crinston.

„Ach tak, takže to byla jedna z možností?“

„Mohla být,“ odpověděl Crinston a Perry Mason okamžitě znovu zaútočil.

„Edward Norton dvacátého třetího října vyzvedl pěknou sumičku v tisícidolarových bankovkách a měl je u sebe, že ano, pane Crinstone?“

„Tak jsem tomu rozuměl,“ odpověděl Crinston nevrle.

„Vy jste pro něj ty peníze neopatřil?“

„Ne, pane.“

„Navštívil jste toho dne jakoukoli banku, kde má firma Crinston & Norton běžný účet?“

Arthur Crinston se zamračil, jako by přemýšlel.

„Ano, navštívil.“

„Kterou?“

„Wheelers Trust and Savings Bank.“

„S kým jste tam hovořil?“

Crinstonův obličej změnil náhle barvu.

„Raději bych na tuto otázku neodpověděl.“

Claude Drumm vyskočil: „Námitka proti této otázce, je nekompetentní, irelevantní, bezpředmětná a nesprávná při křížovém výslechu.“

Perry Mason se usmál a líně protahoval samohlásky.

„Vaše Ctihodnosti, mohu stručně uvést důvod?“

„Prosím,“ vyzval ho soudce Markham.

„Tento svědek při předchozím výslechu uvedl, že je žijícím společníkem firmy Crinston & Norton. Nechal jsem tuto otázku bez povšimnutí, i když by pravděpodobně měl svědek podat určité vysvětlení. Ale mám právo podrobit ho křížovému výslechu, pokud se týče jeho činnosti jako spolumajitele, ptát se po důvodech, které k tomuto závěru vedly.“

„Ne, pokud se to týká vzdálenější minulosti,“ upozornil soudce Markham.

„Nikoliv, pane,“ ujistil ho Perry Mason. „Proto omezuji otázky jen na dvacátého třetího října, to jest na den smrti.“

Soudce Markham se náhle podíval na Perry Masona přísným, ostražitým pohledem. Perry Mason mu ho vrátil. Claude Drumm vyskočil.

„Záležitosti společnosti nemají s případem co dělat.“

„Ale vy sám jste ho označil jako společníka firmy,“ řekl soudce Markham.

„Ale jen proto, abych ukázal na blízký vztah k panu Nortonovi, vaše Ctihodnosti.“

„Nejsem přesvědčen o tom,“ potřásl hlavou soudce Markham, „že tato otázka je vhodná při křížovém výslechu, ale s ohledem ke zvláštnímu charakteru tohoto případu se raději zmýlím, než abych se dopustil nespravedlnosti vůči obžalovanému. Svědek na položenou otázku odpoví.“

„Odpovězte na otázku, pane Crinstone,“ vyzval ho Perry Mason. „S kým jste hovořil?“

„S panem Shermanem, prezidentem banky.“

„O čem jste s ním mluvil?“

„O obchodních záležitostech společné firmy.“

„Hovořil jste o dluhu firmy ve výšce přibližně devíti set tisíc dolarů, že ano? O dluhu, který jste podle doložených záznamů na dokladech podepisoval pouze vy, nemám pravdu?“

„Nikoliv pane, tyto firemní doklady jsou podepsané firmou Crinston & Norton.“

„Přesněji řečeno Arhurem Crinstonem, je to tak?“

„Myslím, že ano,“ připustil Crinston. „Většinu toho, co se týkalo bankovní činnosti, jsem prováděl já. To jest podepisoval jsem doklady jménem firmy, i když například šeky jsme většinou podepisovali oba. Ne, prohlašuji, že doklady pro banku Wheelers jsem za firmu podepsal já a šeky také.“

„Přijel jste do domu pana Nortona, aby vám potvrdil platnost těchto dokladů, že?“

„Ano, to připouštím.“

„A jak jste se pak dostali k otázce vydírání Frances Celaneové paní Mayfieldovou?“

„Neřekl jsem, že to byla správcová,“ bránil se Crinston. „Řekl jsem, že její jméno padlo jako jedna z možností.“

„Ano,“ připustil Perry Mason, „moje chyba. Odpovězte, prosím, na moji otázku.“

„Vyřízení obchodních záležitostí vyžadovalo pouze několik minut. Otázka vydírání neteře ležela panu Nortonovi na srdci tak, že chtěl obchodní věci odložit a zeptal se mě, co o tom soudím.“

„A proč si myslel, že ji někdo vydírá?“

„Nejspíš proto, že něco provedla.“

„Přirozeně,“ řekl Perry Mason. „Zmínil se o tom, co to bylo?“

„Ne, myslím, že ne.“

„A ani se nezmínil o tom, co by to mohlo být?“

„Řekl, že Frances má poněkud nezvladatelnou povahu,“ vyhrkl Crinston, ale okamžitě se kousl do rtů. „Moment, beru to zpět. Myslím, že takhle to neřekl. Zmýlil jsem se.“

„Zmýlil? Nebo se snažíte hájit obžalovanou Frances Celaneovou?“ zeptal se Perry Mason.

Crinston zrudl.

„Snažím se ji hájit lépe než vy!“ zařval.

Soudce Markham udeřil kladívkem.

„Pane Crinstone, soudní dvůr vás již jednou upozornil. Prohlašuji, že jste urazil soud, a uděluji vám pokutu sto dolarů za urážku soudu.“

Crinston, rudý v obličeji, sklopil hlavu.

„Pokračujte,“ vyzval Masona soudce Markham.

„Hovořili jste s panem Nortonem ještě o něčem jiném než o partnerských vztazích, zadluženosti v bance a možnosti, že jeho neteř někdo vydírá?“

„Ne, pane,“ řekl Arthur Crinston zřejmě s úlevou, že otázka se hlouběji nedotýká možnosti vydírání.

Perry Mason se usmál. „Možná požádám, aby pan Crinston byl zavolán později k dalšímu křížovému výslechu, Vaše Ctihodnosti, ale teď už nemám otázky.“

Soudce Markham přikývl.

„Jestliže si obhajoba vyhrazuje právo dalšího křížového výslechu,“ řekl jízlivě Claude Drumm, „vyhrazuji si i já stejné právo na dodatečný výslech ze strany obžaloby.“

„Povoleno,“ připustil stroze soudce Markham. „Pokračujte.“

Claude Drumm dramaticky zvýšil hlas: „Zavolejte pana Dona Gravese!“

Don Graves povstal a prodíral se kupředu, zatímco diváci si šeptem vyměňovali názory. Případ vraždy se vyvíjel zcela neobvykle a zdálo se, že zástupce obhajoby přehlédl řadu možností při křížovém výslechu. Ti však, kteří znali Perry Masona, věděli, že jeho praktiky u soudu jsou proslavené. Bylo zřejmé, že i soudce Markham je trochu zmatený. Čas od času spočinul zamyšleným pohledem na advokátovi.

Don Graves si odkašlal a vyčkávavě hleděl na Clauda Drumma.

„Jmenujete se Don Graves a dne třiadvacátého října a předtím jste byl zaměstnán jako osobní sekretář pana Edwarda Nortona?“

„Ano, pane.“

„Kdy jste ho naposledy viděl toho večera?“

„Asi v jedenáct třicet.“

„Viděl jste ho předtím?“

„Ano, jistě. Pan Crinston odešel asi tři minuty před půl dvanáctou a pan Norton s ním vyšel z pracovny. Mluvili asi minutu nebo dvě a pan Norton mne požádal, abych přivezl nějaké doklady, které má pan Crinston doma.“

„Co se stalo potom?“

„Pan Crinston sešel po schodech a pan Norton mne požádal, abych došel pro Pete Devoea a řekl mu, aby mne dovezl k panu Crinstonovi. Když už jsem chtěl odejít, zavolal, abych chvilku počkal, že má jiný nápad - nebo něco v tom smyslu - přešel k oknu a křikl na pana Crinstona, jestli by mne mohl vzít s sebou. Pan Crinston odpověděl, že je tu se soudcem Purleym a že se ho musí

zeptat, a protože mi bylo jasné, že soudce bude souhlasit, seběhl jsem ihned dolů a vyšel ven právě ve chvíli, když pan Crinston volal nahoru, že soudce Purley nemá námitky. Přeběhl jsem k jejich vozu a nasedl na zadní sedadlo. Pak se soudce Purley rozjel po příjezdové cestě a zatáčkami jsme ujížděli až do místa, které již soudce Purley označil na mapce.“

„Co se stalo potom?“

„V tom místě,“ řekl dramaticky Don Graves, „jsem se otočil a zadním oknem jsem viděl do pracovny Edwarda Nortona.“

„A co jste spatřil?“

„Spatřil jsem postavu, jak zvedla hůl a udeřila pana Nortona do hlavy.“

„Mohl jste rozeznat, kdo to byl?“

„Myslím, že mohl.“

„Kdo si myslíte, že to byl?“.

„Okamžik,“ přerušil ho Perry Mason, „protestuji proti této otázce, protože nabádá svědka, aby pronesl vlastní názor. Otázka je zavádějící a sugestivní. Svědek prohlásil, že si myslí, že by mohl provést identifikaci.“

Soudce Markham pohlédl na Perry Masona, jako by očekával další závažné důvody, ale žádné nebyly. Pak se obrátil na Clauda Drumma, ten jen pokrčil rameny: „Prohlásil, že podle jeho názoru by mohl identifikaci provést,“ podotkl. „To se tak říká, že si myslí.“

„Měl byste toto vysvětlit lépe,“ vybídl ho soudce Markham.

„Pane Gravesi, prohlašujete, že si myslíte, že můžete identifikovat osobu, kterou jste viděl. Co jste tím chtěl přesně říct?“

„Věřím,“ začal Don Graves, „že vím, kdo byl tím mužem. Myslím, že jsem ho poznal. Do obličeje jsem mu zcela jasně neviděl, ale myslím, že jsem schopen poznat ho podle držení hlavy a ramen a podle celkové siluety.“

„To stačí, když soud dovolí,“ přerušil ho Claude Drumm. „Člověk nepotřebuje vidět podrobnosti obličeje, aby mohl druhého identifikovat. Námitka se týká spíše závažnosti než přípustnosti důkazu.“

Soudce Markham se v očekávání obrátil k Perry Masonovi. Ten mlčel.

„Zamítám námitku,“ prohlásil soudce Markham. „Odpovězte na otázku, mladý muži!“

„Tou osobou byl Robert Gleason,“ řekl Don Graves tiše.

„Byl v místnosti ještě někdo jiný?“

„Ano, pane.“

„Kdo byl ta druhá osoba?“

„Žena, pane, měla na sobě nějaké růžové hadříky.“

„Viděl jste tu ženu dobře?“

„Viděl jsem rameno a část vlasů a paže.“

„Můžete říci, kdo byla ta žena, z toho, co jste z ní viděl?“

Soudce Markham zasáhl: „Mám ten dojem, pane prokurátore, že zatímco jsem povolil první identifikaci, v tomto případě, kdy svědek viděl jen zlomek postavy na danou vzdálenost, se může námitka týkat jak závažnosti tak přípustnosti důkazu, a já ji přijmu, pokud půjde o identifikaci té ženy.“

„Vaše Ctihodnosti,“ pronesl Perry Mason smířlivě. „Nevznáším námitku, pokud jde o identitu té ženy.“

„Nevznášíte námitku?“ podivil se soudce Markham.

„Naprosto žádnou, Vaše Ctihodnosti.“

„Dobře,“ řekl soudce Markham, „jinak bych námitku přijal, kdyby byla vyslovena.“

„Žádná námitka nebude,“ zopakoval Mason. V soudní síni to zašumělo.

„Dobře. Odpovězte na otázku!“ vyzval svědka soudce Markham, celý brunátný.

„Myslím, pane, že tou ženou byla Frances Celaneová. Byla oblečena jako Frances Celaneová a barva jejích vlasů a obrys ramene mne přiměl domnívat se, že je to Frances Celaneová.“

„Jak dlouho znáte Frances Celaneovou?“ zeptal se Claude Drumm.

„Přes tři roky.“

„Žil jste s ní pod jednou střechou?“

„Ano, pane.“

„Měla, pokud to víte, šaty nebo nějaký jiný oděv barvy, kterou jste viděl na ženě v Nortonově pracovně?“

„Ano, pane.“

„Velmi dobře,“ usmál se Claude Drumm, „a co jste udělal potom, jestli jste vůbec něco udělal?“

„Řekl jsem oběma pánům, co jsem viděl, a požádal je, aby se obrátili.“

„Musím vás přerušit,“ ozval se soudce Markham. „To je bezvýznamné, irelevantní a bezpředmětné. Zajímá mě, co udělal svědek potom, vzhledem k tomu, co se stalo v té místnosti. Konverzace v autě není částí skutkové podstaty.“

„V pořádku,“ souhlasil Claude Drumm.

„Co se stalo pak?“

„Vrátili jsme se k domu, vyběhl jsem po schodech do Nortonovy pracovny a zde jsem nalezl mrtvolu, která ležela přes stůl s rozbitou hlavou.“

„Můžete provést křížový výslech,“ předal slovo Claude Drumm.

Perry Mason vstal a pomalu a pevně se zadíval na Dona Gravese. Soudní síň jako by byla nabita elektřinou. Přítomní vycítili, že nastává rozhodující část procesu.

„Máte oči v naprostém pořádku?“ zeptal se Perry Mason.

„Ano.“

„Myslíte si, že byste dokázal poznat postavy v pracovně, i když jste se za jízdy jen ohlédl zadním okénkem?“

„Ano, pane, myslím že ano.“

„Jak si můžete být tak jistý?“

„Protože jsem je tehdy viděl a protože jsem si to později znovu vyzkoušel.“

„Prosil bych vypustit poslední část odpovědi,“ ozval se soudce Markham.

„Nenaléhám na to,“ ozval se Perry Mason. „Když soud dovolí, chtěl bych v tomto bodě pokračovat.“

„Dobře,“ kývl soudce Markham.

„Řekl jste, že jste si to později vyzkoušel.“

„Ano, pane.“

„V autě?“

„Ano, pane.“

„V místnosti někdo byl?“

„Ano, pane.“

„Kdo?“

„Pan prokurátor Drumm a dvě osoby z jeho úřadu.“

„Poznal jste ty osoby?“

„Ano, pane. Rozumějte, okna byla zcela dokořán a osvětlení pracovny je velmi dobré.“

„Jeli jste při zkoušce rychle?“

„Asi stejně jako v noci, co se stala vražda.“

„Jeli jste vozem soudce Purleye?“

„Ano, pane.“

„Ale ne při zkoušce?“

„Ne, pane, to jsme jeli jiným autem.“

„Pak ale zkouška neproběhla za naprosto stejných podmínek.“

„Ne, pane.“

„A odvážil byste se,“ zvýšil hlas Perry Mason, „provést zkoušku znovu za stejných podmínek?“

„Námitka, otázka nesouvisí s důkazem,“ vyjel Claude Drumm.

„Domnívám se,“ řekl soudce Markham, „že můžete mít pravdu, ale na druhé straně chceme ukázat, zda má svědek na věci zájem, nebo je předpojatý. Otázka zněla, zda by byl ochotný provést zkoušku za určitých podmínek.“

„Ale taková zkouška by nepřinesla nic nového,“ bránil se Drumm.

„Otázka zněla,“ opakoval soudce Markham, „zda by byl ochoten či nikoliv takovou zkoušku podstoupit. Myslím, že dovolím, aby svědek odpověděl.“

„Odpovězte, prosím,“ vyzval svědka Perry Mason.

„Ano, jsem ochoten takovou zkoušku podstoupit.“

„Jestliže soudce Purley dá k dispozici svůj vůz, podrobíte se té zkoušce?“

Claude Drumm vyskočil.

„Otázka je nyní jiná, Vaše Ctihodnosti. Nyní nejde o to, zda je ochoten podstoupit takovou zkoušku, ale zda ji podstoupí.“

„Ano,“ řekl soudce Markham, „jestliže chcete vznést námitku proti této otázce, myslím, že námitku připustím.“

Perry Mason se obrátil k porotě: „V takovém případě nebudu pokračovat v křížovém výslechu.“

„Žádný další křížový výslech?“ zeptal se Drumm.

„Ne. Skutečnost mluví sama za sebe,“ vyštěkl Perry Mason. „Vy se prostě bojíte provést zkoušku za stejných podmínek.“

Kladívko soudce Markhama prudce bouchlo o stůl.

„Pane obhájce, prosím, vyvarujte se osobních invektiv a své poznámky adresujte soudu a ne prokuratuře.“

„Promiňte mi, Vaše Ctihodnosti,“ omluvil se Perry Mason hlasem, v němž nebyla ani stopa pokory. V očích měl pobavený výraz.

Claude Drumm se díval na Perry Masona, krčil čelo samým přemýšlením.

„Vaše Ctihodnosti, mohu v tomto okamžiku požádat o odročení na zítra ráno na deset hodin? Jsem poněkud překvapený neočekávaným obratem tohoto případu.“

„Nejste o nic víc překvapený než soud,“ připustil soudce Markham. „Příjemně překvapený, mohu říci. Případy vraždy se běžně táhnou značně dlouho a připadá mi až hrozné, že máme případ, který tak rychle pokračuje. Vaší žádosti se vyhovuje, prokurátore. Přelíčení se odročuje na deset hodin zítra ráno, do té doby si bude porota pamatovat běžné upozornění soudu, že o případu nebude diskutovat a že nedovolí, aby někdo jiný o něm diskutoval v jejich přítomnosti.“

Kleplo kladívko. Perry Mason se v židli otočil a s uklidňujícím úsměvem pohlédl do černých očí Frances Celaneové. Rob Gleason seděl vedle ní, vyčerpaný a zlomený, v očích obavy. Dívka byla klidná, soustředěná, nedávala najevo žádné pocity.

„Důvěřujte mi, prosím,“ naklonil se k ní Perry Mason. Když se na něj usmála, všiml si změny, která se s ní stala díky nepříjemným zážitkům. V jejím úsměvu byl určitý, smutek. Určitý náznak uklidnění, který v jejím obličeji dříve nebýval. Neřekla nic, ale její pohled vyjadřoval mnoho.

„Chtěl bych si s vámi pohovořit, ale v soukromí,“ zašeptal Rob Gleason.

Zástupce šerifa přikročil blíž a vzal Frances Celaneovou za rameno. Perry Mason ho zastavil: „Ještě okamžik, prosím,“ a odvedl Roba Gleasona stranou. Gleason mluvil šeptem, skoro chraptivě: „Vypadá to hezky černě, že?“

Perry Mason pokrčil rameny.

„Když všechno půjde proti nám, vezmu to na sebe.“

„Co tím myslíte?“

„Přiznám se, že nesu veškerou vinu. Nechci, aby Frances Celaneová byla za věc odpovědná.“

Perry Mason se na něho podíval pevně, ale s náznakem soucitu.

„Tak daleko jsme ještě nedošli, Gleasone, a nedojdeme. Držte pusu,“ Mason se otočil na zástupce šerifa a naznačil, že domluvili.

KAPITOLA XXII

Perry Mason seděl u stolu ve své kanceláři a díval se na Harryho Neverse.

Nevers, tentokráte čerstvě ostříhaný a oholený, se posadil ve vyžehleném obleku na křeslo a nohy přehodil přes opěradlo. Očima soustředěně sledoval Perry Masona.

„Samozřejmě že pro vás něco uděláme," ujišťoval ho, „jestli je to v našich silách. Naše redakce je vám zavázána. Dal jste nám pěknou šanci, když jsme jako první věděli, že se Frances Celaneová vzdala."

„To je v pořádku," řekl Mason, „chtěl bych, abyste zdůraznil, že okresní prokurátor provedl tajně zkoušku, aby zjistil, jestli Don Graves mluví pravdu."

Nevers přikývl a zívl.

„Předpokládám, že máme mezi řádky naznačit, že by okresní prokurátor takovou zkoušku nedělal, kdyby sám nepochyboval."

Perry Mason přikývl.

„Tak tedy," řekl Hany Nevers netečně, jak bylo pro něj charakteristické, „bučíte bez obav, už se stalo."

„To je výborné," pochválil ho Perry Mason, „ale je tu ještě jedna věc. Potřeboval bych vypíchnout skutečnost, že okresní prokurátor těsně před odročením odmítl provést zkoušku za identických okolností."

Nevers přikývl.

„Dobře, a co je za tím?"

„Za čím?" zeptal se právník.

„Za celou tou záležitostí se zkouškou."

„To snad pochopíte sám," řekl Mason. „Okresní prokurátor provedl zkoušku. Protože měl určité pochybnosti o schopnosti

svědka vidět všechny přítomné v té místnosti tak, jak prohlašuje. Navíc nyní odmítl zkoušku za stejných okolností.“

„Moc řečí,“ přerušil ho reportér. „To si nechte pro porotu, ale já chci znát čistou pravdu.“

„Nic jiného není,“ ujistil ho Mason.

„Do háje že není. Nemyslete si, že za vás budu tahat kaštany z ohně. Udělal jste mi tuhle laskavost a já jsem ochotný vám ji oplatit. Ale nemyslete si, že si za vás budu pálit prsty. Vím dobře, kdy se vyplatí pálit si prsty.“

Mason potřásl hlavou.

„Vy jste mě, Harry, špatně pochopil. O nic jiného mi nejde než o zkoušku za stejných okolností.“

„Tak fajn, trochu to probereme. Co myslíte těmi stejnými okolnostmi?“

„Představuji si to asi tak. Já bych seděl vepředu se soudcem Purleym, okresní prokurátor Drumm by mohl být vzadu s Donem Gravesem.“

Harry Nevers se na něho podíval trochu překvapeně.

„Zbláznil jste se?“

„Ne.“

„Jakže, vy neviňátko ubohý. Snad se nenecháte zblbnout těma řečičkama o čestnosti. Drumm je jeden z největších křiváků. Ten se zbavil toho prvního prohlášení Dona Gravese, kde policii označil jako vraha Devoea a v kterém o žádné další osobě v místnosti nemluvil.“

„To je v pořádku, nic se neděje,“ odpověděl Mason.

„Ale ano. Vždycky to zařídí tak, aby Don Graves třeba se zavázanýma očima provedl stoprocentní identifikaci. Nebuďte hlupák. Když Drumma necháte sedět vedle Gravese, něco mu pošeptá nebo naznačí.“

Perry Mason se usmál a zavrtěl hlavou.

„Tak dobře, řekněte mi, o co vám jde, jinak nebudeme spolupracovat.“

„V určitých chvílích člověk musí použít jistou strategii, například když se ženete za hejnem hus, je vždycky dobrý se schovat za koně, když se k tomu hejnu přibližujete.“

„Co tím chcete říct?“

„Husy uletí, když uvidí něco neznámého nebo lovce. Na koně jsou zvyklé, toho si vůbec nevšimnou.“

„Takže vy jste se schoval za koně?“ zeptal se Nevers.

Perry Mason přikývl. Nevers se postavil a upřeně se na advokáta zahleděl.

„Podívejte se, vy máte mezi advokáty reputaci, že pracujete rychle a že mlátíte nalevo napravo. Dokážete prý kroužit kolem případu tak dlouho, dokud se nedostanete do pozice, kdy můžete protivníka knokautovat, a pak udeříte. Neztrácíte energii na podružnostech a já chci vědět, kam bude váš knokaut směřovat.“

„Sám ještě úplně nevím,“ vytáčel se Mason. „Možná že žádný nebude.“

„Houby s octem,“ rozčilil se Nevers. „Podívejte se, jak vedete výslech a vůbec. Klidně sedíte a necháte prokurátora vytahovat jeden důkaz za druhým, jak se mu zrovna hodí. Z křížového výslechu svědků nevyplynulo nic ve prospěch obžalovaných.“

„Co tím myslíte?“ zeptal se Perry Mason výhružně.

„Nechte na hlavě,“ odpověděl klidně Nevers, „a mě s takovou věcí neoblbujte. Víte moc dobře, že Don Graves tu noc, co se stala vražda, na policii vypověděl, že osoba, která zasadila smrtelnou ránu, byl šofér Devoe. Řekl, že v té chvíli nebyla v místnosti žádná žena nebo přinejmenším že žádnou neviděl. A vy jste ho před soudem ani neupozornil na rozpornost jeho prohlášení.“

„To by bylo k ničemu,“ hájil se Perry Mason. „Stenografický záznam zničili a Graves by přísahal, že nikdy nic takového neřekl,

nebo že ho Frances Celaneová požádala, aby o tom nemluvil, a on se jen snažil ji z toho dostat.“

„Řečičky,“ zavrčel Nevers.

Perry Mason otevřel stůl a vyndal láhev whisky.

„Řeknu vám, Harry, pouze jedno. Jestli do toho se mnou půjdete, nebudete litovat.“

„Co tím myslíte?“

„Když se budete ochomýtat u té zkoušky, můžete z toho vytěžit pěkného sólokapra na první stránku.“

Nevers odstrčil skleničku a dal si přímo z lahve několik doušků.

„A kdy to bouchne?“ zeptal se. „Hned po té zkoušce?“

„To nejspíš ne. Musím s tím ještě něco provést.“

„Můžeme okresního prokurátora přimět, aby souhlasil s tou zkouškou,“ přemýšlel Harry nahlas. „Musí to vyjít. Ale vy máte ještě něco v rukávě. Vy vedete ten případ bez zřejmého boje, jako byste kryl zprávu při ohledání mrtvoly. Motáte se na jednom kousku a žádný důkaz prokuratury nevyvracíte. Každý ve městě mluví o vaší ubohý obhajobě.“

„Opravdu?“ usmál se Mason a zdvihl obočí.

„Zapomeňte to,“ požádal ho Nevers smířlivě. „Víte dobře, že na tom něco je. Čerstvý absolvent práv by vedl tento případ lépe, než předvádíte vy. Každý o tom mluví. Město se rozdělilo na dva tábory. Jedni si myslí, že si počínáte ďábelsky mazaně a že ještě máte něco v rukávě. Druzí se domnívají, že jste u předchozích případů měl prostě štěstí, což se tentokráte nedá tvrdit. Nikdo nepochybuje o závažnosti celého případu. Ve hře je dědička milionů Frances Celaneová. Tajný sňatek, otázka sexu a všechno další plní první stránky novin. Je to vaše životní šance, měl byste bojovat o každou píď, aby vaše jméno i v budoucnu plnilo první stránky, a vy se zatím chováte jako packal. Na to, že se jedná o případ vraždy, jde ta záležitost u soudu jak po másle...“

Perry Mason zavřel láhev whisky a strčil ji zpět do stolu.

Harry Nevers se na něho zkoumavě podíval.

„Chcete k tomu něco dodat?“ zeptal se.

„Ne.“

Nevers se zašklebil a rukou si utřel ústa.

„Dobře, vyzvonil jsem vám, co jsem považoval za nutné, a šéfovi povím, že jsem dělal, co jsem moh, abych z vás něco vytáhl.

Možná že do článku vložím některé nepřímé informace, ať si je čtenář hledá mezi řádky.“

Perry Mason vzal reportéra kolem ramen a doprovodil ho ke dveřím.

„Poslouchejte, Harry, když už si chcete něco vymyslet, tak ať to má hlavu a patu.“

„Dobře.“

Perry Mason se náhle zastavil u dveří, prudce se obrátil a pohlédl Neversovi do očí. „Dám vám jednu důvěrnou informaci. Rob Gleason se chce úplně doznat a vzít celou vinu na sebe, aby odvrátil veškeré podezření od Frances Celaneové.“

„To nemohu publikovat,“ ošíval se Nevers.

„A proč ne?“ zeptal se Mason.

„To by narušilo veškerou profesionální důvěru.“

„To je v pořádku,“ řekl Mason, „jenom mě nejmenujte. Uveďte, že jste dostal tu zprávu od dobře informované osoby.“

„Můj bože,“ zvolal Nevers. „To by byla ta nejhorší urážka na cti, kdybychom to nemohli dokázat.“

„Můžete to dokázat,“ ujistil ho Mason. „Kdyby vás kvůli tomu někdo volal, můžete prozradit, kdo vám tu informaci dal.“

„Tím myslíte sebe?“

„Ano,“ připustil Mason.

Nevers se zhluboka nadechl.

„Poslyšte, Perry, pochodovaly přede mnou všelijaké případy. Sledoval jsem je, rozmlouval s různými lidmi, někteří byli všema

mastma mazaný, jiný si to o sobě mysleli. Viděl jsem hlupáky a takové, kteří se chovali hloupě, i když měli za ušima, ale vy jste mixáž všech. Tohle je nejzatrolenější rozhovor, jaký jsem kdy měl s advokátem.“

Mason mu jemně položil ruku na záda a postrčil ho do předpokoje.

„Dobře,“ řekl, „dal jsem vám šanci. Dejte mi ji také.“

Venku stál Frank Everly a tvářil se netrpělivě.

„Chcete se mnou mluvit?“ zeptal se Mason. Everly přikývl.

„Pojďte dál,“ vyzval ho Mason a ještě chvíli počkal, než Nevers odešel. Pak zavřel dveře a otočil se k Everlymu.

Everly zakašlal a odvrátil oči.

„Neřeší se ten případ poněkud ukvapeně, pane Masone?“

Mason se na něho usmál klidnýma, unavenýma očima.

„Jinými slovy řečeno, slyšel jste zřejmě něco, že jsem si spálil prsty a obžaloba je na koni, že.“

Everly se začervenal a zdrcené vydechl.

„Nic takového jsem netvrdil, pane Masone.“

„Slyšel jste někdy tu historku,“ začal Mason laskavě, „o muži, který vznesl obžalobu proti sousedovi, že ho pokousal sousedův pes? Soused prohlásil, že pes není zlý a útočný, aby ho pokousal, a nakonec popřel, že by kdy vůbec nějakého psa měl.“

„Ano, to se vykládá už na právnické fakultě.“

„Fajn,“ začal Mason. „Obhajoba je v tomto případě směšná, protože se zabývá příliš velkou oblastí. Když dostanete problematický případ, je dobré mít dvě želízka v ohni. Ale pamatujte si, že máte-li v ohni dvě želízka, abyste zvýšil součinitel bezpečnosti, zbraň ztrácí účinnost. Když je budete vytahovat, spálíte se víc než při jednom.“

„Znamená to, že v tomto případě obětujete všechno, jen abyste se mohl soustředit k jednomu bodu?“ zeptal se Everly.

„Ano,“ přitakal Mason. „Nevina Frances Celaneové a Roba Gleasona je fakticky prokázána už tím, jak je důkaz prezentován. Jejich vinu nemůžou jednoduše prokázat jednoznačně a bez pochybností. Jenže já nechci jen v porotě vyvolat pochybnosti. Chci případ vyjasnit.“

Frank Everly nedůvěřivě hleděl na Perry Masona široce rozevřenýma očima.

„Pane bože,“ zvolal, „měl jsem za to, že dnešní líčení potvrdilo vinu Frances Celaneové a Roberta Gleasona. Myslel jsem si, že pokud nezvikláme výpovědi některých svědků, můžeme klidně počítat s výrokem vraždy prvního stupně.“

„Ne,“ zavrtěl Mason hlavou, „hlavní bod tohoto případu je za námi. Teď se snažím vnutit ho porotě tak, aby na to nikdy nezapomněla. Pamatujte si, Claudem Drummem jsem otřásl natolik, že je teď celý pryč. Domnívá se, že mám něco v záloze, nebo že mu něco tajím a beru mu šanci!“

„Porota nejeví příliš sympatií,“ řekl Frank.

„Samozřejmě že ne. A možná že se budou tvářit ještě hůř. Všiml jste si, co dělá Claude Drumm. Uvádí jako corpus delicti pochybné prohlášení. Dříve než skončí obžalobu, začne předkládat fotografie oběti, jak leží na stole vedle pijáku a pojistky potřísněné krví. Pak nám hodí případ do klína a postaví nás před porotu, která se zatvrzelým srdcem vyřkne rozsudek smrti.“

„Nechápu, jak ho chcete zastavit.“

„Nechci ho zastavit,“ usmál se Mason. „Chci ho předběhnout.“

Vešla Della Streetová.

„Čeká na vás pan Drake a říká, že je to důležité.“

Perry Mason se zašklebil.

„Díky, ještě tady něco vysvětlím Frankovi.“

Della Streetová se na Masona mile podívala.

„Vzpomínám si, že jsem chtěla taky něco vysvětlit. Ale důvěřuji vám natolik, že žádné vysvětlení nepotřebuji.“

Perry Mason ji zamyšleně pozoroval.

„Četla jste noviny?“

„Odpolední ano.“

„A víte, jak soud probíhá?“

„Ano.“

„Myslíte si, že obhajoba za nic nestojí?“

Mírně ztuhla a vyčítavě se podívala na Franka Everlyho.

„Kdo to řekl?“

„Píšou to v novinách.“

„Tak tedy já jsem se vsadila o polovinu platu s Paulem Drakem, že dosáhnete osvobozujícího rozsudku. To svědčí o mé důvěře.“

„Drake musí mít špatné zprávy. Prosím vás, nechtě nás tu spolu. Asi má nějaké důvěrné informace související s případem.“

„Nejspíš ano,“ řekla Della Streetová, „nechtěl se mnou o ničem mluvit, jen říkal, že pro vás něco má.“

„Neřekl co?“

„Ne, jenom tohle, a já mu odpověděla, že já také.“

„A co máte vy?“ zeptal se zvědavě Mason.

„Důvěru ve vás,“ usmála se a Mason mávl rukou.

„Dobře,“ řekl, „teď běžte, lidičky, ať si můžu promluvit s Drakem. Uvidíme, co má na srdci.“

Drake vešel, s úsměvem se posadil a ubalil si cigaretu.

„Mám pro tebe důvěrnou informaci.“

„Dobře, co to je?“

„Přinesl ji ten stínovej agent.“

„To je mi celkem fuk, jak jsi k tomu přišel. Chci hlavně fakta!“

„Musím ti říct, že paní Mayfieldová je pěkně tvrdej oříšek.“

„Věděl jsem to. Už to na mě párkrát zkoušela.“

„Já vím,“ přiznal Drake. „Horší je, Perry, že to s tvými klienty vypadá špatně.“

„Co tím myslíš?“

„Tak především. Paní Mayfieldová toho neví tak moc, jak se snaží předstírat. Udělala chybu, že šla do postele asi patnáct až dvacet minut předtím, než došlo k vraždě. Celý večer přitom čenichala.

Všechno začalo, když zjistila, že se Gleason s Frances vzali. Pokoušela se z toho něco vytřískat. Vytahala z Frances Celaneové docela pěknou sumičku. Nevím přesně kolik, myslím asi deset tisíc. A pak se Edward Norton nějak dozvěděl, že Frances Celaneová platí výkupné. Obrátil se na ni a chtěl, aby mu řekla komu a za co. Samozřejmě se neodvážila to prozradit. Ale Norton byl zatraceně umíněný, a aby to z ní dostal, zarazil jí přísun peněz. Pak ovšem nemohla platit. Paní Mayfieldová si řekla, že může na tý informaci vydělat i jinde, třeba na charitativní organizaci, která by mohla ze situace těžit. Samozřejmě že jen blufovala, ale to Frances Celaneová nevěděla. Celá věc se dostala na přetřes tu noc, kdy došlo k vraždě. Frances Celaneová měla s Nortonem bouřlivou debatu a těžce se pohádali. Norton řekl, že dříve než půjde spát, vystaví písemný doklad, jímž ruší svěřenectví, a bude Frances Celaneové vyplácet jen roční důchod, stanovený podmínkami svěřeneckého fondu, a zbytek půjde na dobročinnost. Jestli chtěl také jen blufovat, nevím. Ale řekl to. Paní Mayfieldová šla potom spát. Druhý den ráno Frances Celaneová peníze měla. Dala paní Mayfieldové dvacet osm tisíc dolarů, aby mlčela. Paní Mayfieldová jí to slíbila.

Té noci byl v domě Rob Gleason. A aspoň částečně se zúčastnil rozmluvy s Nortonem. Norton byl navztekaný a obvinil dívku z celé řady věcí. Vypěnila a mluvila tak, že mu to muselo rvát uši.

Pak Gleason odešel do dívčina pokoje. Poté, co přišel Crinston, a těsně před vraždou. Asi přibližně v té době šla paní Mayfieldová spát. Neví přesně, co se stalo, kromě toho, že Frances

Celaneová s jistotou neodjela. Proto ví, že alibi Frances Celaneové jsou falešné. Pak šla za tebou a snažila se z tebe dostat nějaké peníze. Ty jsi ji tvrdě odmítl, tak se znovu soustředila na dívku a skutečně z ní něco vydolovala. Pak zjistila, že od Erances Celaneové dostala tisícidolarové bankovky a že byly předtím označeny. Kdyby se je snažila vyměnit za menší, přišli by na to. Tak ty peníze ukryla a pokoušela se vzbudit dojem, že ti Frances Celaneová dala těch osmadvacet tisíc jako zálohu. Úřad okresního prokurátora po těch penězích jde. Dotazovali se v tvé bance a šli dokonce tak daleko, že ti prohledali kancelář. Došli k závěru, že musíš nosit těch dvacet osm tisíc u sebe. Okresní prokurátor chce jejím svědectvím překvapit. Má dosvědčit, že prohlášení dívky je falešné, protože s buickem nevyjela, a také to, že došlo k hádce. Obžaloba má teorii, že ostrou hádku přerušil příchod Arthura Crinstona. Že se ti dva spolu dohodli a čekali, až Crinston odejde, a pak Nortona zavraždili. Jakmile Crinston odejel, vnikli do kanceláře, starého pána zabili a pak narafičili důkazy na Pete Devoea. Jenže policajti skočili na vypáčené okno a stopy pod ním.“

„A co Graves? Zjistil jsi o něm něco?“

„Dost. To děvče s ním pěkně zamávalo, nebudeš to s ním mít lehké. Řekl jí, že se snažil chránit Frances Celaneovou, dokud ho okresní prokurátor tvrdě nezmáčkl.“

„Podívej se,“ přerušil ho Mason, „já osobně si myslím, že Norton dal Fran ty peníze dříve, než přišel Crinston. A Graves musí vědět něco, co tuhle teorii podpoří.“

„Říká, že slyšel každé slovo. Že Norton vytáhl peněženku a ukázal dívce čtyřicet tisíc dolarů. Prý je původně vyzvedl pro ni, ale nakonec jí nic nedal kromě malé částky na běžné výdaje, asi dva tisíce dolarů. Možná jen tisíc. Don Graves se domnívá, že si je Frances vzala a spolu s Gleasonem je strčili do Devoeovy kapsy, zatímco Crinston hovořil s Nortonem. Pak se s Gleasonem vrátila,

zavraždili strýce a vzali si z jeho peněženky zbytek peněz, aby mohli podplatit hospodyni. Tobě dali dostatečnou zálohu v hotovosti, abys o ten případ stál. Tohle je Gravesova teorie. Okresní prokurátor zařídil všechno tak, aby většina věcí vyplula na povrch během křížového výslechu. Chce ti tím dát pěknou ťafku. Skutečnost, že jsi tak podstatně zkrátil křížový výslech, způsobila, že se Drumm něčeho bojí. Bude se snažit vynést znovu všechno na světlo boží a bude chtít znovu vyslechnout svědky.“

Perry Mason rozpřáhl dlouhé ruce a podíval se na detektiva.

„Paule,“ zasmál se, „někdy je opatrnost na místě.“

„Co tím myslíš?“

„Myslím, že někdy je moudřejší nezasazovat drobné rány, ale pořádný knokaut. Mám v ohni už jen jedno železko, jestli se mi ho nepodaří vytáhnout, jsem v háji. Jestli ano, trefím se do černého.“

„Dobře, Perry,“ odpověděl Drake. „jestliže můžeš ten případ vyřešit, jsi asi schopný udělat víc než já. Čím víc ale do toho vidím, tím zamotanější se mi to zdá.“

Perry Mason rázoval kanceláří.

„Čeho se opravdu bojím,“ promluvil nakonec, „je, že se mi nepodařilo úplně zamaskovat skutečný cíl.“

„Co tím myslíš?“

„Zdá se mi, že jsem se při tom pronásledování hus sice schoval za koněm, ale obávám se, že ten kůň není dost velký, aby mě úplně skryl.“

Paul Drake přešel ke dveřím: „Poslouchej,“ řekl s rukou na klice, „s tím si starosti nedělej, za celou moji detektivní praxi jsem viděl hodně mordů a mluvil s řadou advokátů, kteří si mysleli, že drží všechno v ruce, a přitom neměli nic. Jestliže se domníváš, že můžeš zachránit alespoň jednoho ze svých klientů, máš víc optimismu než já. Vsadil jsem se s Dellou Streetovou o polovičku její měsíční gáže, že tvé klienty odsoudí, a teď jí navrhnu, abychom sázku o sto procent zvýšili.“

Když odešel, Perry Mason zůstal stát uprostřed místnosti s bojovně vystrčenou bradou a upřeně pozoroval zavírající se dveře.

KAPITOLA XXIII

Na první stránce novin Star byl velký titulek:

Svědek vraždy milionáře odmítá zopakovat zkoušku.

Perry Mason se spokojeně usmál a rozbil vajíčka uvařená naměkko. Pod hlavním titulkem stálo drobnějším písmem: Rozpor v svědectví obžaloby. Obhájce navrhuje provést zkoušku, obžaloba to odmítá.

Perry Mason si osolil a opepřil vajíčka, namazal si máslem toast a pustil se do jídla. Četl zprávu ze soudní síně, jeho výzva byla vytištěna tučným písmem. Dosnídal, složil noviny a odešel do kanceláře.

„Něco nového?“ zeptal se Delly Streetové.

Usmála se na něj téměř mateřsky.

„Máte to v kapse.“

Oplatil jí úsměv.

„Jestliže prokurátor moji výzvu nepřijme, mám tento případ u poroty vyhraný.“

„A co když na ni přistoupí?“

„Okamžik, chci se na něco zeptat. Zvýšila jste tu sázku s Paulem Drakem?“

„Ano.“

„Hodné děvče!“ pochválil ji a odvrátil se k oknu.

„Myslíte, že prokurátor na tu zkoušku přistoupí?“

„Ano.“

„A jak zjistíte, že to bude fér.“

„To nezjistím,“ připustil, „ale za pokus to stojí.“

„Dobře,“ připustila, „ale v každém případě máte slušnou reklamu. Všechny noviny dumají o tom, co máte v rukávě. Říkají, že jste pěkně mazaná liška, a většina reportérů tvrdí, že hlavní prokurátor se děsí celkového vývoje.“

„Chcete říct, že většina novin je toho názoru, že nejsem tak hloupý, jak vypadám?“

Usmála se.

„Přeci jsem si na vás vsadila!“

„Obžaloba má ještě řadu svědků, kteří nás mohou překvapit.“

„Koho? Nás?“

„To je otázka,“ zasmál se Perry Mason a vrátil se do kanceláře. Ještě nezavřel dveře, když se ozval telefon.

„Na lince je Drumm,“ oznámila Della Streetová.

„Prosím,“ ozval se Perry Mason.

„Dobré jitro, pane obhájce. Tady je Drumm. Přemýšlel jsem o vašem návrhu a rozhodl jsem se na tu zkoušku přistoupit za zcela stejných podmínek. Požádám soud o odročení do konce týdne, abychom mohli zkoušku provést, a samozřejmě vám dám včas vědět.“

„To je od vás hezké.“

„Vůbec ne,“ odpověděl Drumm.

Mason se rozkašlal.

„Já myslel to, že mi dáte vědět.“

„Aha,“ zavrčel Drumm.

„Máte nějaký konkrétní plán?“

„To řeknu soudu,“ odpověděl Drumm. „Sbohem.“

Perry Mason ještě pokašlával, když pokládal sluchátko. Pak stiskl knoflík. Do kanceláře vstoupil Frank Everly.

„Everly, dnes ráno odročí přelíčení, aby mohla být provedena zkouška. K soudu nepůjdu, půjdete tam vy a zařídíte odročení. Jde jen o formalitu. Drumm zřejmě vypracoval určitý postup a bude se snažit z vás vymáčknout souhlas. Ale vy mu prostě řeknete, že

jsem vás tam poslal, abyste souhlasil s odročením, a že nejste oprávněn vyjadřovat se k podmínkám té zkoušky. To ho přinutí spojit se se mnou bez přítomnosti poroty.“

Frank Everly přikývl s obdivným výrazem v očích.

„Vy jste ho k tomu přinutil, že?“

„Nevím, ale hlavně že souhlasí. To je všechno, co chci. Nezajímá mě, proč to dělá.“

„A takhle se vyhnete dohadování před porotou, že?“

„Přesně tak,“ usmál se Mason, „a řekněte mu, že jsem dnes odpoledne v kanceláři, kde bychom spolu mohli probrat podrobnosti, nebo že jsem ochotný sejít se s ním kdekoliv jinde. A buďte co nejupřímnější a otevřený. Porota vás bude pečlivě sledovat, neboť v novinách se příliš psalo o tom, že prý jsem starý lišák.“

„Dobře, šéfe,“ kývl Everly a vystřelil z kanceláře s výrazem naprostého nadšení.

Perry Mason zatelefonoval Harry Neversovi.

„Jen jsem vám chtěl říct, že mne volal okresní prokurátor, aby mi oznámil, že požádá o odložení přelíčení o týden, abychom mohli provést zkoušku.“

Hlas Harry Neverse zněl v telefonu chraptivě a otráveně.

„Něco vám k tomu přidám. Chtěl jsem vám zrovna volat. Úřad okresního prokurátora již rámcově vypracoval postup pro tu zkoušku. Chtějí vám ten program předložit před porotou. Asi se vám to nebude líbit, ale před porotou se nebudete chtít hádat.“

„V pořádku, to máte naprostou pravdu, ale já k soudu nepůjdu. Poslal jsem tam svého asistenta, aby mým jménem souhlasil s odročením. Nemá však oprávnění vyjádřit se k podmínkám zkoušky.“

Harry Nevers se rozesmál.

„To zní hezky. Nařídí soud zkoušku?“

„Ne,“ ujistil ho Mason. „Nemyslím, že by si soud přál mít s tím něco společného. Tahle věc se musí řešit dohodou. Provedeme zkoušku a v pondělí ráno předvedeme svědky.“

„Kdy se dohodnete o podmínkách zkoušky?“

„Pravděpodobně ihned po odročení soudu. Drumm se se mnou spojí. Myslel jsem, že vám zavolám a řeknu vám, že nemám pravomoc nad zveřejněním informací z Úřadu okresního prokurátora, ale pokud se mne týče, dám vám exkluzivní informace hned, jakmile se s Úřadem okresního prokurátora domluvím.“

Harry Nevers se suše zasmál.

„Je fajn, že máme pár vašich fotek z kanceláře. Něco mi říká, že přijdou do úterního ranního vydání, nebo už v pondělí večer.“

„Potřeboval bych ještě něco,“ požádal ho Perry Mason.

„Ale, ale, nejste zrovna skromný.“

„Je to úplně jednoduché.“

„Tak dobře, mluvte!“

„Až dojde k té zkoušce, zůstanu s Drummem dole v automobilu a Graves bude nahoře. Smluvíme si nějaký signál. Hned po něm bych chtěl, abyste Gravese zdržel trochu v pokoji.“

„Jak dlouho?“ zeptal se Nevers.

„Dokud to půjde.“

„Co je to za nápad?“

„Nic, jen chci, abyste ho pozdržel.“

„Tohohle ptáčka nezadržíte. Je to mazaný chlapík, pokud jsem to mohl posoudit.“

„Možná že je mazaný, ale zadržet se dá. Musíte mu navrhnout něco, čím by mohl zapůsobit na okresního prokurátora.“

„Začínám vás podezírat.“

„To nemusíte,“ ujistil ho advokát. „Až to skončí, nezapomenu tvrdit, že jste měl podíl na konečném výsledku.“

„Možná že o takový podíl nemám zájem. Rozuzlení nebývá vždycky senzační.“

„Nemusíte, když nechcete,“ zdůraznil Mason. „Nemusíme se dělit o výsledek.“

„Myslím, že bychom si měli pohovořit mezi čtyřma očima.“

Mason zakašlal. „Já jsem věděl, že jste nezapomněl.“

„Na co?“ zeptal se podezřívavě Harry.

„Na tu láhev whisky ve stole,“ zasmál se advokát a zavěsil.

KAPITOLA XXIV

Nortonův dům zářil do noci. Každé okno svítilo. U chodníku stálo víc než tucet automobilů a další se tísnily při kraji silnice. Otevřenými dveřmi proudili lidé a před budovou se důležitě pohybovali čtyři nebo pět policistů.

Nahoře v pracovně, kde byl zavražděn Edward Norton, pozoroval Claude Drumm zamyšleně Perry Masona.

„Nevím, proč se vám zrovna tohle zdá férové.“

„Protože mi to nepřipadá jako dokonalá zkouška. Don Graves má pořád padesátiprocentní šanci se nesplést, i kdyby byl slepý.“

„Nevím, k čemu směřujete,“ řekl Drumm záměrně nechápavě. „Máte zde dvě ženy, jednu v černých a druhou v růžových šatech.

Dále tu máte tři muže, které Graves zná. A pokud tomu rozumím, chcete, aby soudce Purley jel vozem po stejné silnici a stejnou rychlostí jako tehdy v noci. V určitém místě má soudce vykřiknout: Podívejte se! A v tom okamžiku má Graves vyhlédnout zadním okénkem. Jeden muž vezme do ruky hůl a žena se postaví tak, aby ji ze silnice byla vidět hlava, ramena a kus ruky.“

„Ano, přesně tak,“ potvrdil Drumm.

„Dobře, teď vám povím, co proti tomu mám. Pokud se týče těch mužů, má Graves šanci jedna ku třem, v druhém případě jedna ku dvěma.“

„Souhlasím,“ řekl Drumm, „Ale lepší podmínky nemůžete žádat. V době vraždy byly v celém domě jen dvě ženy. Paní Mayfiledová a Frances Celaneová. Musíme připustit, že v pracovně byla v době vraždy žena.“

„Ne!“ namítl Mason.

„Podle mojí teorie a podle výpovědi nezaujatého svědka Dona Gravese tam žena byla. A má-li zkouška proběhnout, musíme se toho držet, ať už to byla paní Mayfieldová nebo slečna Celaneová. Obdobně jsou tu tři muži, kteří mohli spáchat vraždu. Opilý Pete Devoe, který je i přesto podezřelý, obžalovaný Robert Gleason a sluha Purkett. Jeden musel tou holí udeřit.“

„Šlápoty pod oknem a otevřené okno byly naplánované. To se nedá popřít.“

„Samozřejmě,“ připustil Drumm, „ale přece byste nechtěl, aby se tu prošlo celé město jenom proto, že se sem kdokoli mohl vloupat. Nemůžete mít všechno podle svých představ.“

„Chtěl bych jen, aby bylo jasné, jestli Graves skutečně používá své oči, nebo že měl jen štěstí.“

V očích Clauda Drumma se objevil záblesk triumfu.

„Připravil jsem tu zkoušku za stejných podmínek jako v den vraždy. Jestliže se bojíte, klidně to řekněte a já zkoušku odvolám, protože máte strach z Gravesova svědectví.“

Mason pokrčil rameny. „Dobře, když to berete takhle, klidně pokračujte.“

Záblesk triumfu, který se předtím objevil v Drummově obličeji, se rozzářil ve výraz vítězství. Sebejistě se usmál.

„Dobrá,“ pokynul k nedaleké skupině lidí. „Myslím, že vy dva pánové dobře rozumíte situaci. Pojedeme na kopec vozem. Budu na zadním sedadle s panem Gravesem a obhájce obžalovaných si sedne dopředu vedle soudce Purleye. Až vůz dojede nakonec, páni novináři vyberou jednu z dam, jež se postaví tak, aby ji kdokoliv ze zatáčky mohl vidět oknem, myslím hlavu, ramena a paži. Vyberete jednoho muže, ať si vezme hůl a nakloní se nad židlí, v níž seděl Edward Norton. Takhle asi vypadá situace. Soudce Purley je mimo hru a je dostatečnou zárukou serióznosti.“

„Okamžik, prosím,“ přerušil ho Perry Mason. „Než Don Graves opustí místnost, chtěl bych si soukromě promluvit se soudcem Purleyem.“

Drumm si ho podezřívavě změřil.

„Ne, pokud u toho nebudu,“ řekl důrazně. „V době zkoušky mám právo slyšet, o čem se mluví.“

„Nic proti tomu nemám,“ ohradil se advokát, „ale přirozeně nechci, aby to slyšel Don Graves.“

„Samozřejmě,“ připustil Drumm. „Můžete zde počkat, Gravesi, až vás zavolám.“

„Až budeme hotovi, zatroubíme,“ řekl Mason.

V mrazivém tichu sešli oba právníci dolů a předními dveřmi k automobilu, v němž důstojně seděl soudce Purley, obklopený fotografy. V obličeji měl výraz sebeuspokojení, který se snažil zakrýt pláštíkem těžkopádné a nezaujaté důstojnosti.

„Jste připraveni, pánové?“ zeptal se.

„Je to tak,“ zeptal se Perry Mason, „že já budu sedět vedle pana soudce na předním sedadle a vy, pane Drumme, s Donem Gravesem na zadním?“

„Ano, tak jsme se dohodli,“ ujistil ho Drumm.

„Za těchto okolností prosím, abyste si sundal brýle,“ požádal ho Perry Mason.

„Cože mám udělat?“ vybuchl Drumm.

„Sundat si brýle,“ zopakoval Mason. „Jistě uznáte, že kdybyste měl brýle, viděl byste líp a mohl byste dát Gravesovi nechtěné znamení, který z těch tří mužů drží hůl. To by se zkoušky zúčastnily dvoje oči, ne jedny.“

„To je pane, urážka,“ načepýřil se Claude Drumm.

„Ne, tak jsem to nemyslel. Prostě chci předejít nechtěnému ovlivnění.“

„S tím nesouhlasím!“

„Tak dobře. Nebudu na tom trvat, byl to jen návrh. Pak bych chtěl požádat soudce Purleye, aby nespouštěl oči ze silnice.“

„Ne, s tím nesouhlasím. Když soudce Purley tehdy v noci řídil a Don Graves vykřikl, bylo jen přirozené, že se soudce ze zvědavosti otočil, a to přirozeně zpomalilo vůz, takže Graves měl víc času.“

Perry Mason se díval jako někdo, koho přelstili.

„Tak dobře,“ vzdychl, „zavolejte Gravese.“

Soudce Purley zmáčkl klakson. Čekali několik minut a Perry Mason se pak naklonil a znovu rozkazovačně zatroubil. Graves se stále neobjevoval, soudce Purley položil levou ruku na tlačítko houkačky ve středu volantu a nedočkavě se díval na okno pracovny. Vládl v něm nějaký zmatek, pak Don Graves vykoukl a zavolal: „Jeden z těch novinářů chce, aby se změnily podmínky.“

Drumm udělal nějaké gesto, vystoupil z vozu a stoupl si pod okno: „Podmínky zkoušky byly přesně dohodnuty ještě nahoře. S nikým o tom nediskutujte. Jestliže páni novináři nechtějí spolupracovat, vyloučíme je úplně. Pojďte hned dolů!“

„Dobře, pane,“ zvolal Graves a zmizel od okna.

Skoro ihned se v něm objevil Harry Nevers.

„Takováhle zkouška je nanic. Chceme, aby jeden z mužů stál tam, kde Graves tvrdí, že stála žena. Tím se dovíme, jestli Graves skutečně viděl ženu. Mohl to být i muž.“

„V růžovém negližé?“ zachechtal se Drumm. „Poslouchejte, pánové, máte jediný úkol, a to vybrat figuranty. Nebo zkoušku odvolám.“

„Dobře, ať je po vašem,“ odpověděl Nevers, „ale pořád se mi to zdá špatné.“

Don Graves seběhl po schodech a došel k Drummovi.

„Ten chlap je opilý,“ řekl tiše. „Tam nahoře otravoval, musel jsem se mírnit, aby si mě ten jeho plátek nepodal.“

„To je v pořádku, nechte to na mě. Jste připraven?“

„O. K.,“ přikývl Mason.

Zaujali svá místa a ve světle blesků z fotoaparátů se rozjeli.

Soudce Purley přeřadil a začal stoupat přiměřenou rychlostí po silnici.

„Don Graves se neotočí, dokud soudce Purley neoznačí příslušné místo.“

„Jistě,“ přitakal Drumm.

Vůz projížděl zatáčkami.

„Teď,“ vykřikl soudce Purley.

Don Graves přimáčkl obličej k zadnímu oknu vozu a zaštítil si oči dlaní. Perry Mason vrhl rychlý pohled do okna pracovny. Na okamžik spatřil postavy, pak vůz projel zatáčkou a dům zmizel.

„Mám to pane,“ řekl Don Graves.

„Kdo to byl?“ zeptal se soudce Purley a zastavil vůz.

„Muž v bledě modrém obleku s tmavými vlasy a žena v růžových šatech,“ řekl Don Graves.

„Tak, pane obhájce,“ obrátil se Drumm na Masona, „a vaše obhajoba vzala za své.“

Perry Mason neodpověděl. Soudce Purley se tvářil nejistě.

„Tak já to tedy otočím a vrátíme se. Myslím, že fotografové budou chtít další snímky.“

Perry Mason mlčel. Jeho ostře řezaný obličej postrádal výraz. Klidné oči přemítavě pozorovaly obličej soudce Purleye.

KAPITOLA XXV

Soudní síň byla přeplněna. Soudce Markham vstoupil ze zadní místnosti za předsednický stůl.

„Povstaňte," zvolal soudní zřízenec. Diváci poslechli a zůstali stát, dokud soudce Markham nepřistoupil k předsednickému křeslu a soudní zřízenec nepronesl formuli o zahájení přelíčení. Soudce Markham se posadil, klepl kladívkem a pak se všichni v soudní síni posadili.

Atmosféra byla napjatá, ale sympatie zůstaly zřejmě na straně obžaloby.

Člověku je vrozen instinkt stranit slabšímu, ale to se vždy týká pouze jedinců. Psychologie davu se však od psychologie jedince liší, smečka svou oběť roztrhá na kusy. Jednotlivec může sympatizovat se slabším, ale rád se zúčastní vítězství silnějšího.

Výsledky zkoušky znala veřejnost z novin. Byla to dramatická a efektní podívaná. Měla v sobě něco hazardního. Obhajoba jako by sázela na určitou věc, na poslední trumf, a lidé fandí takovému riziku. Proto čtenáři hltali závěry novinářů o tom, co se stalo. Případ se zdál vyřešenou záležitostí, Don Graves potvrdil svou schopnost identifikovat osoby i na takovou vzdálenost, a to za zcela shodných okolností. Pozornost diváků v soudní síni se nyní přesunula od svědka na obžalované, zejména na hezkou, štíhlou postavu Frances Celaneové.

Všichni zkušení účastníci dřívějších právních bitek se shodovali v tom, že toto je nanejvýše neblahé znamení, jež soudní síň může nabídnout. Obvykle se pozornost přítomných soustředí na počátku na obžalované. Zvědavě natahují krky, sledují každý záchvěv v obličeji, aby zachytili záblesk jakéhokoli pocitu. Obyčejný divák se rád dívá na obžalované mlhou nevyjasněných

okolností zločinu a snaží se utvořit si vlastní názor o vině či nevině, podle toho, jak skutečnost zapadá do rámce jeho představ.

S postupujícím procesem se přítomní zajímají o genezi celého zločinu, soustřeďují se na soudce, svědky, obhájce i žalobce, jak bojují pomocí právních kliček.

Pokud vznikají určité pochybnosti, věnují pozornost svědkům, hercům dramatu, které se začíná rozvíjet. Jakmile však se některé svědectví blíží k vyvrcholení a nejistota mizí, zájem diváků se ihned přesune na obžalovaného. Je v tom kus morbidní zvědavosti, jak asi vypadá člověk, který má zemřít. Rádi se sami děsí myšlenkou na ráno, kdy pevné ruce vytáhnou vzpouzejícího se odsouzence z cely a vyvedou ho s podklesávajícími koleny na poslední procházku.

Je to znamení, kterého se obhájci obávají jako rozsudku masy, signálu palce směřujícího k zemi. Žádný veterán soudních sporů, který se probojoval složitou sítí soudních přelíčení, nepodceňuje přesun zájmů publika. Obžalovaní si obvykle neuvědomují fatální význam tohoto pohybu a často se jen hloupě usmívají, když zpozorují rostoucí zájem v očích diváků. Nikoliv však obhájce. Sedí za stolem za haldou spisů s chladným, vážným výrazem a třesoucí se duší.

V tomto případě byl tento tichý rozsudek vyřčen.

Vražda prvního stupně pro oba obžalované bez doporučení udělit milost.

Vyrovnaný hlas soudce Markhama přerušil napjaté ticho soudní síně.

„Pan Don Graves svědčil a byl podroben křížovému výslechu. Proces nyní po odročení pokračuje. Na návrh obhajoby a se souhlasem obžaloby byla provedena nová zkouška. Pánové, mohu tomu rozumět tak, že výsledky zkoušky budou zahrnuty mezi důkazy?“

Claude Drumm vstal.

„Zkoušku jsme provedli s maximálními ohledy na přání obhajoby, na její žádost a s naším souhlasem. Zúčastnil se jí tento svědek a byla provedena za stejných okolností, jaké nastaly ve chvíli vraždy. Žádáme, aby její výsledky byly zahrnuty mezi soudní důkazy.“

Soudce Markham se podíval na Perry Masona.

„Jestli soud dovolí,“ řekl obhájce a povstal, „nemám proti tomu námitky, ale svědectví nebude součástí křížového výslechu, ale jen součástí opakovaného výslechu svědka obžaloby. V tomto okamžiku není otázka pro soud vhodná. Ale má-li se soud touto otázkou zabývat a jestliže okresní prokurátor požaduje vyslechnout svého svědka v záležitosti dané. zkoušky, nemám proti tomu námitky, pokud mohu podrobit křížovému výslechu různé svědky v záležitosti skutečných okolností, které ji provázely.“

Říkalo se o soudci Markhamovi, že na sobě nikdy nenechává znát překvapení, ale teď se díval na Perry Masona, jako by se snažil proniknout do advokátovy hlavy zamyšleným pohledem. Perry Mason přijímal ten pohled chladně a klidně.

„Mohu pokračovat v křížovém výslechu svědka?“ zeptal se nakonec.

„Pokračujte,“ svolil úsečně soudce Markham.

„Vy znáte podrobně obchodní záležitosti Edwarda Nortona?“ začal monotónním hlasem Mason.

„Znám je všechny,“ odpověděl Don Graves.

„Pak jistě víte, že datum pojistky, která ležela na stole Edwarda Nortona, vypršelo?“

„Ano, to vím.“

„Bylo to dvacátého šestého října tohoto roku?“

„Ano, to souhlasí.“

„To znamená, že pojistka vypršela tři dny po zavraždění Edwarda Nortona?“

„Ano.“

„Je pravda, pane Gravesi, že cítíte určitou averzi vůči obžalované Frances Celaneové proto, že si vzala Roberta Gleasona?“

Tato otázka doslova vybuchla a vyvolala v auditoriu hlasitý šum překvapení, který okamžitě obrátil pozornost všech přítomných. Natahovali krky a tlačili se dopředu.

„To není pravda,“ protestoval Don Graves s náznakem neblahého tušení. „Udělal jsem všechno možné, abych jméno Frances Celaneové nezatáhl do tohoto procesu. Svědčím jenom proto, že jsem byl soudně předvolán.“

„A nejste vůči Frances Celaneové zaujat z jiných důvodů?“

„Vůbec ne.“

„A co proti Robertu Gleasonovi?“

„Ne. Necítím k němu přátelství, protože ho znám jen povrchně, ale mé vztahy k slečně Celaneové jsou naprosto jiné. Neřekl bych v této síni jediné slovo, které by ji mohlo spojovat s vraždou Edwarda Nortona, pokud bych si s naprostou jistotou a bez jakýchkoliv pochybností nebyl jist, že je to pravda.“

„Nemám další otázky,“ povzdychl Mason jako člověk, který byl poražen.

Claude Drumm povstal a mírně ironicky poznamenal: „Měl bych jen několik otázek v rámci opakovaného výslechu. Při křížovém výslechu jste, pane Gravesi, byl dotázán, jestli jste provedl zkoušku za přesně stejných podmínek jako v den vraždy Edwarda Nortona, abychom s konečnou platností zjistili, že jste schopný poznat osoby v Nortonově pracovně.“

„Ano, tak zněla otázka,“ odpověděl Graves.

„Provedl jste tedy tuto zkoušku za přesně stejných okolností?“ pokračoval Drumm.

„Ano.“

„Popište okolnosti a výsledek zkoušky!“

„Všechno probíhalo v noci,“ začal Graves tichým hlasem. Přítomní zatajili dech.

„Ve studovně Edwarda Nortona byli tři muži a dvě ženy. Jedna žena měla černé a druhá růžové šaty. Jeden muž měl modrý keprový oblek, druhý tweedový a třetí kostkovaný. Muže jsem znal, ale ty dvě ženy jsem nikdy neviděl. Byli tam zástupci tisku, pan Drumm a obhájce Perry Mason.“

„Co se stalo pak?“

„Potom,“ pokračoval Graves tichým, napjatým hlasem, „jsme nasedli do auta a pustili se serpentinami po příjezdové cestě k hlavní třídě. Když se vůz dostal do místa, kde jsem se v den vraždy ohlédl, soudce Purley vykřikl a já se otočil. Díval jsem se, dokud vůz neprojel zatáčkou a dům nezmizel z dohledu.“

„Co jste viděl?“

„Viděl jsem tu ženu v růžových šatech v přibližně stejné pozici, jako stála Frances Celaneová, když byl zavražděn pan Norton, a muže v modrém obleku, jak drží hůl nad židlí, v níž pan Norton seděl.“

„Můžete přistoupit ke křížovému výslechu svědka,“ řekl triumfálně Drumm.

Perry Mason protahoval líně slova.

„Vy jste, pane Gravesi, neřekl všechno, co se stalo během té zkoušky, či ano?“

„Řekl jsem, pane, všechny podstatné věci.“

„Nebyl tam nějaký novinář, který by vás obtěžoval a zdržoval?“

„Ano, pane. Ten chlap se jmenuje Nevers. Myslím, že trval na nějakých změnách, ale já jsem neměl právo takové změny provést. Ty bychom museli dohodnout s panem Drummem a s vámi, a to jsem mu taky řekl. Ale pořád mě držel za klopy.“

„Kde jsme byli my v té době?“ zeptal se Mason.

„Dole v autě.“

„Jak jste se ho zbavil?“

„Zavolal jsem dolů na pana Drumma a ten mi řekl, že o nějakých změnách nemůže být ani řeč. Když to ten novinář slyšel, nechal mne odejít.“

Diváci natahovali krky a překvapeně po sobě pokukovali.

„To je všechno,“ poděkoval Perry Mason.

„Zavolejte, pane Drumme, dalšího svědka,“ vyzval ho soudce Markham.

„Okamžik, Vaše Ctihodnosti,“ přerušil ho Perry Mason. „Než bude přelíčení pokračovat, rád bych povolal pana Arthura Crinstona k dalšímu křížovému výslechu.“

„Dobře,“ připustil soudce Markham, „přelíčení se vymyká běžným praktikám, ale vzhledem k tomu, že rozhodnutí v takové věci zcela záleží na soudu, mohu vám povolit křížový výslech kteréhokoliv dalšího svědka. Soud si uvědomuje nové okolnosti, jež vstoupily do jednání od vašeho kratičkého křížového výslechu předchozích svědků.“

Soudce Markham si nemohl poznámku o stručnosti křížového výslechu odpustit.

Arthur Crinston přišel dopředu, obličej chladný, oči vážné.

„Již jste přísahal,“ upozornil ho Perry Mason. „Posaďte se, prosím, na židli pro svědky, pane Crinstone.“

Crinston se posadil, zkřížil nohy a díval se na porotu.

„Pane Crinstone, vy jste měl tu noc, kdy došlo k vraždě, nějaké jednání s panem Nortonem?“

„Ano, pane, v tomto směru jsem již svědčil.“

„Ano, myslím, že jste tam dorazil sedm minut po jedenácté a odešel asi v půl dvanácté?“

„Ano,“ řekl Crinston a pokračoval dále bez vyzvání. „Mohu stanovit dobu příchodu zcela přesně, protože pan Norton byl pedant a já jsem přišel na schůzku o sedm minut později. Sarkasticky mne na to upozornil.“

„Ano,“ souhlasil Perry Mason, „a celou tu dobu jste s panem Nortonem jednali?“

„Přesně tak, pane.“

„A nešlo ve skutečnosti o hádku?“

„Nemyslím, pane. Nemám co dodat k mému předchozímu prohlášení.“

„Pane Crinstone, společná firma dluží bance Wheelers Trust and Savings Bank kolem devíti set tisíc dolarů?“

„Ano, pane, přibližně tolik.“

„U banky Seabord Second National Trust Company má firma nyní deponován přebytek osm set sedmdesát šest tisíc dolarů a asi dvě stě devadesát tři tisíce u banky Farmers and Merchants National Bank, že ano?“

„Ano, pane.“

„A nyní mi, pane Crinstone, řekněte, jestli jste dlužní úpis u banky Wheelers na částku devět set tisíc dolarů podepsal pouze vy a jestli jste si ty peníze vypůjčil bez vědomí pana Nortona a použil je výhradně pro své osobní spekulace na burze?“

„Ne, pane, tak to není,“ vybuchl Crinston.

„Proč si tedy společná firma vypůjčila devět set tisíc dolarů u jedné banky, když u druhé měla likvidní přebytek přes jeden milion?“

„To souvisí s určitou obchodní politikou. Zamýšleli jsme provést velké nákupy a chtěli jsme držet hotovostní přebytek na úrovni depozit v těchto bankách. Nechtěli jsme si vypůjčit u této nebo spíš těchto bank, protože jsme chtěli, aby naše hotovost byla ihned k dispozici. Kdybychom vyzvedli větší část nebo celou hotovost, vyžadovaly by banky nějaké vysvětlení. Protože si Wheelerova banka přála obhospodařovat náš účet a potvrdila, že můžeme mít u ní neomezený krátkodobý úvěr, provedli jsme výběr zde.“

„A nebyl, pane Crinstone, tento dluh u Wheelerovy banky splatný dva dny před smrtí pana Nortona?“

„Myslím, že ano, pane.“

„Neobdržel náhodou o tom pan Norton oznámení v den, kdy byl zavražděn?“

„Jistě to říct nemohu, pane.“

„A nedozvěděl se pan Norton o dluhu u této banky poprvé?“

„Ne, pane.“

„Nepozval vás pan Norton ten večer proto, že vám dal určitou lhůtu k vyrovnání závazků firmy, a protože jste tuto lhůtu nedodržel, chtěl to oznámit policii?“

Diváci viděli, jak se Crinstona zmocňuje strach. V obličeji znatelně zbledl, klouby křečovitě sevřených rukou zbělely, ale hlas zůstával stále pevný.

„Naprosto ne.“

„A,“ trval na svém Perry Mason stále neutrálním tónem, „když jste řekl panu Nortonovi, že nejste schopen dluh vyrovnat, zdvihl telefon a zavolal policii. Neřekl: Zde je Edward Norton. Chci oznámit kriminální případ, nebo něco v tom smyslu?“

„Ne, pane,“ vybuchl Crinston, a na jeho hlase bylo poprvé znát, jak bojuje s vnitřním napětím.

„A,“ zdvihl Mason hlas a pomalu vstal, „není skutečností, že jste ho hned poté praštil holí po hlavě a prorazil mu lebku?“

„Námitka,“ vykřikl Claude Drumm a vyskočil. „Vyšetřování zachází příliš daleko. Není zde důvod pro...“

„Námitka se zamítá,“ zahřměl soudce Markham.

„Pane Crinstone, odpovězte na otázku!“

„Ne, nic takového jsem neudělal,“ křičel Arthur Crinston.

Perry Mason stál a pozoroval Crinstona, dokud soudní síň nepochopila důležitost otázky a její souvislosti. Všichni ztichli.

„A,“ řekl Perry Mason, „není skutečností, že jste vrátil sluchátko do vidlice a náhle jste si s hrůzou uvědomil, že Edward

Norton řekl své jméno policii. Neuvědomil jste si v té chvíli, že jakmile objeví mrtvolu Edwarda Nortona, budou zpětně kontrolovat záznam o tom rozhovoru, a tak přesně zjistí čas, kdy došlo k vraždě i možný motiv?“

„Ne, pane,“ vykoktal Crinston, Čelo orosené potem.

„Uvědomil jste si, že je potřeba nějakým způsobem vysvětlit policii ten telefonát. Pak jste spatřil na stole zmíněnou pojistku. Pan Norton byl velmi pečlivý a chtěl se přesvědčit, že pojistka byla včas obnovena. Tahle pojistka vás nejspíš inspirovala k tomu, že jste ihned zavolal zpět na policii a prohlásil, že chcete ohlásit ztrátu automobilu, a pak jste přečetl údaje o voze Buick?“

„Ne, pane,“ odpověděl Arthur Crinston mechanicky.

„Pak se otevřely dveře a do místnosti vstoupil Don Graves, který byl vaším komplicem při zpronevěře oněch devíti set tisíc dolarů. A potom jste společně vymysleli plán, aby vražda Arthura Nortona mohla být svedena na někoho jiného. Nemám pravdu?“

„Ne, pane.“

„Věděl jste, že soudce Purley osobně pana Nortona nezná, a proto nerozezná jeho hlas. Vy a váš komplic Don Graves jste vklouzli do pokoje Pete Devoea a nastražili falešné důkazy, které by mohly spojovat Pete Devoea s vraždou? Poškodili jste okno a narafičili na záhonu stopy tak, aby to vypadalo, že se Devoe snažil odvrátit od sebe podezření? Pak jste se vrátili do pracovny, kde mrtvola zavražděného ležela přes stůl, a zařídili to tak, že jste měl jít ven k vozu soudce Purleye? Don Graves měl otevřít okno místnosti a postavit se tak, aby ho světlo stolní lampy přímo neosvětlilo a soudce Purley ho nemohl poznat a pak měl zavolat dolů a požádat vás, abyste vzali Dona Gravese. Šel jste se naoko zeptat soudce Purleye a Don Graves mohl odejít od okna a seběhnout dolů. Vy jste volal na Edwarda Nortona, že soudce Purley souhlasí, aby Don Graves s vámi jel? Bylo to tak?“

„Ne, pane,“ odpověděl mechanicky Crinston.

„To,“ zaduněl Perry Mason hlasem, který rozezněl soudní síň, „je vše, co jsem se chtěl zeptat tohoto svědka.“

Soudce Markham pohlédl na Clauda Drumma.

„Požadujete opakovaný výslech?“

Prokurátor odpověděl zamítavým gestem: „Nikoliv, Vaše Ctihodnosti. Obhajoba předložila pěknou teorii, ale nemá žádné důkazy. Svědek popřel...“

Soudce Markham uhodil kladívkem o stůl.

„Pane prokurátore, budete mít možnost ve vhodný čas seznámit porotu s vašimi argumenty. Ptal jsem se vás pouze na to, jestli chcete znovu vyslechnout svědka. Řekl jste že ne a svědek proto odstoupí.“

„Prosím, zavolejte ke křížovému výslechu soudce Purleye,“ požádal Perry Mason.

Soudce Purley přišel do lavice svědků. Jeho právnická jistota, do níž se předtím zahaloval, byla ta tam. V obličeji měl napjatý výraz, z očí mu čišela nejistota.

„Pane soudce, již jste přísahal v tomto případu, takže není nutné, abyste přísahal znovu,“ upozornil ho Perry Mason. „Prosím, zaujměte místo v lavici svědků.“

Soudce Purley se těžce posadil.

„Když jsme koncem týdne provedli zkoušku,“ začal Perry Mason, jako by pronášel závěrečnou řeč, „seděl jste ve svém voze pod oknem pracovny Edwarda Nortona přesně ve stejném místě jako té noci, kdy došlo k vraždě, je to tak?“

„Ano, pane.“

„Protože je však váš automobil poměrně nízký, mohl jste vidět ta okna, jen když jste se otočil, je to tak?“

„Ano, pane.“

„Zatímco jste seděl v automobilu přesně v poloze, kterou jste zaujímal v den vraždy, přišel Don Graves k oknu pracovny a volal dolů na vás nebo na pana Drumma, že?“

„Můj bože,“ vydechl. „Já nevím! Několikrát jsem si již tuto otázku během posledních deseti minut sám položil, a nemohu ji zodpovědně rozluštit. Vím jen, že to tak mohlo být!“

Perry Mason se otočil směrem k porotě. Jeho klidné oči se dívaly pevně na devět mužů a tři ženy.

„To je vše,“ řekl s konečnou platností.

V soudní síni bylo chvíli naprosté ticho. Pak se ozval šum, šeptání a v zadní lavici nějaká žena hystericky vyjekla. Soudce Markham uhodil kladívkem o stůl.

„Klid, prosím!“

Claude Drumm se v rozpacích kousal do rtů. Má se odvážit opakovaného výslechu, nebo má počkat, až si soukromě promluví s panem soudcem?

A v okamžiku nerozhodnosti, v okamžiku, kdy se na něj upíraly oči všech přítomných, rozvažoval Claude Drumm o vteřinku déle, než měl.

Perry Mason, zakloněný v křesle, přehlížel klidnýma očima to moře tváří a vnímal s uspokojením přesun zájmu.

Soudce Markham, veterán řady soudních procesů, znalec atmosféry soudních síní, tento přesun zájmu rovněž zaznamenal. Oči poroty a přítomných se mimoděk odvrátily od Clauda Drumma a spočinuly na Arthuru Crinstonovi.

Bylo to tiché vyhlášení rozsudku soudní síně, který osvobozoval oba obžalované a přičetl vinu za vraždu Edwarda Nortona Crinstonovi a jeho společníkovi.

KAPITOLA XXVI

Perry Mason seděl ve své kanceláři. Ve světle dopadajícím oknem vypadal starší a rysy obličeje ostřejší.

Frances Celaneová se schoulila ve velkém černém křesle a prsty jemně přejížděla po měkkých kožených opěradlech. V jejích černých očích se jí odrážel hluboký cit.

Robert Gleason stál mírně opřený o knihovnu s výrazem, jako by chtěl něco říci a nemohl najít správná slova.

Oknem doléhaly z ulice hlasy kolpoltérů nabízejících zvláštní vydání novin Star.

Perry Mason poklepával na noviny na stole, které ještě byly vlhké tiskařskou černí.

„To je pěkný novinářský kousek, co? Nevers měl ten svůj plátek na ulici dříve, než jste došli ze soudní síně do mé kanceláře. Věděl předem, jak to dopadne, musel jen článek doplnit svědectvím soudce Purleye a hlavním titulkem.“ Prstem ukázal na černé verzálky na bílém podkladu: „PŘÍPAD VRAŽDY ZRUŠEN!“

Frances Celaneová řekla měkce: „Žurnalisté v tomto případě nebyli tak důležití, pane Masone. Jen díky vaší analýze a zvolenému postupu při rekonstrukci jste soudce Purleye přesvědčil. Pozorovala jsem ho, když seděl v lavici svědků, a viděla jsem, jaký s ním máte problém.“

„Soudce Purley,“ zasmál se Perry Mason, „je poněkud umíněný a snad by býval přiznal, že se dopustil chyby. Když jsem se ho zeptal poprvé, byl by ale rozhodně popřel, že by se případ mohl přihodit jinak. Žádné další svědectví by ho nemohlo přesvědčit, že se mohl zmýlit. Ale moje snaha provést rekonstrukci

za naprosto stejných podmínek mi poskytla příležitost chytit ho takříkajíc na švestkách.“

„Samozřejmě,“ pokračoval Perry Mason, „že mi nahrál Arthur Crinston tím, že hovořil o vraždě a o tom telefonickém rozhovoru s policií, jako by sám o něm věděl, ne jen to, co se dozvěděl od policie.

A tady Crinston uklouzl, protože se o tom telefonickém rozhovoru před porotou nezmínil. Byl tak posedlý myšlenkou, že nesmí dát vědět nikomu, co proběhlo v místnosti, když byl Norton zavražděn, že vytvořil ve své svědecké výpovědi pro porotu zcela průhlednou historku. To nebyla lež zkušeného vraha, ani vhodný způsob pro křivou přísahu. Skutečný křivopřísežník se snaží přidržet se pravdy, jak je to jen možné, a odchýlí se od ní, jen pokud to je naprosto nutné. Věděl jsem, co se muselo stát. Podívejte se, Crinston si hodně vypůjčil jako společník. Firma samozřejmě nebyla zadlužena, ale Crinstonův úvěr byl rozcupován. Udělal si z Gravese komplice a společně klamali vašeho strýce. Ale když banka poslala panu Nortonovi oznámení, pak si Crinston uvědomil, co se děje. Dovedete si představit, jak strýc reagoval.

Dal Crinstonovi definitivní lhůtu, ve které měl Crinston peníze vrátit, jinak že to oznámí policii. Crinston neuspěl a váš strýc se svou nemilosrdnou rozhodností zdvihl telefon a zavolal policii.

Crinston seděl vedle něho s vědomím, že následující slova ho odsoudí. Slyšel, jak se Norton ptá: Je to hlavní policejní úřad? Chci oznámit kriminální případ, a pak začal slepě jednat. Srazil Nortona, položil sluchátko a náhle si uvědomil, že policie zná Nortonovo jméno. Tak udělal velmi chytrou věc. Zavolal zpátky jako Norton.

Pojistka ležela na stole a Crinston se toho chopil. Když jste pak slyšela, co se stalo, a věděla jste, že je Rob Gleason v domě a

mohl by být do případu zatažen, chopila jste se té příležitosti a tvrdila, že jste s buickem jezdila.

Celá věc byla vlastně matematickou záležitostí. Musím ovšem přiznat, že okolnosti byly tak podivné a neobvyklé, že jsem byl po jistou dobu zmaten a hned jsem nepoznal, co se stalo. Když jsem na to přišel, uvědomil jsem si, že stojím před velmi vážným problémem. Byl jsem si jist, že mohu dobře vysvětlit svoji teorii, vzbudit v porotě zdůvodněné pochybnosti a dosáhnout zproštění viny, ale také jsem si uvědomil, že pokud nenastražím takovou past, aby se vrazi chytili a přiznali sami, nikdy se mi nepodaří odstranit z vašich jmen stín pochybnosti.

A pak jsem pochopil, že klíčovým svědkem je soudce Purley, a věděl jsem, že jeho domýšlivost by mohla normální křížový výslech zhatit. Proto jsem musel vymyslet postup, aby on sám začal pochybovat dříve, než si to uvědomí, a pak na něj dramaticky uhodit.“

Frances Celaneová se slzami v očích vstala: „Ani vám dobře nemohu říct, co všechno to pro mne znamená. Byla to zkušenost, která ve mně navždy zanechá stopy.“

Perry Mason přimhouřil oči.

„Máte štěstí, že jste vyvázla jen nepříjemnou zkušeností.“

Frances Celaneová se usmála a otřela si slzy.

„Tak jsem to nemyslela, pane Masone. Chtěla jsem říct, že to byla zkušenost, kterou bych si za nic nechtěla nechat uniknout.“

Perry Mason se na ni pozorně zahleděl.

„Ano, tak to skutečně myslím,“ ujistila ho. „Nikoliv ten soud, zkušenost z vězení, kde jsem poznala utrpení jiných lidí. Najednou jsem viděla věci v odlišném světle. Myslím, že to vyléčilo i moji odpornou povahu. A pak ta Robova šlechetnost. Věděl, že jsem to nemohla udělat, že jsem nevinná, ale důkazy svědčily proti mně a mohli mě odsoudit. V těch těžkých hodinách, kdy jste nám ještě

nedůvěřoval a kdy se věci proti nám hromadily, byl ochotný obětovat vlastní život, aby zachránil můj.“

„Ano,“ přisvědčil Perry Mason a zamyšleně pohlédl na Roba Gleasona. „Bylo to od něho ušlechtilé a velkomyslné, ale kdybych si nebyl jist svou teorií, mohl se mi celý případ vymknout z rukou. Jeho výpověď byla přesvědčivá až na to, že vzal mrtvému tisícidolarové bankovky. Věděl jsem, že to nemohl udělat, protože druhý den jste mi dala těch deset bankovek. A pak jste, slečno Celaneová, nebyla ke mně upřímná. Utajovala jste přede mnou určité věci, abyste se sama zachránila.“

„Já to vím,“ odpověděla mu. „To všechno vzniklo jako důsledek té první lži o buicku. Pak jsem už nemohla vyrukovat s pravdou. Trvala jsem na té historce s automobilem jako na nejlepší možnosti prokázat své alibi a nakonec jsem zjistila, že jsem v pasti. Nemohla jsem prozradit, že jsem dostala peníze od strýce, protože jsem byla v té době údajně venku.“

Frances Celaneová rychle přešla k Perry Masonovi a vztáhla k němu ruce.

„Rob a já teď půjdeme,“ řekla. „Ani vám nemůžeme dostatečně vyjádřit svou vděčnost za všechno, co jste pro nás udělal. Nahradíme vám to finančně, ale navíc bychom byli rádi, kdybyste věděl...“

Hlas se jí zlomil a v očích se jí znovu objevily slzy.

Perry Mason ji vzal za ruku a přikývl: „Já vím!“